

I. NEGULESCU

SEMNALE NECUNOSCUTE

EDITURA TINERETULUI

Coperta de LILIANA ROŞIANU

PARTEA ÎNTÂI

UN MECI DE FOTBAL AMERICAN

ŞI URMĂRILE SALE

I

O căldură neobişnuită, ca o pătură înăbuşitoare, se lăsase peste case şi oameni. Nici uşoara briză dinspre largul Pacificului nu reuşea s-o îmblânzească în după-amiaza aceea. Cu toate acestea pe terenul de sport se adunase o mulţime fără număr. Se disputa unul din cele mai îndârjite meciuri de fotbal[1] dintre „Colţii albi" din Frio şi „Lupii" din Beachtown. Fluierături, glasuri furioase, înjurături. Geamurile cabinei de transmisie vibrau. Vocea răguşită a crainicului hârâia stins.

Bill, stâlpul „Lupilor", era pur şi simplu lamentabil. Se lăsase făcut mat de un tinerel necunoscut care marcase nu mai puţin de şase ori în terenul prost păzit de Bill.

Stupefiat de inexplicabila formă slabă a favoritului, publicul protesta îndârjit. Cei care se dezmeticiseră, cât de cât, puneau totul pe seama unei iubiri înflăcărate. Suporterii fanatici ştiau că, de multe ori, Bill neglijase antrenamentul, absorbit de frumuseţea nopţilor senine de vară, petrecute alături de Annabel. Numele ei circula în tribune însoţit de blesteme şi înjurături lungi şi măiestrite.

În cabina de sticlă, şpicherul se ridicase în picioare, gesticulând cu ambele braţe, cu gura apropiată de microfon, cu respiraţia întretăiată. Relata, sufocat, ultima gafă a lui Bill: o placare în aer şi adversarul său direct interceptase mingea. Încă o dată Scorul se modificase.

Pe locurile centrale, doi inşi îşi manifestau vizibil bucuria. La începutul meciului fuseseră tăcuţi şi încordaţi. Treptat, pe măsură ce jocul se desfăşurase, observaseră cu satisfacţie că Bill dă semne vădite de oboseală. Când la o lovire, mai mult sau mai puţin intenţionată, a unui jucător apăru în marginea terenului o brancardă şi interveni doctorul, Red – unul din ei – aruncă celuilalt, lui Mac:

— Erai chiar atât de sigur că „Lupii" nu au azi nicio şansă?

1 E vorba de fotbal american, (n.a.)

— Bineînţeles!

— Crezi că vor bănui ceva?!

— Sper că nu. Dar recunoaşte că am făcut o treabă pe cinste.

— O. K!

— E drept că mi-am stors din greu creierul.

— Bietul tău creier!

— Lasă, lasă, se feri Mac de ghiontul lui Red. Mă mir că-ţi mai arde de spirite, după directa pe care ţi-a ars-o Annabel.

— Du-te dracului! De fapt în ultima vreme nici nu mă mai interesa.

— Oho!

— Chiar aşa. Am vrut doar să mă distrez şi – pe cinstea mea – am făcut-o!

— Crezi că acum între Annabel şi Bill s-a sfârşit totul?

— Sunt convins, mai ales după meciul de azi. Annabel e o fată isteaţă. Din clipa în care Bill nu mai e o stea, pe terenul de sport, răsfăţatul publicului a pierdut şi fetiţa! Prea se-ntinsese nespălatul! auzi, până la Annabel! Bill! Bill din mahalaua docherilor!

— Până una-alta ne-am umplut de bani. Nu cred să fi pariat cineva pe „Colţii albi” – afară de noi doi şi câţiva fanatici din Frio.

— Păi, altfel, la ce bun tot tapajul!

— Lasă, că a măi fost şi Annabel la mijloc!

Red rânji. Pentru Mac era şi ăsta un răspuns.

La sunetul fluierului final, Bill răsufla uşurat. Abia se mai ţinea pe picioare. N-a căzut: Nu! Măcar de ruşinea asta scăpase. După directa pe care o încasase în repriza a patra, mai că nu se prăbuşise. Dar n-a căzut, Nu, n-a căzut! Nu-l interesa nimic: nici înfrângerea, nici urmările ei. Ironiile care i se aruncau nici măcar nu-l atingeau. Nu auzea şi nu vedea nimic. Nu-şi simţea decât muşchii dureroşi şi trupul îngreuiat; o sfârşeală cumplită. Era ferjeit că totul se terminase. Cum, nici nu-l interesa. Era mulţumit că nu a rămas întins lat pe teren. Dacă ar fi căzut

nu s-ar mai fi putut ridica.

În drum spre cabine îi ieşi în cale o fată cu ochi scăpărători.

— Ce dracu' ai avut azi? Parcă erai o niomâie!

Bill o privi cu ochii împăienjeniţi. Annabel…

— Sper că o să speli într-un fel ruşinea asta!

— Mă judeci la fel cu toţi.

— Dar ce-ai vrea, să-ţi cânt osanale, când te-ai făcut de râs în halul ăsta? îmi venea să intru în pământ. Fetele, care ieri plesneau de invidie, acum au de ce râde!

— O, doamne, doar nu vrei să spui că te interesează numai performanţele mele. Eu reprezint şi altceva pentru tine. Nu? încercă Bill, cu un zâmbet timid.

Enervată mai ales de atitudinea de câine bătut pe care o avea Bill, Annabel nu mai ţinu seamă de nimic şi-i aruncă în obraz:

— Din pricina ta am pierdut o groază de bani. Cu paralele pe care mi le dă amărâtul ăsta de ziar n-o să-i pot pune curând la loc!

Bill vorbi greoi, cu întreruperi:

— Nu ştiam… că te pasionează… pariurile!

— Multe nu ştii tu!

Annabel îi întoarse spatele şi dispăru. Bill rămase în loc, lăsându-se îmbrâncit de toţi cei care treceau pe lângă el. Făcu un efort şi păşi. Un pas, încă unul. Capul îi vuia, ŞI simţea greu. Nici măcar nu-şi dădu seama că e singur. Până mai ieri îl însoţea o liotă întreagă de admiratori gălăgioşi, care-l băteau cu veselie pe spate şi pe umeri. Nu ţinea la glorie, nu-i prea păsa că o cucerise, dar acum se simţea abătut.

Noaptea era senină. Nu-i venea să se ducă acasă. Locuia într-o casă sărăcăcioasă dintr-o mahala îndepărtată, unde trăiau aproape toţi docherii din port. Intră într-un parc. Umbra foşnea de şoaptele îndrăgostiţilor. Trecea pe lângă perechi îmbrăţişate strâns, Găsi până la urmă o bancă pe care se aşeză cu o senzaţie de sfârşeală. Annabel plecase din viaţa lui aşa cum intrase: brusc.

După un antrenament îi ieşise în faţă pe teren:

— Eşti în formă, Bill! La ultimul meci ăi fost fenomenal!

Bill, fâstâcit, bombănise ceva la întâmplare. îl

Zăpăcise apariţia neaşteptată a fetei care îl poftise să se îmbrace cât mai repede şi să vină în faţa vestiarului.

— De unde o cunoşti, Bill?

— Frumoasă fată!”

— La un jucător ca Bill… nici nu-i de mirare!

— Parcă e ziaristă?

Bill se grăbise să scape de coechipierii săi şi, renunţând la masaj, alergase pe scară în sus. Ocolise ieşirea prin vestiar şi, cuprins de o panică inexplicabilă, ajunsese la cealaltă ieşire. Dar după câţiva paşi se oprise. Nu, era absurd. De ce ar ocoli-o?! Ar fi de-a dreptul nepoliticos! Se întorsese la ieşirea din faţa vestiarului. Din uşă putuse s-o vadă mai bine… Era într-adevăr foarte frumoasă; subţire şi mlădioasă ca o nuia. Se apropiase. De sub sprâncenele arcuite foarte înalt îl săgetară doi ochi verzi, alungiţi spre tâmple şi plini de lumină.

De atunci, Annabel fusese nelipsită de la meciurile lui Bill şi, în scurtă vreme, devenisb o figură la fel de populară ca şi el.

to

Răcoarea şi liniştea serii îl calmară. Se ridică hotărât de pe bancă. Luă omnibuzul, dar rămase pe imperială. Coborî în apropiere de casă. Una din ferestre era luminată. Mama nu se culcase. Aflase desigur despre înfrângere şi faptul că ea se datora mai ales lui, lui Bill. O durea. Îl aştepta cu masa pusă.

— Ţi-e foame?

Curios. Nu-i era foame de loc. În general; după efortul pe care i-l cerea un meci, mânca ca un lup. Azi simţea că nu poate pune nimic în gură; Oboseala aceea obsedantă, apăsătoare, îl chinuia şi acum.

— Bill… Bill, nu te mai gândi… încercă mama.

— Lasă-mă, mamă, lasă-mă…

— Bill, ce-i cu tine? Aşa de obosit ca azd n-ai fost niciodată! Eşti tras la faţă… Ce-i cu tine?

— Mă las de sport! Nu mai pot face faţă.

— Şi ce vrei să faci?

— Mă îmbarc din nou.

— O, Bill! Te rog! Tocmai de acest răspuns îi fusese teamă. Orice, Bill, numai asta nu. Orice. Du-te în port docher, orice! Numai asta nu!

— Dacă „Swan” n-ar fi naufragiat, nu mă întâlneam eu cu fotbalul şi nici…

Se ridică brusc. Spuse într-o doară „noapte bună” şi, ajungând în camera sa, se lăsă pe pat. Avusese. intenţia să se odihnească puţin înainte de a se dezbrăca, dar adormi pe loc. Dormi cu intermitenţe, un somn chinuit care nu-l odihni. Se trezi abia a doua zi, după-amiază, scuturat cu putere de tatăl său.

— Hei, Bill! Ce dracu’, ai întrecut orice măsură! îi vorbea aspru, dar undeva în glasul lui răzbatea o îngrijorare surdă.

— Mă simt îngrozitor de obosit, tată. Nu ştiu ce-i cu mine. Cred că sunt bolnav.

Bătrânul, care era un pasionat suporter, încercă să facă o legătură între forma proastă a lui Bill şi nefireasca lui oboseală.

— Ai făcut vreun chef, înainte de meci?

— Tată!

— Mda!… Ai mâncat înainte de a intra pe teren?

— Ca de obicei, nu!

— Ai băut ceva?

— Nu! Adică… înainte de începerea jocului antrenorul mi-a atras atenţia că e un meci greu şi că nu am tocmai cea mai bună formă. Am luat nişte întăritoare cu o jumătate de oră înainte, spuse Bill în silă, pentru că ştia că acum taică-său se va porni pe tema lui preferată. Şi nu se înşelă.

— Sigur, puteam să-mi închipui! Dopaj! Scârboasele astea de medicamente nesănătoase, ca unii să facă banii vânzând poşircă din asta, iar alţii să câştige la pariuri! Ascultă-mă pe mine, nu ajută la nimic, ba chiar dăunează.

Nu m-aş mira să fi pus ceva în băutura aia scârboasă. Da, da, până şi sportul a devenit o afacere.

— Bine, tată.

— Bine, bine, aşa-mi răspunzi mereu. Promite-mi că n-o să mai înghiţi porcăriile lor!

— Bine, tată.

Îi mai promisese şi altă dată, o făcu şi acuma, deşi nu era sigur că se va ţine de cuvânt.

— Ai vrut să fii vedetă! Uite ce-ai ajuns, în ce hal te-au adus drogurile lor! Ai vrut să-ţi stimulezi forţa şi uite!

— Ştii bine că nu am urmărit gloria…

— Nu ştiu ce-ai urmărit, dar nu înţeleg de ce te-ai apucat de fotbal. Asta nu-i meserie. Peste câţiva ani toţi sfârşesc prin a fi aruncaţi pe tuşă1. Mi se pare că ţi-a venit şi ţie rândul, chiar mai repede decât mă aşteptam.

— Şi ce vrei? Să mă las de fotbal?

— Să te laşi, da, asta vreau! mai bine acum decât mai târziu, când îţi va fi mai greu să-ţi faci o meserie.

— Eu am meserie!

— Vezi să nu te audă maică-ta! Ţi-ai mai lăsat-o o dată de dragul fotbalului. Nu te mai apuca de ea, dacă nu de altceva, de dragul maică-tii!

— Nu, tată! De fapt nu am renunţat la meseria mea niciodată.

— Măi băiete, mai bine vino la noi. E o. muncă cinstită şi fără primejdii şi… ne faci şi nouă o bucurie…

— Nu, tată! Mă îmbarc.

— Totdeauna ai făcut ce-ai vrut tu! spuse bătrânul cu amărăciune, dar şi cu oarecare mândrie. Bine măcar că te laşi de sport.

Bill se ridică brusc de pe pat.

— Ei, da! Mă las. Dar nu acum. Nu, tiu! Nu acum! Nu bătut! Nu la pământ!

— Bill!

— Vreau să părăsesc terenul cu fruntea sus, nu umilit!

— Mai eşti şi orgolios!

— Spune-i cum vrei! Asta e!

Ştia că nu va avea linişte până nu va spăla ruşinea meciului de ieri. Abia acum auzea huiduielile. Abia acum îl usturau ironiile. Şi Annabel!… A, nu! Nu-l cunoşteau pe Bill!

Se plimbă cu paşi mari şi elastici prin cameră. Bătrânul îi făcu loc şi-l privi. Ei da, era un băiat pe cinste! Moştenise umerii şi braţele, picioarele şi pieptul unei generaţii lungi de docheri. Era puternic, dar nu greoi. Era masiv, dar se mişca cu elasticitate. Capul cam mic pe gâtul puternic era înfrumuseţat de o expresie deschisă, de o privire luminoasă, curajoasă, optimistă. O privire albastră-cenuşie care cerea spaţiu, da, da, poate largul oceanului! Gura hotărâtă, frumos tăiată, bărbia cu linie cam aspră i-o confirmau îndeajuns. „Ei, băiete! Dar ce mă fac eu cu maică-ta?”

II.

Bill reluă antrenamentele. Evita orice invitaţie. Nu mai călca de loc prin baruri. Se plimba mult prin parcuri „Citea. La Annabel nu voia să se gândească… Undeva în el mocnea o durere surdă. Încerca s-o ignore şi se antrena îndârjit. Curând reveni la forma lui bună. Aştepta următorul meci cu o nerăbdare ascuţită, cu încordare chiar. Urma să aibă loc de data aceasta la Frio, pe terenul „Colţilor albi”. Nu era glumă!

Când citi avancronica meciului, Bill se mânie. „Lupii” erau consideraţi ca victime sigure de ziarele din Frio: „O simplă formalitate pentru băieţii noştri!”

În schimb, ziarele din Beachtown nu mai conteneau cu laudele la adresa „Lupilor”, comentând pe larg toate victoriile de prestigiu ale acestora, căutând să-şi convingă publicul că neaşteptata lor înfrângere pe teren propriu n-a fost decât un accident.

Disputa pe această temă ar mai fi continuat multă vreme şi, desigur, s-ar fi ajuns şi la invective, dacă n-ar fi intervenit celebrul Mike Smith, crainicul sportiv al televiziunii, care-şi petrecea un scurt concediu pe plaja din Beachtown. Acesta declarase ritos prin toate barurile, ba chiar scrisese că „Lupii” pot ţine piept multor echipe

profesioniste de pe coasta Californiei şi că, în orice caz, la ultimul meci fuseseră pe departe cei mai buni, dar se bazaseră prea mult pe Bill şi acesta nu era în formă.

Zilele începură să treacă vertiginos. Bill avea trac. În perioada aceasta, Tom se dovedi, încă o dată, un bun prieten. îl simţea lângă umărul său, tăcut şi plin de solicitudine. îl ajuta la antrenamente. Le continua alături de Bill şi după ce ceilalţi părăsiseră de mult stadionul. îl însoţea în plimbări lungi prin parcuri, pe malul oceanului, fie tăcând, fie căutând să-l distragă de la gândurile triste care-l măcinau.

Nu mică le-a fost mirarea când, în vagonul în care călătoreau spre Frio, îl zăriră pe Red, fiul unui cunoscut om de afaceri, şi pe Annabel. Lui Bill nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Echipa se strânsese ciorchine în jurul ei. Devenise de mult mascota lor. Drumul decurse în discuţii aprinse, în pronosticuri şi în lungi tăceri. Bill nu scoase un cuvânt. Tom îl privea atent în răstimpuri. îl isco –, dea şi Red, încercând să nu fie observat. Annabel nu privi decât o singură dată spre el – la coborâre – fulgerându-l cu privirea. Tot drumul până la hotel, Bill se căzni să interpreteze această singură privire.

Adormi destul de uşor. Tom îl trezi şi amândoi intrară sub duşul înviorător. Bill trepida.

— Ce facem azi, Tom?

— Dracu’ ştie! După căpoşii de la ziarele de aici, am fi victime sigure...

— Dar după capul tău, bătrâne?

Tom ridică din umeri şi mormăi ceva de neînţeles.

— Băieţii s-au mişcat uşor şi egal pe teren, la antrenamente, continuă Bill. Tu nu crezi că suntem în stare să le dăm o lecţie „colţoşilor” ăstora, chiar la ei acasă?

— O victorie? Trebuie să fii nebun! La bi acasă, cu publicul lor sălbatic!...

— Atunci de ce mai jucăm, Tom?

— Avem un contract. îl respectăm.

— Asta e şi părerea celorlalţi băieţi?

— Nu, e originală!

Bill îl apucă de umeri, îl scutură, îi arse câţiva pumni în coaste şi-i urlă în ureche.:

— Învingem, bătrâne. Învingem! Am să-mi fac o ieşire pe cinste! E spectacolul meu de adio!

„Oare ce-o fi vrut să însemne privirea Annabelei?”

Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat înalt, cărunt. Antrenorul.

— Ce faceţi, băieţi?

Bill ridică din umeri. Antrenorul se apropie de ei, cu un aer tainic:

— Băieţi, va fi un meci foarte greu. Am încredere mai ales în voi doi. În tine, Bill! Interesul nostru 6 să facem un joc frumos şi să încasăm cât mai puţin, Ar fi necinstit dacă aş vorbi de victorie…

— Adică să facem un joc de apărare, interveni Tom.

— Ce altceva am putea face?

— Tocmai asta spuneam şi eu, remarcă Bill alb.

Toni încercă să spună ceva, dar antrenorul reluă:

— Am nădejde în voi. Vă daţi seama, e şi pâinea mea lui joc. Uite, v-am făcut rost de nişte pilule ca să rezistaţi până la sfârşit. M-au costat o groază de bani…

După plecarea antrenorului, Tom puse mina pe un pahar cu apă. Bill sări, îl apucă strâns de mină, îi smulse pilulele şi le azvârli pe geam. Apoi deschise uşa şi începu să coboare scările, nedându-i răgaz lui Tom să facă un gest măcar.

Stadionul era înţesat de spectatori. Apariţia „Colţilor albi” stârni un vacarm de nedescris. Tot stadionul se ridică în picioare. Oamenii agitau deasupra capetelor pălării de soare, batiste, sticle de Coca-Cola, urlând încurajator… – „Lupii” însă fură huiduiţi pe îndelete. Fără să mai salute publicul, băieţii din Beachtown îşi ocupară locurile pe teren. Tom apucă să-i arunce din fugă lui Bill:

— Aici e furtună, nu glumă!

— Am de gând să-i înnebunesc.

— Fii prudent; Bill!

Fluierul arbitrului principal anunţă începutul unei

lupte îndârjite al cărei animator deveni Bill.

Din primul minut înscrise.

— Rupeţi-l în bucăţi!

— Sco ateţi-l pe targă!

— Huo!!…

Prin furia dezlănţuită a adversarilor, prin ploaia de obiecte, aruncate de spectatori, Bill cu un buchet de adversari în spate – mai înscrise de trei ori.

Tom încercă să-l reţină:

— Bill, opreşte-te! Or să te cotonogească t

— Nu-mi paşă!

Cu toate acestea, Tom îl seconda îndeaproape, iar avântul şi dârzenia lui Bill îi electriza şi pe ceilalţi băieţi din echipă.

Antrenorul încercase în câteva rânduri să le tempereze, sub cuvânt că trebuie să-şi menajeze, forţele. Mai ales pe Bill. Dar acesta nu mai asculta de nimeni. Juca cu furie. Era stăpânit de o singură dorinţă: să le marcheze adversarilor cât mai multe puncte. Şi reuşi!

Spectatorii, răguşiţi şi furioşi, cu speranţa în victoria „Colţilor albi 6 definitiv pierdută, priviră ultimele minute de joc într-o tăcere ameninţătoare.

La casele de pariuri era mare animaţie. Pontatorii făcuseră o afacere strălucită. Era o cotă nemaiîntâlnită de mult.

În loc să-l poarte pe Bill în triumf, pe umeri, coechipierii săi se văzură siliţi să-l ia între ei şi să-l apere. Se strecurară cu mare greutate la adăpostul cordonului de poliţişti. Dar şi aceştia îi prin veau fără simpatie.

Cei mai îndârjiţi suporteri ai „Colţilor albi” nu părăsiră stadionul, ci se îndreptară în grup compact spre vestiare. Bill, escortat de Tom, sări o îngrăditură şi ieşi prin altă parte într-o stradă lăturalnică. Ajunşi la hotel, se echipară în grabă. Când vrură să iasă, zăriră o masă de oameni pe trotuar. Ieşiră în grabă pe o uşă dosnică – la timp, căci în urma lor hotelul fu luat cu asalt.

În forfota gării se simţiră mai în siguranţă. Trenul urma să plece peste o jumătate de oră. Dar foarte curând

peronul se umplu de vociferări. Un grup începu să cerceteze trenul de la un capăt, iar altul de la celălalt capăt. Voiau să-l prindă la mijloc.

Ieşirile şi intrările gării erau blocate. Peronul plin. Grupuri se împrăştiaseră chiar printre linii. Situaţia începea să devină îngrijorătoare. Bill era extrem de încordat. Tom căuta cu disperare o soluţie. Pitiţi după o magazie, aşteptau un prilej prielnic de a se strecura pe undeva.

Auziră un zgomot de paşi grăbiţi. Se întoarseră, gata de apărare, când Tom se lumină:

— Unchiule!

— Hai, copii, repejor că s-a îngroşat gluma!

Pe o alta linie aştepta semnalul plecării un tren de mărfuri. Unchiul lui Tom, mecanic de locomotivă, îi urcă în cabină şi-i înghesui într-un colţ.

Când trenul de persoane se puse în mişcare, vacarmul în gară crescu peste orice limită. Furioşi, Simţind că le scapă, îl căutau pe Bill temeinic. Trenul nu era lăsat să plece. Voiau cu orice preţ să pună mina pe Bill.

Abia după ce lăsară gara în urmă, băieţii răsuflară uşuraţi.

În oraş, Bill refuză invitaţia lui Tom la barul „Odeon” şi se îndreptă cu paşi repezi spre casă. Efortul, dar mai ales emoţia îl obosiseră. Dar era o oboseală plăcută. Intră în casă cu ochii luminoşi.

— Bravo, băiete! îl felicită bătrânul, care urmărise meciul la televizor.

— I-am bătut!

— Bravo, te-ai ţinut de cuvânt!

— I-am bătut!

Bill nu mai avea altă replică. Se culcă şi adormi imediat.

A doua zi, dimineaţă mânca cu poftă, îl sărută pe chelie pe bătrân şi valsa eu maică-sa prin odaie. Apoi, cu haina aruncată pe umăr, plecă spre club.

Dinspre ocean venea o briză uşoară şi răcoroasă, îl mângâia şi-l chema. Se va îmbarca. Îşi va relua meseria de

radiotelegrafist. Va renunţa definitiv la sport. Nu se minţea. Nu reuşise să realizeze nimic, sau în orice caz nimic temeinic. Ziua de mâine era la fel de nesigură ca pentru toţi tinerii de vârsta lui. Ce orizont avea? Eventualitatea de a intra într-o echipă de profesionişti. Da, şi? La cheremul afaceriştilor, al intereselor bookmakerilor. Şi: după ce va fi stoarsă toată vlaga din el (presupunând că va reuşi să evite accidentele), după câţiva ani... tuşa!

Apoi, goana după un serviciu, incertitudine, umilinţe, speranţe destrămate. Şi asta la vârsta la care alţii şi-au găsit, de bine, de rău, un rost în viaţă. Nu, nu! S-a hotărât. Victoria de ieri nu-i va schimba planurile. Se va îmbarca. Cerul şi apa îl vor linişti, vor şterge definitiv urmele necazurilor, urmele unei dureri încă vie în el.

Fără să-şi dea seama, ajunsese la club. Annabel îi ieşi înainte, zâmbindu-i, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Bill, ai fost pur şi simplu formidabil! Unde-ai dispărut? Te-am căutat prin tot trenul!

Încercă să-l ia de braţ. Bill se eschivă. O îndepărtă cu blândeţe şi trecu înainte. Numai privirea prea fixă îi trăda emoţia.

În clipa următoare, fu înconjurat de reporteri. Între ei era şi Tom. Blitzurile scăpărară, se instalară microfoanele, începură să curgă întrebările; „– Cum te simţi după victorie?

— Ai primit oferte după meci?

— Cum ai scăpat de furioşii din Frio?

— E adevărat că ai călătorit pe acoperişul trenului?

— Ce primă îţi dă clubul?

— E adevărat că ai fost cumpărat de bookmakerii din Frio?

Bill şi Tom lăsară să se scurgă avalanşa întrebărilor, apoi Tom le vorbi despre meci, despre pregătirea premergătoare, despre jocul echipei, tactica ei, forma, excepţională a lui Bill.

— Ei, Bill, tu nu spui nimic?

— Ba da, spuse Bill şi, neobişnuit de serios;

adăugă în liniştea care se lăsase: Meciul cu „Colţii

albi” din Frio a fost ultimul din cariera mea sportivă. Abandonez fotbalul definitiv. Am fost prea naiv. Nu mi-am dat seama de afacerile care se făceau pe seama băieţilor şi a mea. M-am săturat…

Întreg grupul rămase consternat, Tom de asemenea. În clipa următoare, umerii puternici ai lui

Bill făcură o breşă în grupul de ziarişti şi, înainte ca prima exclamaţie să ţâşnească, dispăru.

Plecă spre plajă, uitând pentru ce venise la club. Pe fruntea transpirată simţea răsuflarea oceanului că pe o mângâiere. Mări pasul.

III

O încântătoare proprietate se întindea de-a lungul plajei de pe ţărmul oceanului. Înconjurată de grădini de palmieri, terasa vilei se răsfăţa în soarele strălucitor al dimineţii. Într-un fotoliu de pai, cu cafeaua şi fructele puse la îndemână, şedea un bărbat fără vârstă, îmbrăcat cu o eleganţă reţinută. Era mister Bird, mister Archibald Bird.

Părea că priveşte tihnit golful în semicerc, plaja întinsă, silueta elegantă a iahtului ancorat la debarcader. Îşi sorbea încet cafeaua, gesturile îi erau calme. Dar privirea era întoarsă înăuntru, foarte concentrată şi lipsită de veselie. Ziarul de dimineaţă, aruncat pe măsuţă, semnala scăderea acţiunilor Landham and Co. cu două puncte, în ultimele douăzeci şi patru de ore.

„Sunt în continuă scădere şi se poate prevedea

— Fără să fie nevoie de prea multă perspicacitate

— Că vor scădea în continuare atâta vreme cât guvernul tergiversează afacerea R XVII. Şi mi-e teamă că nici nu vor obţine comanda. Şobolanii bursei au mirosul extrem de fin”.

Archibald Bird sorbi din cafea. Era amară şi groasă.

R XVII era o rachetă cu rază mare de acţiune, destinată să plaseze un satelit, pe o orbită în jurul planetei Venus. Nu dăduse însă rezultatele cele mai strălucite. Şi dacă guvernul nu aproba fondurile necesare, trustul Landham and Co. va trebui să-şi pună unele probleme. Şi nu dintre cele mai uşoare!

Bineînţeles, dacă la conducere ar mai fi fost mister Bird, fondurile ar fi fost obţinute de mult. Dar o politică ciudată, de neînţeles pentru Archibald Bird, prinsese în unele cercuri... El nu cedase şi se văzuse debarcat. E drept, majoritatea acţiunilor îi aparţineau şi apoi mai existau consilii şi comisii unde cuvântul său nu-şi pierduse greutatea.

Bird împinse la o parte ceaşca doar pe jumătate golită şi reluă ziarul, frunzărindu-l. Se opri la rubrica sportivă. Dar nici aici nu scăpă de lucruri neplăcute. Un anunţ cu litere groase: „Bill Webster – favoritul publicului sportiv din Beachtown – s-a retras din viaţa sportivă. Bill Webster, scârbit! Bill Webster acuză clubul de afaceri murdare. Bill Webster a fost dopat...” „Pierderea celui mai bun jucător pe care l-a dat oraşul nostru! îl regretăm pe Bill!” scria între altele un grup de muncitori de la Landham and Co. unui ziar de stânga, cerând o anchetă la club.

Ei drăcie! Asta întrecea orice măsură! Bird se înfuriase cumplit. Între alte funcţii pe care le mai deţinea era şi aceea de preşedinte al clubului. Şi această funcţie nu-i aducea numai satisfacţii morale. Tocmai de aceea Bird simţea criticile presei ca pe nişte atacuri la adresa propriei sale persoane, mai ales că toată afacerea ameninţa să se soldeze şi cu pierderi băneşti pentru club.

La sunetul strident al soneriei, cât ai clipi îşi făcu apariţia un servitor negru.

— Dă-mi legătura cu Fretistone! porunci Bird scurt.

— Da, domnule.

— Foarte repede!

— Desigur, domnule!

După câteva minute, la capătul firului răsună:

— La ordinele dumneavoastră, domnule Bird.

— Ascultă, Joe, cum se face că apar asemenea declaraţii în presa din Beachtown?

— Nu înţeleg...

— Ar trebui să-nţelegi! Sper că citeşti ziarele. Vocea suna foarte poruncitor.

— Da, domnule Bird.

Şi cel de azi dimineaţă, sper.

— Da, domnule Bird.

— Atunci de ce eşti nedumerit?

„— Vezi cine e acest Bill Webster, cu ce se ocupă, de unde până unde declaraţii de soiul ăsta, cu cihe e prieten. Şi repede!

Apoi, fără să mai aştepte un răspuns, trânti receptorul în furcă. Acest Bill Webster îl făcuse nu de mult să piardă bani serioşi la pariuri. Bird era perspicace şi nu se lăsa înşelat. La ultimele două meciuri, însă…

Gândurile îi fură întrerupte de telefonul lui Fretistone.

— Domnule Bird „se pare că e vorba de o dragoste nefericită care…

— Prostii! Treci.

— S-a îmbarcat pe „Arrow”[2]

— Cum! Atât de repede?

— A mai fost îmbarcat.

— Aha! E matelot?

— Nu, radiotelegrafist.

— Hm! Prieteni?

— Unul singur mai apropiat, coechipier, Tom Perkins.

— Cu ăsta ce e?

— A părăsit şi el echipa.

— Oho. In corpore!

— Poftim?

— Nimic…

Perkins a fost angajat într-unul din laboratoarele de electronică la uzinele Landham and Co. – Cum e posibil? Cum şi-au făcut rost atât de repede de angajamente?

— Au mulţi simpatizanţi peste tot… suporteri…

— În afacerea asta trebuie că şi-a vârât nasul unul dintre racolerii cluburilor profesioniste. Oamenii ăştia n-au niciun Dumnezeu… Joe, să nu-i scapi din ochi pe ăştia doi! Dacă afli ceva, raportează imediat!

— Da, domnule.

Apoi Bird, liniştit, îşi începu plimbarea de dimineaţă,

---

2 „Arrow” (în lb. engleză) - „Săgeata” (n.a.).

lăsând. a-şi privirile să alunece leneş peste valurile oceanului. Poate o să facă şi o baie…

IV

„Săgeata” fusese încărcată. Maşinile gemeau sub presiune când Bill se prezentă căpitanului de cursă lungă Thomson, bătrân ca rugina care slăbea încheieturile navei. Fu primit cu bunăvoinţă de echipajul format din marinari în vârstă. În afară de Bill, doar bucătarul părea ceva mai tânăr.

După ce primi indicaţiile lui Thomson, se îndreptă spre cabina radiotelegrafistului. Praful se aşternuse peste huse. Le scoase. Aparatura era destul de nouă, butoanele de comandă îşi păstraseră strălucirea metalică. Recepţia de trafic îi atrase atenţia: lucra pe 16 canale, iar în undele scurte existau 12 extensii de gamă. Se bucură.

Îi plăcea ordinea. Cu voie bună, se apucă de o curăţenie generală. În scurtă vreme totul lucea. Pe masa de lucru apăruse un aparat nou: magnetofonul Era singura amintire din viaţa sportivă de care hotărâse să nu se despartă niciodată. Îi. fusese dăruit de nişte suporteri entuziaşti în urma ţinui meci memorabil. Lupul de pe capac, în culorile echipei, dădea’ întregii cabine un aer familiar.

Bill se aşeză. Căută şaltărul de alimentare a staţiei de radio. îl apăsă şi se pregăti să intre în legătură cu postul de pe coastă. Apoi, în timp ce căuta Insulele Hawaii, pentru a le anunţa plecarea, sirena „Săgeţii” sună pentru a treia oară. Lanţul ancorei se auzi hârşâind bordul şi cu o uşoară legănare vasul se dezlipi de la dană.

Undeva, pe ţărm, un docher privea lung spre vasul care pleca., /

Curând, „Săgeata” plutea între cer şi apă. Comenzile se auzeau din ce în ce mai rar. Radiolocatorul îşi orientă antena pe staţia de ghidare din Hawaii, care deschidea vasului drum drept şi sigur. Marinarii aruncară ultimele priviri spre portul ale cărui contururi se estompau într-o ceaţă din ce în ce mai deasă.

Duduitul maşinilor, acompaniat de vuietul oceanului,

era singurul zgomot care pătrundea în cabina lui Bill. Strânse într-o mapă toate radiogramele ce le transmisese şi, sprijinindu-se de spătarul scaunului, începu să asculte convorbirea dintre două posturi T.F.F. Nu-şi spuneau nimic interesant, dar ţiuitul lor răsuna familiar în urechile lui Bill, ca un motiv muzical de mult pierdut şi regăsit…

Pluteau de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Pacificul era calm. Cerul senin. Bill se scufundă în farmecul pe care-l încerca ori de câte ori era pe ocean. Se liniştea treptat. Uscatul, oamenii şi întâmplările lui i se păreau foarte depărtate şi neimportante.

Deschisese hubloul. O briză abia simţită îi mângâia fruntea. Îşi umflă lacom pieptul. Aroma oceanului!… Nimic n-o putea întrece. Valurile se lăsau învinse uşor de ascuţişul provei.

Încercă să prindă muzică la postul de radio, dar fără niciun rezultat. Deschise magnetofonul care inundă cabina cu ritmuri izbucnite din alămuri.

Îl opri, Spicui pe bandă până găsi ceea ce dorea. Bluesul se revărsă melancolic şi tărăgănat.

Bill se întinse în hamac. Foarte repede însă ţăcănitul aparatelor îl smulse şi-l readuse la masa de lucru. Un vas din larg anunţa apropierea unei furtuni.

Ieşi pe punte, îl anunţă pe ofiţerul de – cart şi rămase o clipă privind cerul adânc, albastrul depărtat. Apoi văzu norii albi, care veneau împinşi de vânt. Se rostogoleau, se întâlneau „se uneau, devenind din ce în ce mai mari şi mai groşi. La orizont erau vineţi-cenuşii. Brusc, o rafală de vânt rece îl izbi în obraz. Cerul se acoperi vertiginos şi se lăsă întunericul. Oceanul mugi şi „Săgeata” începu să joace pe valurile ameninţătoare.

Bill se întoarse în grabă la aparate. În cabină, cu tot zgomotul furtunii care bântuia eterul, radioul revărsa o muzică veselă. Lumea petrecea. Era o senzaţie ciudată ecoul acesta al unei lumi care petrecea în siguranţă. Bill îşi amintea de singurul său naufragiu, care-l ţinuse în apă mai bine de 48 de ore. Se scutură cu hotărâre de amintirile care începeau să pună stăpânire pe el.

Deodată, postul pe care avea oprit indicatorul începu să transmită o muzică nesperat de bună. Fără să ţină seama de ruliul violent al vasului, Bill se îndreptă spre magnetofon, dar se trezi proiectat în peretele opus. După câteva încercări neizbutite, ajunse totuşi la masa de lucru. Conectă intrarea magnetofonului la aparatul de radio, fixă o bandă şi apăsă butonul de imprimare. Ochiul magic indică o înregistrare normală.

Îşi mută atenţia de la magnetofon la aparatele de lucru. Ochii i se opriră pe o comunicare făcută de staţia W.A.V. 3 din Capul Californiei. Coasta vestică tocmai fusese zguduită de un puternic cutremur al cărui epicentru era la circa 2.500 mile sud-vest în ocean. Comunicatul arăta că au fost ridicate valuri uriaşe, care se deplasează cu viteză mare spre vest.

Bill sări în picioare şi, deşi aruncat în toate părţile, din câteva salturi fu pe puntea de comandă. Căpitanul, în manta de cauciuc, urmărea atent mersul vasului şi frământarea oceanului. Cu faţa albă şi ochii măriţi, încleştat de bară, se aplecă deodată înainte. Până să ajungă Bill lângă el, căpitanul dăducomenzi scurte şi vasul începu să fugă, cu cea mai mare viteză, din calea urgiei. Ajuns sus, Bill încremeni. Valuri uriaşe, aşa cum nu mai văzuse şi nici nu-şi putuse închipui că există, ridicându-se la înălţimi de zeci de metri, se încălecau, se rostogoleau într-un zgomot ca de explozie, înghiţind kilometri, în tunetul lor, izbit de bare şi de podeaua punţii, Bill nu reuşi să transmită căpitanului mesajul primit. Thomson aproape se rostogoli spre cabina de navigaţie. Bill îl urmă şi izbindu-se de spatele lui, în uşă, căzură amândoi. Se ajutară să se ridice şi intrară. Acolo vuietul oceanului se auzea ca un muget, odată cu duduitul surd al maşinilor sub maximă presiune.

Căpitanul se aplecă asupra hărţilor şi începu să calculeze. Îşi opri vârful creionului pe un punct pe care-l încercui apoi.

— Iată, cam pe-aici trebuie să fi fost epicentrul. Webster, am scăpat uşor! Acestea sunt aşa-numitele valuri

de şoc, temutele „tsunami”.

— Dar cum se face că postul de pe coastă a înregistrat cutremurul înainte ca noi, în plin ocean, să întâlnim aceste... tsunami?!

Pufăind din pipă, căpitanul îi explică:

— În fundul oceanului, scoarţa pământului este mult mai subţire. Numai câţiva kilometri de la fund şi începe acea graniţă cu „bârlogul diavolului”, adâncul pământului, deocamdată tainic pentru noi. Căpitanul, păstrându-şi cu greu echilibrul, continuă didactic, în timp ce Bill se întorcea în aşa fel, ca să rămână mereu cu faţa spre el: în timpul erupţiilor şi cutremurelor subacvatice se formează valurile de şoc, numite tsunami – cuvântul vine din limba japoneză – foarte periculoase, care ating înălţimi uriaşe. Oscilaţiile scoarţei pământului ajung la 26

ţărm mult mai repede decât valurile şi aşa se face că ai primit avertismentul postului /de pe coastă înainte de a ne prinde pe noi valurile. În urma acestor cataclisme se nasc uneori, în spasmele cutremurelor, în exploziile îngrozitoare ale vulcanilor, noi insule...

Bill se înfiora fără să vrea. Cât de şubred era pământul!...

Căpitanul zâmbi, îi puse o mână mare şi grea pe umăr:

— Dar suntem destul de departe. De-acum puteiti înainta liniştiţi. Valurile se vor micşora treptat;

Strânse hărţile şi, în timp ce urcau, spuse:

— Fii atent la comunicări şi, în special, la apelul vaselor din apropierea noastră.

În cabină, banda magnetofonului se derula ascultătoare. Postul însă îşi încetase emisiunea. Bill opri înregistrarea şi se apropie de manipulatorul Morse. Un apel de la bord îl rupse de la aparat. Se dezlipi cu greutate de pe scaun. Apelul venea de la ofiţerul navigator. Deschise uşa etanşă a cabinei, întrebându-se ce se putuse întâmpla.

Gestul prin care ofiţerul navigator îi îndrepta atenţia către antena radiolocatorului îl lămuri.

— De două ore navigăm pe un cap eronat! Dacă nu se însera – îşi aplecă capul pe spate, trecându-şi privirea prin cupola insacabilă a cabinei – nu-mi dădeam seama că am Steaua Polară în dreapta… De mai bine de două ore.

— De când am intrat în zona de furtună?

— Da. După câte îmi dau seama, am deviat cam mult spre vest!

Bill ridică privirea spre stele, dar nu reuşi să se dumirească de loc.

Ofiţerul navigator începu să facă calculele pentru revenirea pe ruta obişnuită, după care-i arătă cu mâna antena radiolocatorului.

Bill scoase cu grijă capacele de protecţie, începând să verifice selsinurile care, în timpul mersului, ghidau antena. Nu descoperi nimic deranjat. Trecu apoi la sistemele de compensare magnetică – şi ele i erau în ordine. Se opri apoi îndelung la fiecare părticică a aparatului, dar nu-şi putu lămuri motivul abaterii.

— Nu poate fi decât o cauză exterioară, îi spuse ofiţerului. Cred că perturbaţiile s-au datorat unui câmp parazitar foarte puternic! Poate am avut de-a face cu o furtună magnetică?

— Nu, categoric nu! Ar fi fost înregistrată de staţiile meteorologice şi ni s-ar fi comunicat…

Se înnoptase. Retras în cabină, Bill se cuibări în hamac. Prin hublou, în depărtare, putea să urmărească valurile scăldate într-o lumină lunară difuza, care le aduna spuma în nesfârşite fuioare argintii. Închise ochii.

Aţipise aproape când ţiuitul postului AX – 5 de pe coasta Insulei Hawaii îi prinse atenţia cu comunicatul de la ora 23.

Îi pierise somnul. Recepţia, cu schimbătorul pe banda de unde scurte, îşi ţinea becul albastru aprins.

Începu iar să caute muzică. Nu găsi nimic să-l reţină. Plictisit, se opri la magnetofon, amintindu-şi că înregistrase o muzică bună. Derulă banda, apoi puse aparatul pe redare. Se auziră sunetele înalte ale Linei trompete. Se întinse în hamac şi ascultă cu încântare.

Când, deodată, peste glasul trompetei urechea percepu vag, apoi tot mai clar, nişte semnale ciudate. Nu reuşi să le identifice. Semnal telegrafic? Semnalul vreunui post de radio? Nu-şi putea da seama.

Sesiză o repetare a lor. Deveneau din ce în ce mai puternice. Până la urmă aproape că acoperiră muzica. Nu putea să fie un post prea depărtat. Ciudat. Nu înţelegea absolut nimic.

Dispăreau şi apăreau cu regularitate. Interveni o pauză de aproape trei minute, după care revenіră.

Parc-ar fi sunete melodice! O muzică! Sunete de frecvenţe deosebite se succedau întocmai ca notele unei melodii. Şi totuşi nu era o melodie. Întreruperile erau marcate de acelaşi semnal, repetat din zece în zece secunde.

Îşi privi ceasul. Trecuseră mai bine de douăzeci de minute de când asculta. Pe ce lungime de undă am fost? Pe banda de 30 MHZ, sau pe 14 MHZ? Lăsă, luminile staţiei aprinse, intenţidnând să-l invite pe căpitan să asculte banda. Cu mâna pe clanţă, se opri. Dar dacă se face de râs? întrerupsese practica de mult. De când cu naufragiul nu mai pusese mâna pe aparate. Dacă o fi un semnal cunoscut? Un semnal pe care el nu-l ştia?! Nu! mai bine să se mai gândească.

Puse din nou în funcţiune aparatul de recepţie şi încercă să-şi reamintească poziţia postului peste care s-au suprapus semnalele. Începu tatonarea. La început cu mişcări încete, apoi din ce în ce mai repezi şi mai sigure. Nimic. Niciun semnal pe banda de 14 MHZ. Nici măcar postul de radio, de la care făcuse imprimarea, nu se mai auzi.

În timpul nopţii, se trezi de câteva ori, tot cu gândul că postul transmite şi, fără să vrea, într-o stare de semitrezie, căută emisiunea pe lungimea de undă pe care presupunea existenţa postului. Semnalele, însă, nu se mai repetară.

Câteva raze argintate de lună săgetară pe masa de lucru. Butoanele metalice ale comenzilor luciră ascuţit. Bill

se gândea intens: Furtuna… devierea… semnalelş… furtuna… devierea… încordat, trase violent scaunul lângă masa şi cu capul în mâini, cu coatele sprijinite pe registrul de radiograme, îşi desfăşură gândurile, atent.

Devierea vasului – inexplicabilă – nu poate fi străină de semnale. Câmpul parazitar foarte puternic din apropierea emiţătorului necunoscut cu siguranţă că ne-a influenţat direcţia. Dar… un câmp magnetic în largul Pacificului? Ar fi fost detectat de mult. Atunci?… Cum să explice devierea?… Căzu din nou pe gânduri. Oare existenţa, în apropiere, a unui emiţător atât de puternic poate da naştere la asemenea perturbaţii, încât pe seama lor ar putea fi pusă devierea?…

Frământat, se întinse din ţiou în hamac. Lipsa de somn din timpul nopţii îl cam toropise. Dimineaţa, îl trezi apelul strident al unui vas al marinei militare. Înregistra radiograma pe care o prezentă ofiţerului de cart. Era ora şase. Deschise receptorul de trafic şi ascultă. Nimic! Totuşi îl lăsă să funcţioneze şi se apucă de treburi mărunte. Luă de la comandant mapa cu radiograme şi se închise în cabină. Soarele, care strălucea pe punte, nu-l chema, îl stăpânea o singură dorinţă: să stea, să aştepte lângă aparate. O aşteptare febrilă a ceva necunoscut şi nesigur.

La ora şapte fără câteva minute distinse fâşâitul slab, caracteristic staţiilor de emisie. La început, numai o ureche formată îl putea recepţiona. Postul de radio se pregătea să-şi înceapă programul zilei, în minutele de răgaz pe care le mai avea, Bill, dădu din rtou drumul benzii. Semnalele aveau o apariţie rapidă şi sunau ca o undă continuă, păstrându-şi totuşi caracteristica specifică semnalelor.

Nu avea prieteni pe „Săgeată”. Cu greu şi-ar fi încredinţat cuiva descoperirea, mai ales că semnalele înregistrate aveau în ele ceva atât de straniu şi de misterios.

Ascultă din nou sfârşitul benzii. Tăria semnalelor scădea treptat, treptat, până se pierdu complet.

Totul era atât de ciudat, încât Bill persistă în idecă de

a nu spune nimănui nimic.

Începu să studieze un tratat modern de telegrafie. Lectura îl atrăgea şi-l scotea din preocuparea devenită aproape obsesie. Nu. mai ieşea de loc pe punte. Nici la Hawaii nu părăsi bordul. Căpitanul însuşi îl întrebă ce se întâmplă cu el. Bill se eschivă de la un răspuns limpede. Mateloţii încercară să-l momească cu un whisky cum numai la „Botul de aur" se găsea. Inutil. Bill rămase lipit de aparate.

După douăzeci şi patru de ore, „Săgeata", descărcată şi încărcată din nou, luă drum spre California.

Ajuns în port, părăsi vasul cu durerea că nu mai apucase să audă semnalele. Se simţea parcă frustrat de ceva ce i se cuvenea.

Primul lui gând, în timp ce se strecura prin vălmăşagul şi gălăgia portului, fu la Tom. Acesta era un radioamator cu multă experienţă. Avea o mulţime de Q S L[3]-uri foarte interesante.

Şovăi o clipă dacă să ia drumul spre casă sau spre Tom, dar mâna puternică a tatălui care-i înconjură umerii îl hotărî. Ba chiar îl făcu să se simtă ruşinat. De aceea îi răspunse bătrânului cu o căldură nouă în glas. De fapt, îi era dor de maică-sa.

V

...Au trecut două luni de zilei de când „Tânărul Mustang" era pe urmele lor. Nici terenurile stâncoase sau deşerturile cu nisipuri mişcătoare, nici furtunile aprige de primăvară, nici apa năvălind furioasă peste maluri sau

3 QSL - termen din aşa-numitul cod Q, folosit atât în traficul telegrafic profesional, cât şi de radioamatori. Când doi radioamatori stabilesc o legătură între ei, prin radio, îşi trimit QSL-uri, adică un fel de cărţi poştale, cuprinzând o serie de date tehnice cu privire la caracteristicile aparatelor, anul, luna, ziua şi ora la care a avut loc legătura, lungimea de undă şi felul în care s-a efectuat recepţia. Pentru un radioamator QSL-ul acesta constituie o confirmare a unei anumite legături efectuate prin radio (n.a.).

plasă ţesută de junglă n-au reuşit să şteargă semnele trecerii lor pentru ochiul ager al tânărului indian.

Şi iată că, în amurgul serii care se lăsa, el îşi dădu seama că se găseşte foarte aproape de duşmanii săi de moarte. Îşi dădu seama după înclinarea firelor de iarbă, după o crenguţă abia frântă, după o scamă rămasă agăţată în ramurile unui tufiş.

Un timp se târî ca un şarpe, folosind fiecare ridicătură de teren. Apoi, obosit peste măsură, se opri sub ramurile uriaşe ale unui sicomor. Undeva în noapte, departe, se auzi urletul unui coyot. „Tânărul Mustang” aştepta cu înfrigurare, adulmecând depărtările. Curând simţi în nări, abia bănuit, fumul focului de tabără.

Începu din nou să se târască, oprindu-se din când în când să adulmece zările. Părea un animal tânăr şi îndrăzneţ, ieşit după pradă. Şi „deodată, într-o văgăună, zări focul cu cele patru umbre în jurul lui.

Se opri la câţiva metri, cu respiraţia întretăiată. Cel mai bătrân dintre „feţele palide” povestea ceva cu voce înăbuşită. Ca într-o doară, apucă carabina făcându-şi de lucru cu ea, în timp ce povestea îşi desfăşura firul. „Tânărul Mustang” ştia ce va urma. Cunoştea acest vechi truc al „feţelor palide”. Era limpede că-i simţise prezenţa, că jucându-se cu „băţul cu fulger în vârf” în aşa fel, încât să nu-i trezească nicio bănuială, îl va trimite drept în wigwamul strămoşilor săi, cu un glonţ în frunte. Şi el era atât de tânăr, încât nu reuşise încă să se împodobească cu niciun scalp al duşmanilor săi.

Încet, pe nesimţite, ţeava puştii se îndrepta în direcţia sa şi niciuna din celelalte „feţe palide” nu bănuia nimic... „Tânărul Mustang” ştia că acum a sosit cea mai însemnată clipă din viaţa sa. Încă câteva bătăi de inimă şi stârvul său va ajunge să putrezească pradă condorilor şi coyoţilor murdari.

Ţeava puştii se ridica încet, centimetru cu centimetru. Şi deodată...

Deodată se auzi soneria stridentă a telefonului. Tom tresări şi scăpă cartea din mână.

Furios, ridică receptorul aruncând în pâlnie un „Alo” răstit, cât pe-aci să se înece cu bila de chewing gum, pe care o mestecase până atunci cu încordare.

— Tom, am mare nevoie de ajutorul tău! se auzi la celălalt capăt al firului vocea uşor răguşită a lui Bill.

Tom simţi instinctiv că prietenului său i se întâmplase ceva. Prea îi era vocea alterată şi prea era încurcat. Or, Bill nu era omul care să se încurce, cu una cu două. E vorba desigur de fata aia, Annabel, şi cum naiba i-o mai fi zicând…

— All right, Bill! Îţi stau la dispoziţie. Poţi să contezi pe mine.

— Atunci pot să vin chiar acum?

Tom privi cu regret spre cartea care zăcea pe duşumea. Apoi, ridicând din umeri, spuse repede:

— Da, da. Te aştept.

Şi nu după multă vreme se găseau, amândoi. În „laboratorul particular” al lui Tom, aşezaţi pe două scaune tapisate, de modă veche şi destul de incomode. Tom era foarte mândru de ele pentru că le reparase cu mâna lui. Făceau parte din zestrea unei străbunici, nu mai ştia care, rămase într-un colţ de pod.

La prima vedere „laboratorul”, instalat într-o cămăruţă izolată din acelaşi pod plin de vechituri, izbea printr-un haos de nedescris. La el se ajungea pe o scăriţă de fier (cu o bară lipsă şi una îndoită) şi printr-un chepeng, încât îţi dădea vaga impresie că te afli pe un submarin. În învălmăşeala care te năucea erau aparate electrice, tablouri de comandă, un păienjeniş de nenumărate fire, beculeţe semnalizatoare de diferite. culori, care clipeau întruna, rafturi cu cărţi şi reviste tehnice, o pară pentru antrenamente de box, haltere de diferite greutăţi, extensoare, un dinamometru…

Şi totuşi, în acest haos exista o ordine perfectă, fiecare lucru având locul şi rolul său bine precizat.

Peretele din fund era în întregime ocupat de staţia de radioemisie şi recepţie, cu un pupitru masiv şi cu un scaun în faţa lui. Peretele opus era ocupat de aparatele pentru

gimnastică individuală. Peretele din dreapta era destinat rafturilor cu cărţi şi reviste. Peretele din stânga, de sub luminator, străjuia „colţul intim” cu cele două scaune pomenite, cu o măsuţă care sub tăblie avea montat mecanismul pentru comandă la distanţă a aparatului de radio şi televiziune, a magnetofonului şi a în3 – Semnale necunoscute 33 tregii instalaţii de amplificare semistereofonică, care îţi crea senzaţia că orchestra şi interpretul se găsesc chiar în mijlocul camerei de la mansardă. În spatele unuia dintre scaune, la perete, era un bar cu o instalaţie frigorifică.

Tom era foarte mândru de „laboratorul” său în care n-avea voie să păşească picior de nechemat.

Bill se lăsase într-un scaun, cam prea brusc, încât Tom tresărise, dar nu spuse nimic. Gazda prepară două cocteiluri după o reţetă proprie şi „fără strop de alcool”.

Bill, preocupat, dăduse pe gât băutura fără să-i simtă gustul. Într-un târziu, spuse:

— Nu ştiu ce să cred. Să fie semnale? Să fie un bruiaj?!...

— Ia stai, frate! Ce mormăi tu acolo? Nu te înţeleg!

— Nici nu-i uşori Ce să-ţi spun mai întâi? Cum să încep?

— Începe cu începutul şi nu mă mai fierbe atât!

Bill vru să spună ceva, apoi, brusc, renunţă. Se scormoni prin buzunare şi scoase banda de magnetofon. I-o întinse tăcut lui Tom. Fără să se mire, fără să întrebe ceva, Tom o luă şi o fixă pe platanul aparatului.

— Deruleaz-o cam până la jumătate.

Glasul sonor, cu accente melancolice, al trompetei umplu camera, izvorând parcă din toţi pereţii. Tom ascultă o vreme, apoi izbucni cu vădită dezamăgire:

— O vechitură, prezentată într-o nouă orchestraţie... Cât despre înregistrare, e destul de mediocră, cam între 80 şi 6.000 de Hz. Se simte că-i după un post de radio pe scurte. Dacă eşti atent, auzi un uşor feding care...

— St! Bill îl făcu să tacă cu un gest enervat şi brusc.

Tom dădu din umeri şi se lăsă pe spătarul scaunului,

vădit plictisit.

Deodată, la mijlocul frazei muzicale, foarte slab, se auziră nişte sunete regulate, având o tonalitate cu totul neobişnuită, care se interferau printre notele melodiei. Întâi slabe, apoi din ce în ce mai distincte, acoperind aproape muzica. Se întrerupseră brusc.

Bill urmărea cu încordare acele cronometrului de la ceasul său. de mână. Tom se aplecase înainte. Dar după câteva minute nu mai auzi nimic. Apăsă pe unul din butoanele de sub tăblia mesei. Magnetofonul se opri.

— Ce faci? sări Bill. Ce te-a apucat?

— Urechea ta n-a prins nişte semnale ciudate? N-ai auzit!? Vreau să derulez să văd ce-i cu ele.

— Uf! de când te-ai lăsat de fotbal ţi-ai pierdut răbdarea proverbială.

— Lasă-te, măi, de fleacuri. Răbdare proverbială…

— Va să zică, şi ţie ţi se pare că sunt nişte semnale, şi încă neobişnuite! Îţi dai seama ce încurcat am fost. N-am avut curajul să raportez nimic „bătrânului”…

— Cui?

— Căpitanului! Habar n-aveam ce să-i spun. La început am crezut că e vorba de un post telegrafic care emite într-un cod modern, pe careen nu-l cunosc. M-am apucat să răsfoiesc…

Tom făcu un gest nerăbdător:

— Atenţie! Dau drumul la bandă 1

Ascultară minute în şir. Tom scoase notesul, încercând să surprindă principalele caracteristici ale emisiunii. Dar nu era în stare. Singurul lucru pe care reuşi să-l stabilească cu certitudine era că pauza dintre emisii dura. exact două minute şi patruzeci şi trei de secunde. Închise notesul. Încruntat, preocupat, îi spuse prietenului său:

— Bill! Astea nu sunt semnalele unui post de telegrafie. Sunetele şi alternanţa lor sunt atât de stranii, şi neobişnuite, de parcă ar veni de pe altă J; urne. Apoi, răsfoind notesul: Pentru mine e clar că avem de-a face cu un apel, pentru că totul se repetă identic de câteva ori.

Faptul că intensitatea emisiunii creşte şi scade nu mă interesează deocamdată. Cred că acest lucru e determinat de factori obişnuiţi de emisie şi recepţie. Dar că e un apel, asta e sigur. Şi, fiind un apel, trebuie să se repete!

Tom se ridică şi se aşeză înfrigurat în faţa staţiei de radioemisie şi recepţie.

— Hai, dă-mi lungimea de undă şi poate reuşim să le prindem chiar de aici.

— Ei, dacă aş fi reţinut-o! şi Bill îi povesti amănunţit toată întâmplarea de pe vas. Dacă aş. fi ştiut lungimea de undă nu mai aveam acum nevoie de tine., Aş fi stabilit de mult legătura cu cei care „emit!…

— Nu-i chiar aşa de simplu! Emisiunea e codificată şi tu habar n-ai de cifrul ei… Ce naiba e de făcut?! N-am linişte până nu dau de rostul acestor semnale.:

— Tom, să nu râzi de mine, dar parcă se degajă o vrajă ciudată din înlănţuirea. asta de sunete, o melodie stranie care te cheamă, te… Bill râse puţin stânjenit şi cam nervos. Te pomeneşti, continuă el, că nu-i altceva decât un post militar, care foloseşte un cifru special, sau un spion care-şi caută baza şi, până la urmă, ne mai vârâm în vreo belea.

— Nu, nici vorbă, Bill! Aici trebuie să fie cu totul altceva, ceva: ce ne scapă tocmai pentru că nu seamănă cu ceea ce suntem obişnuiţi să auzim sau… să inventăm.

— Atunci ce facem?

— Ei, am ajuns în sfârşit la ceva concret. Să încercăm să descoperim postul, să facem o înregistrare ca lumea a semnalelor şi să încercăm să descifrăm mesajul… Dar pentru asta trebuie să-mi copiez şi eu semnalele. Eventual să intru în legătură cu postul. Eşti de acord să facem la noapte o „pândă”? Atunci vino pe seară şi adu-ţi magnetofonul cu tine.

— Well!

Tom îşi conduse prietenul până la poartă. Îşi dădură mâna, Tom închise poarta şi niciunul din ei nu băgă de seamă umbra care începu să se strecoare pe urmele lui Bill.

VI

Era noapte, târziu: În Beachtown se stinseseră de mult luminile. Numai în barurile de pe plajă trompetele orchestrelor ţipau, lămpile cu lumină voalată protejau privirile strecurate printre pleoapele cu gene rimelate. Localurile de noapte nu ţineau direct de oraşul vechi, care era puritan. Oraşul nou *era* format numai din vile şi hoteluri pentru cei veniţi să-şi petreacă timpul între lumina soarelui reflectată de nisipul plajei sau apa oceanului şi lumina strecurată prin abajururi strident colorate în baruri.

Oraşul vechi dormea şi luna învăluia casele într-o lumină blândă, argintie. Prin luminatorul deschis ea pătrunse şi în „laboratorul 11 lui Tom, răsfăţându-se în voie printre aparate şi căşti.

Beculeţele staţiei de radio clipeau nervos. De o săptămână încheiată, cei doi prieteni munceau cu îndârjire, fără să ţină seama de nimic. Străduinţele lor rămăseseră însă fără rezultat.

Într-un târziu, Bill îşi smulse căştile de pe urechi şi, cu un gest brusc şi nervos, îşi trecu mâna peste frunte.

— Ajunge! Pentru azi, cel puţin, ajunge!

Tom îşi scoase şi el căştile, îl privi pe Bill, apoi aprinse lumina, alungind luna din odaie.

— Şi mâine?... Mâine ce facem?

— O luăm de la început, spuse Bill cu hotărâre.

Asta nu înseamnă decât că vor mătura încă o dată, milimetru cu milimetru, banda de unde scurte cuprinsă între 14 şi 30 MHZ, unde ar trebui să se găsească postul care emisese semnalele neobişnuite.

Tom dădu din cap cu îndoială:

— Nu cred că avem şanse prea mari. E ca şi cum am căuta acul în carul cu fin.

— Poate că şi staţia ta e de vină! E mult prea slabă pentru ceea ce ne-am propus noi. Şi „Săgeata” nu pleacă decât peste douăsprezece zile...

— Nu, Bill! Staţia nu e de vină. Ai văzut albubumul meu cu QSL-uri?

Tom scoase din raft un album mare şi gros, cu coperţile legate în pânză. Începu să-l răsfoiască la întâmplare. Ca întotdeauna când dădea cu ochii de zecile de QSL-uri – cărţi poştale care-i confirmau convorbirea avută – gândurile începură să-i hoinărească peste spaţiile imense ale Pacificului, străbătute de undele lansate de emiţătorul său. Câte QSL-uri, aproape tot atâţia prieteni, pe care nu i-a Văzut şi, poate, nu-i va vedea niciodată.

Ochii i se opriră o clipă pe ilustrata lui Conrad Williams, din Australia. „Un cangur uriaş privind atent peste câmpia aridă. Un băiat de aur, Williams ăsta! N-a lipsit niciodată de la întâlnirea din eter. Nici chiar atunci când s-a mutat cu familia în Tasmania!

Zeci de cărţi ilustrate: tinere dansatoare Hawaiiene, împodobite cu flori; vulcanul Fujiyama, fumegând alene, scăldat de razele roşiatice ale apusului de soare; o insulă ai cărei palmieri răsăreau parcă din ocean…

— Poftim, uită-te şi tu! spuse într-un târziu, împingând albumul spre Bill care şedea îmbufnat. Nu cred că sunt mulţi radioamatori americani care se pot lăuda cu asemenea colecţie de QSL-uri!

— Tom, nu trebuie să te superi pe mine! Dar toate astea le-ai obţinut în anumite condiţii, în sfârşit, poate că ai avut şi noroc…

— Nu, Bill! N-are rost să discutăm asta acum. Eu îţi propun să verificăm împreună posibilităţile staţiei!

Fără să mai aştepte încuviinţarea prietenului său, Tom se apucă să lanseze CO DX[4]-ul său în eter. Şi nu trecu multă vreme până când Bill prinse ţăcănitul foarte slab al unui amator, dornic să stabilească legătura. Încordat, Tom manevra nişte butoane şi, treptat, semnalele se auziră din ce în ce mai bine, cu toate că Bill nu avea căştile la urechi. Ostentativ, nu şi le mai pusese. Tom făcuse legătura prin instalaţia sa de amplificare, tocmai pentru a zgândări pasivitatea prietenului său.

„QRZ? QRZ?” silabisiră mecanic buzele lui Bill. Şi, ca

4 CQ DX - apel general pentru staţii depărtate. (Vezi codul de prescurtări folosit de radioamatori.) (n.a.)

radiotelegrafist cu oarecare experienţă, nu-i fu greu să desluşească înţelesul celor trei litere care în codul Q pentru radioamatori însemnau: „Cine mă cheamă? Cine mia cheamă

Datorită inventivităţii, prietenului său, Bill fu nevoit – vrând, nevrând să asculte întreaga convorbire.

„HR W6DBT I HR W6DBT!” ţăcăni manipulatorul lui Tom, adică: „Aici W6DBT. Aici W6DBT” – şi Bill se miră ce indicativ lung şi greu de memorat are prietenul său. Deodată deveni atent. Tom se avântasc într-o frază mult mai lungă şi mai complicată.

„Vreau să încerc raza de acţiune a staţiei mele. Stop. Cine sunteţi şi cum mă auziţi? Repet? 4

De astă dată, prins complet, Bill aşteptă cu nerăbdare răspunsul amatorului necunoscut.

„Aici VS6AC, Aici VS6AC. Te aud foarte bine! Te aud foarte bine! M sună răspunsul acestuia.

Bill se văzu pus deodată într-o mare încurcătură. Nu ştia cărei ţări îi corespunde indicativul VS6. Era convins că cunoaşte indicativele tuturor ţărilor de pe litoralul Pacificului. În nenumărate seri, când se plictisea pe vas, urmărea amuzat şi cu interes activitatea celor ce se căutau prin eter, eforturile lor neobosite de a se găsi cu cei mai îndepărtaţi... De VS6 nu reuşea să-şi amintească! Nu mai avu răbdare. Prof. iţind de faptul că Tom se ambalase cu VS6AC într-o lungă discuţie despre detaliile tehnice ale postului său, Bill se sculă încetişor, căutând să facă cât mai puţin zgomot, şi începu să caute tabelul cu lista oficială a ţărilor.

În sfârşit îl găsi şi scăpă o exclamaţie de uimire, în care nu se ştie ce amestec avea „dracul”: VS6 era indicativul Hong Kong-ului! Într-adevăr, Tom avea o instalaţie pe cinste!

Şi îi păru cu adevărat rău când VS6AC îi comunică lui Tom că nu poate trece pe telefonie, pentru că postul său nu-i destul de bine pus la punct pentru asemenea convorbiri. Ar fi dorit acum ca triumful lui Tom să fie deplin.

Aşteptă cu răbdare terminarea convorbirii – după toate regulile politeţii dintre radioamatori – şi când Tom îşi scoase căştile şi se întoarse spre el, fără să reuşească să-şi ascundă mâhnirea că experienţa nu izbutise până la capăt, Bill izbucni:

— Bravo, bătrâne! Te rog să mă ierţi. Ştii cum e omul! Când nu-i iese ceva, aşa cum vrea el, găseşte ţap ispăşitor. Ne munceam de o săptămână fără rezultat şi atunci am dat vina pe staţia ta. Apoi, înveselit: „Mea culpa!" cum se zice…

— Vinovaţi suntem amândoi, spuse Tom, rămânând serios şi preocupat. Şi asta, Bill, fiindcă ne-am apucat de-o treabă pentru care nu ne ţin curelele.

— Asta-i cam aşa!

Bill îşi trecu podul palmei, apăsat, peste părul tuns foarte scurt. Nu era obişnuit să fie pus în asemenea încurcături, care parcă nu lasă nici 6 uşiţă de ieşire.

— Cu descifrarea semnalelor cum stai? întrebă Tom, într-un târziu.

Bill ridică din umeri.

— Da, da, Bill. Prea ne-am obişnuit să ne meargă totul strună! mai dă-l încolo de vedetism. Treaba asta e prea complicată pentru capetele noastre. Or fi ele bune pe teren, dar dacă o mai ţinem mult aşa…

— Al meu în orice caz o să crape ca un bostan răscopt!

— Ce-i de făcut?

— Ei, vezi, asta aş vrea să ştiu şi eu! Dacă ai vreo idee, spune, nu mai ţine discursuri. Păstrează-le pentru campania electorală, dacă ai cumva de gând să-ţi pui candidatură.

— Răbdare, domnul meu, răbdare! întâi o să bem un cocteil, să ne liniştim, şi apoi vom chibzui!

Bill simţise din tonul prietenului său că acesta cloceşte ceva şi era nerăbdător să afle despre ce-i vorba. De aceea nu-şi putu stăpâni un gest de dezamăgire. Dar n-avu încotro, aşa că se supuse. Probabil că lui Tom nu-i trecuse încă supărarea. Ce-i drept, staţia era grozavă!…

Hotărî să devină stoic, măcar pentru puţină vreme.

Se aşeză comod, şi-şi bău pe îndelete cocteilul. Apoi, cu un aer convins şi doct, începu să-i laude aroma deosebită şi calităţile de reconfortant, până când Tom îl pocni zdravăn după ceafă.

— Ne-am prostit, bătrâne! spuse Tom împăciuitor şi Bill îşi dădu seama că-i trecuse orice urmă de supărare.

— Eh, atunci dă-i drumul, ce mai aştepţi!?

Şi Tom – de parcă atât ar fi aşteptat – se apucă să-i împărtăşească noul plan de acţiune. Pentru descifrarea semnalelor, urma să încerce să-l convingă pe profesorul Smith, un eminent cibernetician, care acum lucra în laboratoarele uzinelor „Landham and Co”. să-i ajute. În afară de asta, pentru recepţionarea semnalelor şi determinarea lungimii de undă a emiţătorului, Tom era de părere să-i pună în mişcare pe toţi prietenii săi din zona Pacificului şi să organizeze cu ei „o pândă”.

Bill fu cucerit repede de soluţia lui Tom. Se lansară în fel de fel de speculaţii, stabiliră o groază de amănunte, până când Tom scoase o exclamaţie de surpriză.

— Ia te uită, Bill! şi-i arătă geamul luminatorului. 4

Prin el se strecura lumina palidă a zorilor.

În timp ce-l conducea pe scăriţa de fier, Tom bombănea:

— Să ştii că staţiei am totuşi de gând să-i fac nişte modificări serioase. Am găsit o schemă interesantă de amplificare a semnalelor captate de antenă, pe care vreau s-o combin cu o altă schemă de micşorare a influenţei paraziţilor...

Bill, fără să înţeleagă prea multe, mormăia la rându-i:

— Da. Da, continuă!

În poarta casei, se întinseră, dezmorţindu-şi oasele în aerul limpede cu miros de alge, apoi se despărţiră grăbiţi. Niciunul din ei nu observă cum, şi de astă dată, se desprinde o umbră de lângă zidul unei case şi o porneşte agale pe urmele lui Bill.

VII

În partea veche a oraşului, pe faleza abruptă sub

care oceanul se învolbura în vârfurile ascuţite ale stâncilor, profesorul Smith închiriase o vilă modestă, cu un parc în jur. Departe de plajă, de barurile şi mişcarea oraşului, izolată într-o singurătate aproape dezolantă, vila era ceea ce-şi dorise profesorul: o chirie mică, singurătate şi o cât mai mare apropiere de laboratoarele uzinelor „Landham and Co”.

Profesorul ducea o viaţă foarte retrasă. Zile întregi, în laboratorul său ardea lumina până spre dimineaţă. Când nu lucra în laborator se îngropa între cărţi, studiind la cercul de lumină de pe birou până când mintea obosită îl trăda şi ideile nu se mai legau. Atunci – indiferent la ce oră – pornea pe singurul drum pe care-l mai cunoştea, în afara celui spre uzină: malul abrupt al oceanului. Acolo stătea minute întregi, fără să se gândească la nimic, ascultând vântul şi răsuflarea oceanului. Respira adânc, adânc, până-l durea pieptul. Obosit, cu fruntea răcorită, se reîntorcea. Dar nu se mai apuca de lucru. Se oprea aci, simţind însă în el forţa şi luciditatea necesare pentru o nouă zi de muncă. Avea puterea de a se opri la timp. Şi, atunci, când se simţea pe deplin refăcut, cu mintea aptă pentru noi speculaţii, noi legături între fenomene şi date, pentru noi concluzii, o lua de la capăt.

Profesorul Smith nu era un original, pentru simplul motiv că nu interesa pe nimeni. Retras, nu era cunoscut şi felul cum îşi petrecea timpul era urmărit doar de bătrâna lui menajeră, căreia i s-ar fi părut nefiresc să fie altfel. Scump la vorbă, aproape morocănos, cam repezit, profesorul făcuse o singură concesie: capitulase în faţa orei fixe de masă. Oriunde ar fi fost, orice ar fi făcut, bătrâna Hannah, la ora respectivă, îi aducea mâncarea. Şi pe faţa ei neagră era o hotărâre neînduplecată, siguranţa celui care a câştigat definitiv o victorie în urma unei lupte îndelungate de ani de zile. Altfel, pentru nimic în lume, profesorul nu se lăsa deranjat. Intrau în cabinetul său doar cei anunţaţi dinainte şi aceia foarte rar. Bătrânul nu avea prieteni.

Profesorul Smith nu ştia însă ce înseamnă să fii un

suporter fanatic de fotbal şi câte forţe se pun în mişcare atunci când e vorba să ajuţi un favorit. Aşa se face că, într-o după-amiază călduroasă de august, Bill şi Tom au pătruns în camera de lucru a profesorului Smith. Băieţii nu se simţeau de loc la îndemână privind pe acest om înalt, slab, impunător şi sever, cu trăsături ascetice, cu părul rar şi alb, cu ochelari cu ramă neagră. Părea să aibă în jur de şaizeci de ani.

Din întreaga sa atitudine, din politeţea rece cu care-i primise, îşi dădură seama că sunt inoportuni. De aceea, Tom şi Bill nu mai ştiau cum să înceapă, se îndoiau că se vor putea face înţeleşi, se îndoiau chiar că ce-i vor spune are vreo importanţă. De aceea tăceau, neîndrăznind să-l privească, aruncându-şi unul altuia priviri nesigure şi furioase. Tăcerea lor îl enervă şi mai mult pe profesor. Hotărât să scape cât iriai repede de obligaţia de care nu fusese în stare să se eschiveze, acesta atacă

— Cu ce vă pot fi de folos, domnii mei?

Bâlbâindu-se, încurcându-se unul pe celălalt, îi explicară, destul de confuz, despre ce era vorba. Profesorul îi întrerupse:

— Aţi adus banda cu înregistrarea semnalelor? – Da! răspunseră ei, într-un glas.

— Ei, ce mai aşteptăm? Daţi-i drumul!

— Da! răspunseră iarăşi cei doi tineri, foarte hotărât, dar nu se mişcară.

Iritat, profesorul le indică, cu un gest, raftul unei biblioteci, în care Bill şi Tom descoperiră un magnetofon de tip vechi.

Dar abia când porni banda şi camera se umplu de sunetele stridente ale muzicii de jaz, pe faţa profesorului se putu citi o jenă dureroasă. Bill şi Tom realizară cât de deplasată era vizita lor, cât de lipsită de importanţă era „descoperirea” lor şi, dacă ar mai fi fost în stare, ar fi rupt-o la fugă imediat.

Treptat, întâi foarte slab, apăru şi pasajul în care semnalele se intercalau printre notele stridente ale orchestrei. Da, vraja lor era aceeaşi! Acelaşi fior de

nepământesc, de straniu şi necunoscut îi cuprinse. Emoţionat, Tom nici nu ridică ochii. Bill îl observa pe Smith pe furiş şi roşi de mânie. Bătrânul era absent, cu gândurile aiurea. Bill se ridică impetuos, cu gândul să deruleze banda şi să plece imediat. Gestul său fusese atât de brusc, încât profesorul tresări şi se întoarse spre el nespus de mirat. Dar deodată deveni rigid, privirea i se concentră. Apoi, cu un gest pripit, îşi smulse ochelarii şi se întoarse spre băieţi, dar parcă fără să-i vadă.

— Doamne! Ce-i asta? îl auziră mormăind.

Profesorul rămase apoi cu ochii ţintă la magnetofon, uitând cu totul de ei. Uşor, pe nesimţite, semnalele se stinseră. Bătrânul rămase într-o aşteptare înfrigurată. Când îşi dădu seama că e în zadar, se-ntoarse cu violenţă spre cei doi:

— Asta-i tot?!

— Da… bâlbâi Bill.

— Ştiţi, noi… încercă să explice Tom.

— Dar sfârşiţi odată cu bălmăjeala asta! Nu ştiţi să legaţi două vorbe? Şi opriţi muzica asta barbară!

Profesorul începu să-şi Instruiască lentilele ochelarilor. I se păru nedemn că îşi ieşise din fire. Ar fi vrut să se scuze, dar nu-şi regăsea stăpânirea de sine.

Bill se ridică calm şi opri magnetofonul. Se lăsa o linişte nefirească… Tăcerea se prelungi chinuitor de mult.

Pe neaşteptate, Smith se întoarse şi apăsa pe un buton, sub privirile uluite ale celor doi prieteni. Lui Tom îi fulgeră prin minte: „Îşi cheamă femeia să ne dea afară?” Bill se străduia să găsească nişte cuvinte potrivite, măcar la despărţire. Pe amândoi însă îi copleşise o dezamăgire nespusă.

Vocea îmblânzită a profesorului îi readuse la realitate:

— Dacă vreţi, puţeţi fuma.

— Nu fumăm, spuse Tom.

Profesorul îi privi cu atenţie. Văzu abia acum expresia inteligentă din ochii lui Tom şi chipul deschis al lui Bill. Zâmbi. Cât erau de tineri! Bătrân nebun! îi

speriase, îi intimidase.

— Faceţi parte din vreo sectă religioasă, de nu fumaţi? încercă profesorul să glumească.

— Nu, spuse Bill uluit şi dezorientat.

— Suntem sportivi. Fotbalişti, preciza Tom.

— O, făcu Smith cu oroare, şi mai rău! Dar să pregătiţi nişte cocteiluri ştiţi?

— Eu… începu Tom.

— Atunci nu ne mai face să aşteptăm atât! şi Smith arătă spre un dulăpior în perete, pe care-l deschisese probabil atunci când apăsase pe buton.

În timp ce Tom agita shakerul, cu gesturi stângace, aşa cum Bill nu mai văzuse niciodată la el, profesorul recăzuse într-o tăcere concentrată. Aducea cu o sălbăticiune ce stătea la pândă. Bill, înţepenit lângă magnetofon, simţea cum încep să-l furnice tălpile, apoi să-i amorţească un picior. Dar nu îndrăznea să se mişte. Tom îl scoase din încurcătură, oferindu-i un pahar.

Îşi sorbiră în tăcere răcoritoarele. Profesorul nu se atinsese de paharul din faţa sa, nu se mişcase. În timp ce Bill şi Tom se întrebau din ochi ce le rămâne de făcut, îl văzură pe bătrân că-şi trage scaunul lângă magnetofon, cu gesturi de o vioiciune neaşteptată.

— Dă-i drumul! se adresă el lui Bill. Dar numai de acolo de unde încep semnalele! Jazul mă scoate din sărite…

Şi Bill porni banda. Profesorul ascultă cu multă atenţie, apoi îl puse pe Bill să repete, o dată, încă o dată şi încă şi încă o dată. După aceea repetară numai unele pasaje. În sfârşit, profesorul instala pe masă un aparat destul de masiv şi complicat. Băieţii se apropiară curioşi. Smith manipula îndelung cu nişte butoane, apoi îşi puse nişte căşti minuscule la urechi şi-i făcu semn lui Bill să pornească banda.

Şi, deodată, sub ochii uimiţi ai celor doi prieteni, din aparat porni să iasă la iveală o panglică, lată de vreo doi centimetri, de hârtie milimetrică, pe care se înscrisese o curbă destul de ciudată. Când se termină emisiunea

semnalelor, profesorul rupse cu grijă panglica, o întinse pe birou şi o însemnă cu „A”, după care-i făcu semn lui Bill s-o ia de la început. După ce scoase şi o a treia panglică, profesorul opri aparatul şi începu să compare curba de pe cele trei imprimări.

Se vedea limpede, chiar şi pentru un ochi mai puţin experimentat, că există o repetare a unor semne, ba într-un loc degetul profesorului se opri pe un întreg grup de semne, care semăna izbitor cu semnele cu care începea emisiunea. Totuşi, atunci când Smith se apucă să compare curbele de pe cele trei panglici, reieşi că există diferenţe incontestabile, semn că aparatul nu reuşise să înregistreze semnalele decât cu oarecare aproximaţie.

— Afurisit să fie acest jaz! murmură Smith, aplecându-se din nou asupra aparatului său.

Urmară alte panglici de hârtie milimetrică şi curbele lor fură mult mai asemănătoare. Cu toate acestea însă, diferenţele se încăpăţânau să persiste.

Şi mai slabe fură rezultatele când profesorul Smith se apucă să înregistreze curba melodică a semnalelor. Aici, muzica de jaz îndeplinea rolul unei adevărate staţii de bruiaj şi numai cu multă aproximaţie se putea ghici curba semnalelor dintre nenumăratele sinusoide parazitare.

Dar toate astea păreau că-l îndârjesc şi mai mult. Pe masă, lângă aparatul căruia cei doi prieteni nu ştiau ce – nume să-i dea, apăruse un blocnotes pe care mâna febrilă a profesorului înşira formule cu o viteză ameţitoare.

Uneori profesorul se oprea îngândurat, cu acea privire concentrată care le era de-acum cunoscută. Apoi, brusc, se hotăra:

— Dă! N-am luat-o pe calea cea bună, băieţi!

Rupea foile şi începea să umple altele, cu o nouă serie de formule. Dar pe măsură ce trecea timpul, se vedea că ceva nu merge cum trebuie.

Descurajat, profesorul împinse” blocnotesul la o parte. Se lăsă o nouă tăcere. De data aceasta, aceeaşi preocupare îi făcea solidari, crea între ei o înţelegere.

Bill îndrăzni, la un moment dat:

— Nu se pot descifra?

— Au vreo importanţă? stărui Tom.

Profesorul îi privi:

— Nu ştiu. Da... Cred că au. Dar de descifrat... Nu se pot descifra? repetă Bill, obsedat.

— Oamenii au descifrat lucruri foarte complicate. De pildă, scrierea Maya – o deosebit de interesantă realizare a ruşilor... Dar aceasta s-a făcut cu ajutorul unor maşini electronice de calcul şi pe o cale care mi-e străină... din păcate.

Se făcuse târziu şi, după alte încercări neizbutite, bătrânul le spuse aproape cu durere în glas:

— Băieţi, cu mijloacele astea rudimentare ne trebuie ani de zile ca să facem un pas înainte.

Aici e de lucru serios, chiar şi pentru o maşină electronică de calcul dintre cele mai perfecţionate.

— Şi?... încercă Tom, timid.

— Şi n-o avem! Dar...

Smith îi privi perind, amuzat. Îşi ridică ochelarii pe frunte şi râse. Un râs stângaci. Se vedea că nu râde deseori. Dar dezamăgirea celor doi băieţi era atât de profundă, încât râsul venise pe negândite.

— Uite ce o să facem, spuse el, redevenind serios. O să încerc să prind, într-o după-amiază, o perioadă în care maşina electronică de calcul din laboratorul uzinelor nu e în funcţiune. Cu toate că nu am cine ştie ce mare încredere în ea...

Profesorul îi conduse cu amabilitate; Simţindu-i decepţionaţi, îi bătu pe spate, încurajator, şi-i dojeni:

— Nu vă pierdeţi curajul şi încrederea în ştiinţă, băieţi!!

La despărţire stabiliră ca a doua zi să-i trimită profesorului o copie după banda lui Bill.

— Dar numai partea cu semnalele! stărui Smith.

Vizita la profesor îi răscolise. O luară agale spre ţărm şi se aşezară în scobitura unei stânci. Începuse să bată vântul.

— Ai văzut ce carte ştie? Dumnezeule, îmi venea

ameţeală când vedeam cum aruncă formulele pe hârtie!

— Da, e o forţă! aprobă Tom.

— Vezi ce-nseamnă să nu-ţi pierzi vremea cu fleacuri?! <.

Tăcură, rumegându-şi gândurile, îndoielile, părerile de rău, vagi hotărâri de a trăi altfel, mai cu folos…

— Şi ce-o fi vrut să spună cu scrierea Maya? reluă Tom, după o îndelungă pauză. Sunt o groază de lucruri elementare de care noi habar n-avem.

— Suntem nişte troglodiţi! conveni Bill, cu lehamite.

— Ei, şi tu! Hai să nu ne mai bocim. Mai bine să facem rost neapărat profesorului de o imprimare mai bună a semnalelor, că jazul ăla al tău mă scoate şi pe mine din sărite… v

— Azi e cam târziu, spuse Bill, privind cerul.

— Da, dar mâine seară stabilim legătura cu prietenii mei din zona Pacificului, aşa cum am discutat. Şi fiindcă tot eşti liber, adăugă Tom după o scurtă pauză, ce-ar fi să încerci să afli ceva despre scrierea Maya!?

— Cum să aflu? Am eu relaţii printre savanţi? Sau vrei să trag oamenii de mânecă.: „Care ştii ceva despre Maya? 66 Eşti nebun! stabili Bill, categoric.

— Lasă, bătrâne, că te descurci tu!

Vântul se înteţise. Băieţii se ridicară şi se despărţiră. După câţiva paşi, Tom îi strigă lui Bill:

— Şi nu uita, mâine seară la opt te prezinţi la mine să organizăm „pânda”…

Nici de data aceasta nu observară umbra „ce se ţinea pe urmele lui Bill. Preocupat, acesta întorcea pe toate feţele scrierea Maya. „Ce naiba o mai fi şi asta?!”

VIII

În dimineaţa următoare, proaspăt bărbierit, în cămaşă albă cu guler răsfrânt, Bill înconjură cu pas elastic „Biblioteca de împrumut66 a oraşului. Era o clădire cu aspect foarte pretenţios. Cele două coloane de la intrare, ca şi arcada ce le unea, aminteau de un antic templu grecesc. Pereţii laterali, în care erau tăiate ferestre ogivale, trimiteau vag spre gotic, iar acoperişul – deşi nu

putea fi integrat unui stil anume – conferea întregului edificiu un aer trist şi mistic de criptă funerară. Probabil că atunci, demult, când s-a clădit lăcaşul acesta/ de lumină şi cultură, maimarii oraşului 4 49 aveau gusturi perfect diferenţiate şi, fără îndoială, foarte nemaleabile. Voiseră desigur o clădire cum nu se mai află alta pe pământul Californiei! Şi arhitectul, cu spiritul întreprinzător al yankeului, le-a dat ce-au vrut!... Considerase, însă, că nu e nevoie să-şi imortalizeze numele pe acest edificiu. Aşa că până azi „Biblioteca de împrumut” din Beachtown a rămas o operă anonimă.

Pasul lui Bill deveni din ce în ce mai puţin elastic la al treilea sau al patrulea înconjur al clădirii. Nu-şi putuse stabili încă un plan de acţiune, când uşile masive se deschiseră şi pe treptele de marmură coborî o doamnă în vârstă care strângea cu dragoste la piept un teanc de cărţi cu coperte viu colorate.

O bucată de vreme nu se mai întâmplă nimic deosebit, dacă nu punem la socoteală pisica vărgată care, după ce nimerise într-o baltă de apă, îşi scutura lăbuţele cu silă şi ţâfnă. Privind amuzat pisica, era cât pe-aci să nu vadă picioarele zvelte care urcau scările de marmură. Dar la timp, înainte ca ele să apuce să treacă după uşile grele de bronz, Bill era în urmărirea lor. În felul acesta, uitând să-şi mai facă vreun plan, intră în bibliotecă. Cu un aer degajat, escorta zveltele picioare pe care unduia un trup nu mai puţin zvelt. Încântat de frumuseţea fetei, Bill o privea cu un zâmbet vesel şi deschis. Fu smuls brusc din această plăcută îndeletnicire de o tuse reprobativă. Din spatele unor rafturi apăru o umbră. Un ins înalt şi slab, cu o chelie pronunţată şi, în totul, cu o înfăţişare de vultur pleşuv, îl fulgeră cu o privire furioasă

— Dumneavoastră, domnule, de fapt ce doriţi?

Bill răspunse repede, recunoscându-l:

— Mă numesc William Webster, domnule.

— Mi se pare că nu asta te-am întrebat! Deşi... Slăbănogul făcea un vizibil efort de memorie. Da – spuse el, într-un târziu – am avut un elev care purta numele

acesta…

John Red fusese singurul profesor faţă de care Bill se simţea ruşinat când îşi trăda ignoranţa. Cu durere şi milă, Bill văzu cât de mult se schimbase. Din minunatul pedagog, din distinsul orator nu mai rămăseseră decât ochii nespus de vii şi inteligenţi. În rest, profesorul vădea o surpare inexplicabilă. Hainele îi erau ponosite, trupul slăbănog aplecat descurajant, chipul obosit şi descărnat, cu cele două cute din colţul gurii care-i dădeau un aer de amărăciune ironică. Din cel care nu se temuse de nimeni niciodată, care denunţase cu vehemenţă de la catedră „veacul de perdiţie în care trăim”, nu mai rămăsese decât un slăbănog, un înfrânt.

Cu un ton amar, care se referea mai curând la ceea ce citise în privirea fostului său elev, profesorul spuse tărăgănat:

— Te interesa…

Bill roşi şi completă repede:

— Scrierea Maya.

Profesorul îl privi descumpănit: – Pe dumneata?… Te interesează?…

— Vedeţi, sunt atât de ignorant, încât…

— Îţi mai aduci aminte, domnule Webster, ce vă spuneam pe vremuri?! Nu vă irosiţi timpul cu prostii! Nu vă pierdeţi vremea cu fleacuri! Studiaţi! Căutaţi să vă adăpaţi cât mai deplin din izvoarele luminii, altfel o să regretaţi mai târziu. Uite că ai venit la vorba mea!

— Aşa e, domnule, confirmă Bill, cu tonul şcolarului de pe vremuri, deşi acum îi cam dădea dreptate.

— Bine, domnule Webster, am să te ajut. Avem aici, la noi (şi un rictus de nemulţumire şi autoironie făcu să-i tresară muşchii feţei la aceste vorbe), da, aici la noi!… pentru că, după cum constaţi, acum sunt bibliotecar, măi exact „mânuitor de cărţi!”…

Abia acum Bill realiză situaţia.

— Da, domnule Webster, am să-ţi dau nişte; cărţi în limbă franceză despre civilizaţia mayaşilor.

— Nu cunosc franceza, domnule, spuse Bill fâstâcit.

— Atunci învaţ-o!

— Nu am timp. Problema mea nu suferă amânare; Mai am câteva zile şi mă îmbarc din nou.

— Ah, acest blestemat secol al vitezei, generator de superficialitate, care nu lasă timp omului pentru meditaţie, pentru reculegere! Cu un gest hotărât, îl chemă pe Bill Vino! În ciuda acestui ev blestemat, o să-ţi ţin o prelegere ca pe vremea lui Platon.

Neînţelegând nimic, Bill îl urmă printre rafturi. La un pupitru stătea o fată cu părul foarte roşu, faţa foarte albă şi ochii foarte verzi.

— Frumoasă domnişoară cu colorit de Tizian! îi aruncă ironic profesorul. E ora pauzei mele de masă, aşa că îmi permit s-o folosesc cum cred de cuviinţă.

— All right, domnule Red! spuse fata din vârful buzelor, apoi cu vocea devenită brusc de contraaltă i se adresă lui Bill: La revedere, domnule Webster!

Bill abia avu timp s-o privească, cu un zâmbet confuz de surpriză şi plăcere, urmându-l pe John Red care-i explică mai ironic decât adineaori:

— E o mare amatoare de fotbal…

Un timp păşiră tăcuţi pe străzile oraşului. Profesorul medita profund. Intrară în parc. Respirând adânc, profesorul îşi îndreptă umerii, îşi duse o. mână la spate şi, cu capul ridicat, începu:

— Se spune că europenii au adus civilizaţia şi cultura pe pământul celor două Americi. Fals! Total fals! O grosolană eroare, făptuită uneori cu bună ştiinţă, alteori din totală ignoranţă. Dovada? Cultura mayaşă – cultură ale cărei începuturi, pierdute în negura veacurilor, sunt greu de precizat.

Profesorul se întoarse brusc spre Bill şi îl apostrofă cu vehemenţă: Şi atunci te întreb, domnule Webster: ce au adus conquistadorii şi misionarii spanioli pe pământul Americii? Ce fel de civilizaţie? Spânzurătorile, stâlpii infamiei, exterminarea brutală a băştinaşilor, prădăciunile, asta au adus! în numele crucii au ars pe rug documente şi manuscrise preţioase. Dar nu! Trecutul nu a putut fi

desfiinţat. El există şi acuză. Da, acuză!

Şi, treptat, în faţa ochilor uimiţi ai lui Bill începu să prindă contur vechea civilizaţie din peninsula Yucatán. Oraşe minunate, cu străzi drepte şi largi, cu apeducte, piramide în trepte şi palate uriaşe; temple cu faţa orientată, cu o uimitoare precizie, spre constelaţii anume alese, cu valoare de simbol. Azi, numai ruine, uitate în inima junglei.

Surescitat, Bill puse întrebarea care-i ardea buzele:

— Dar despre scrierea lor ce se ştie?

Profesorul făcu o pauză lungă.

— Da. Tocmai ce-ţi spuneam. Dacă astăzi cunoaştem atât de puţine lucruri, aceasta se datorează acelor sârguincioşi slujitori ai bisericii care au distrus tot ce le cădea în mână: manuscrise, opere de artă, temple şi statui.

— Dar se pare totuşi că scrierea lor a fost descifrată. S-a scris în presă de curând!

— Nu citesc presa. Din principiu…

Se despărţiră târziu. Bill se alese cu o straşnică durere de cap, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult. Întâlnirea cu John Red îi lăsase un gust amar şi nemulţumirea de a nu fi aflat totuşi ce îl interesa. Bill se gândea cu nostalgie şi regret la anii pierduţi şi hotărî în sinea lui să înceapă neîntârziat să studieze. Dar ce, cum, de unde să înceapă habar n-avea. Mergea repede, încruntat. Într-un târziu, luminat, se opri. Ei, da! Va începe prin a învăţa franceza.

IX

Seara, când urcă scăriţa spre sanctuarul lui Tom, Bill avea încă în faţa ochilor mirajul civilizaţiei mayaşe.

Pe Tom îl găsi aplecat deasupra unei hărţi mari a zonei Pacificului, care acoperea aproape întreaga masă de lucru. De la o cruciuliţă însemnată cu roşu, de pe coasta californiană, aproximativ din locul unde trebuia să figureze Beachtown-ul, porneau în evantai o serie de linii la capătul cărora era implântat un steguleţ cu indicativul radioamatorului pe care Tom îl alesese din voluminosul său album cu QSL-uri. Doar zona nordică rămăsese

descoperită. Tom răsfoia pagină după pagină, dar degeaba. Nu găsea ce-i trebuia. O clipă şovăi, apoi înfipse steguleţul cu indicativul JA9BT[5].

Mai rămăsese un singur steguleţ fără niciun fel de indicativ, destinat zonei celei mai nordice a Pacificului. Tom medita îndelung asupra hărţii, apoi scrise pe steguleţ un UA0, urmat de trei puncte, şi îl înfipse cu hotărâre în regiunea Insulelor Komandor, care aparţin de Uniunea Sovietică.

Bill aşteptă ca, în sfârşit, Tom să-l întrebe despre scrierea Maya, dar acesta se mulţumea să-şi admire îndelung opera, fără să-şi ascundă satisfacţia. Bill îşi pierdu răbdarea:

— Nu înţeleg ce nevoie ai de Japonia şi, mai ales, de Insulele Komandor! pufni el. Ai destui prieteni, în grămada asta de insule din mijlocul Pacificului, care acoperă tot oceanul cu posturile lor.

— Crezi? spuse Tom, în doi peri.

Luă apoi harta şi-o fixă în pioneze pe perete, chiar lângă staţia de radioemisie.

— Ascultă, se supără Bill de-a binelea, nici nu m-ai întrebat ce am isprăvit azi-dimineaţă!

— Crezi că mai e nevoie? Ţi se vede pe mutră!

— Află că ştiu o mulţime de lucruri despre care tu habar n-ai!

Şi Bill se apucă să-i povestească amănunţit totul.

— Dar scrierea? îl grăbi Tom, iritat că Bill ocoleşte tocmai esenţialul.

— Despre scriere chiar că n-am reuşit să aflu nimic interesant, spuse acesta cam eu jumătate de gură.

Apoi se trânti în fotoliu, mâhnit că toată strădania lui nu găsise un cuvânt de apreciere din partea lui Tom.

— Ei, vezi, de aia avem nevoie de un UA0-J… Eu n-am vorbit niciodată cu unul din ei, dar ştiu că au posturi bune şi că, în general, sunt oameni care ştiu carte. Poate avem norocul să dăm peste un căpos care ştie ceva despre aceşti

---

5 JA9… - indicativul posturilor de radioamatori din Insula Hokkaido, Japonia (n.a.).

enigmatici mayaşi şi felul cum a fost descifrată scrierea lor.

Lui Bill îi trecuse necazul şi era gata să recunoască că ideea nu e rea. Tom îl privi zâmbind. îi era drag şi pentru că îi trecea supărarea tot atât de repede cum îl apuca şi, mai ales, îi trecea fără ranchiună.

— La treabă, bătrâne! îl zori el. În noaptea asta avem mult de lucru…

Se apucară amândoi să studieze o hartă cu fusele orare, pe care Tom o scosese dintr-un sertar. După câteva calcule sumare şi nu fără discuţii contradictorii, stabiliră până la urmă timpul optim pentru a lua legătura cu radioamatorii trecuţi pe hartă.

Hotărâră să înceapă eu F08BS din Insulele Marchize încercarea cea mare, adică prinderea unui UA0, urmând să aibă loc abia peste vreo patru ore. Dar începutul nu fu încurajator de loc. Tom se munci foarte mult până reuşi să-l facă pe F08BS să răspundă la apelul său, iar în ceea ce priveşte propunerea pe care i-o făcu acesta nu se arătă prea entuziast.

— Nu văd cum s-ar putea descoperi postul pe care-l căutaţi, răspunse el. Banda de unde e foarte întinsă, încap sute şi mii de posturi în ea. De unde să ştiu eu care e cel care vă interesează?

La toate insistenţele lui Tom, F08BS se mulţumi să răspundă că se va mai gândi şi-l rugă să revină peste o săptămână.

Cu al doilea o nimeriră şi mai prost. Pur şi simplu nu răspundea.

Spre norocul lor însă, ceilalţi răspunseră toţi şi se arătară foarte interesaţi de „pândă” pe care le-o propunea Tom.

JA9BT, care avea un post foarte puternic şi vorbea o engleză tare comică, veni chiar cu câteva idei, menite să îmbogăţească planul lui Tom. Japonezul îi promise că va lua contact cu prietenii să-l din Pacific, cu care întreţine legături regulate, şi îi va mobiliza şi pe ei. În acelaşi timp, îi propuse lui Tom să trimită prin poştă fiecăruia dintre

radioamatorii care s-au angajat la pândă câte o copie după banda cu semnalele necunoscute, urmând apoi ca JA9BT să facă acelaşi lucru cu prietenii săi. Se vedea că îl pasionează această pândă cu totul neobişnuită şi de proporţii cu adevărat gigantice.

Celor doi prieteni le revenise încrederea şi buna dispoziţie, după convorbirea cu japonezul din insula Hokkaidō. Totuşi, când să treacă la partea cea mai importantă a programului din seara aceea, Tom începu să şovăie:

— Să ne mai odihnim puţin, bătrâne lup de mare, îi propuse el lui Bill.

Şi fără să ia în seamă nerăbdarea acestuia, îşi scoase căştile şi se apucă să prepare două porţii din faimosul său cocteil „fără nicio picătură de alcool”.

Bill se bosumflă şi rămase lângă staţie cu căştile trase pe după gât…

Dar timpul era neîndurător şi Tom fu nevoit să renunţe la al doilea rând de cocteiluri şi să se apuce de lucru.

Consultă un carneţel în care erau notate lungimile de undă pe care obişnuiau să lucreze sovieticii, apoi roti puţin antena direcţională – o construcţie proprie de care era foarte mândru – după indicaţiile unei busole turistice, mai şovăi un pic, apoi începu să lanseze în eter celebrul „apel general pentru staţii depărtate acel CO DX, repetat la intervale regulate.

La început nu se auziră decât parăziţii pe recepţie. Dar Tom nu se descurajă. Era în joc tot prestigiul său de radioamator, mai ales că era şi Bill de faţă.

Şi, deodată, printre paraziţi se auzi ţârâitul că de greier al primului post interceptat. Bill se însufleţi. Dar Tom nici nu-l luă în seamă. Consultă din nou harta, apoi busola, mai roti cu câteva gradaţii antena şi începu să transmită din nou apelul general.

Pe neaşteptate apăru o fluierătură puternică, care acoperi totul şi Bill fu nevoit să-şi depărteze puţin căştile de pe urechi.

Apoi apăru şi semnalul de răspuns. Se părea că e ceea ce îi interesa. După schimbul obişnuit de formule de politeţe, conform codului Q pentru amatori, reieşi că aveau de-a face, într-adevăr, cu un UA0. Nerăbdător, Tom propuse să încerce o legătură în telefonie. Rusul fu imediat de acord.

Şi astfel îl cunoscură pe Igor Belov, meteorolog din Insulele Komandor. Vorbea o engleză foarte corectă şi se arătă imediat interesat de planul celor doi prieteni americani. Se angaja apoi cu Tom într-o discuţie îndelungată despre caracteristicile şi posibilităţile staţiilor lor, care îl plictisi de moarte pe Bill. Şi ar mai fi continuat multă vreme aşa, dacă Bill n-ar fi început să-l înghiontească pe Tom, pentru a-l aduce la realitate.

În încheierea convorbirii, se stabili ca, odată cu QSL-ul, să trimită şi o bandă de magnetofon cu semnalele căutate, iar Igor să adauge la QSL-ul său o scrisoare detailată despre realizările oamenilor de ştiinţă din ţara sa, care au reuşit, cu ajutorul unor maşini şi principii cibernetice, să descifreze manuscrisele antice maya.

X

Noaptea aceea a. fost neobişnuit de scurtă pentru Bill. Fusese nevoit să se scoale de dimineaţă fiindcă avea tare mult de lucru. La început, folosind şi magnetofonul lui Tom, copie cu mare grijă semnalele pe cincisprezece bucăţi de bandă. Apoi urmă partea cea mai grea – ambalatul benzilor ca să nu se strice în timpul transportului prin poştă. Dar până la urmă rezolvă şi problema aceasta şi încă într-un mod ingenios, după propria sa părere.

Pe vremuri, Bill fusese şi el colecţionar – căci cine nu colecţionează câte ceva în America! Şi fiindcă voia să fie cu totul şi cu totul original, se oprise la cutiuţele de medicamente din material plastic, una din cele mai noi inovaţii în materie de ambalaj pe vremea aceea. Dar, cum nu avea stofă de adevărat colecţionar şi mai ales când îşi dădu seama că nu poate să-şi asigure monopolul în acest domeniu, pentru că şi altora le venise aceeaşi idee,

renunţă curând, colecţia sa rezumându-se doar la câteva sute de cutiuţe care rămăseseră uitate într-o lădiţă din pod.

Din această celebră colecţie, Bill alese cincisprezece cutiuţe cam de aceeaşi mărime, aşa încât benzile, adunate pe un miez format dintr-un băţ de chibrit, să încapă exact în ele.

Restul nu mai constitui o problemă, dacă nu punem la socoteală ochii miraţi ai funcţionarei de la poştă, când văzu cele cincisprezece obiecte ciudate din faţa ei, fiecare având o altă adresă.

Terminase totul mult mai devreme decât se aşteptase. Şi fiindcă era foarte mulţumit de sine, o porni agale la plimbare, pe străzile Beachtown-ului, lăsându-şi gândurile să hoinărească în voie.

Mai târziu, nu-şi mai aduse aminte cât timp se plimbase aşa, fără nicio grijă. În orice caz, nu prea mult, de asta era sigur.

— Hello, mister Webster! se auzi strigat pe neaşteptate, cu cea mai prietenoasă voce din lume. Ia te uită ce surpriză!...

O maşină elegantă se oprise la marginea trotuarului, sfidând toate regulile de circulaţie, la doi paşi de o intersecţie cu mare aglomeraţie. Un tip înalt, bine făcut, cu o figură de sportiv, se repezi la Bill şi-l strânse în braţe ca pe cel mai bun prieten al său. Şi până să se dezmeticească, se trezi în maşina care zvâcni cu mare viteză, între doi tipi solizi care îi vârâră fără menajamente ţevile pistoalelor în coaste. – Ce înseamnă asta? dădu să protesteze Bill.

Dar unul din cei doi i-o reteză foarte scurt:

— Gura!

Şi Bill tăcu. Era însă cu toate simţurile încordate, gata să acţioneze la cea mai mică neatenţie a celor de lângă el. Dar mai erau şi ceilalţi doi, din faţă – cel de la volan, un vlăjgan cât toate zilele, ale cărui maxilare se mişcau într-una – mesteca, probabil, o bilă de chewing gum – şi prietenosul care se întorcea din când în când şi îi

arunca un zâmbet de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Bill îşi chinuia mintea febril, încercând să găsească o portiţă de scăpare. Dacă n-ar fi avut arme, nu s-ar fi temut să-i înfrunte, cu toate că îşi dădea seama că nu are de-a face cu nişte ageamii. Aşa însă trebuia să aştepte, altfel l-ar fi curăţat cât ai bate din palme.

Maşina ieşise din oraş şi gonea pe o şosea care ducea spre vest, în direcţia în care se aflau şi uzinele Landham and Co. Deveni atent, încercând să ghicească unde aveau de gând să-l ducă. Pândea cu înfrigurare un stâlp indicator de pe şosea. Dar se pare că ceilalţi îi ghiciseră gândurile. Până să bage de seamă, prietenosul îi trânti fulgerător un fel de glugă neagră peste cap, care-i acoperi ochii. îl auzi pe cel de la volan mârâind mulţumit. Apoi maşina, fără să încetinească, făcu un viraj îndrăzneţ, care-l zvârli pe Bill peste paznicul său din dreapta. Cu un ghiont furios, acesta îl îmbrânci la loc, mormăind câteva „amabilităţi”.

Bill rămase atent, încercând să prindă orice amănunt în legătură cu drumul. La un moment dat i se păru că au intrat din nou într-o şosea de mare circulaţie, apoi parcă ar fi trecut peste un pod destul de lung, după care urmă un nou viraj spre stânga, de astă dată mai lin, dar în acelaşi timp de mult mai mare durată. Îşi dădu seama că cei din maşină vor să-l deruteze, să-l facă să nu-şi poată da seama mai târziu în ce loc l-au dus. Judecând după virajele făcute, se părea că maşina a făcut un cerc destul de mare şi se apropie din nou de locul din care cotise pentru prima oară la stânga.

Şi, pe neaşteptate, maşina încetini, claxonă de câteva ori într-un fel anumit şi opri.

Bill fu ridicat, nu prea amabil, de pe banchetă. Se simţi apucat de braţe şi condus în sus, pe nişte trepte de piatră. Nu după multă vreme îşi dădu seama că se opriseră într-un lift care, în loc să urce, cobora. Şi după ce-l mai conduseră prin câteva uşi, fu îmbrâncit într-un fotoliu şi i se smulse gluga de pe cap.

Când deschise ochii, fu orbit de lumina puternică a unui reflector, îndreptat spre faţa sa. După ce îşi reveni,

încercă să-şi dea seama unde se află, dar nu reuşi. Un lucru era însă cert: se afla singur în cameră.

— Prudent, încercă să se ridice din fotoliu. Dar în clipa aceea se auzi o voce metalică, poruncitoare, ce izvora parcă din pereţi:

— Bill Webster, nu te mişca!

Şi Bille se aşeză la loc, aşteptând cu încordare să vadă ce-o să se mai întâmple cu el. Nu avea de unde să ştie că în camera alăturată, prin intermediul unui ecran mare, asemănător celui de televizor, doi inşi îi urmăreau orice mişcare.

— Ei, Gary, îţi place cum au lucrat băieţii? întrerupse într-un târziu unul din cei doi tăcerea. E complet năuc şi prea speriat ca să încerce să facă pe încăpăţânatul. O să ne spună tot ce vrem să ştim.

— Domnule Fretistone, mi-e teamă că nu e bine ceea ce facem.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că prea îi facem mereu pe plac bătrânului ăsta belicos, cu toate că se ştie că adevărata cauză pentru care astăzi stă pe tuşă sunt tocmai concepţiile sale învechite.

— Măi băiete, uite care-i chestia! replică Fretistone, serios. Tu eşti un om priceput şi descurcăreţ şi eu te preţuiesc foarte mult. Dar să ştii de la mine că ai încă multe de învăţat, dacă vrei să n-o scrânteşti în viaţă. Vezi, în meseria asta a noastră e tare uşor să fii măturat şi nici lui dracu' să nu-i pese de tine. Aşa că... omul e bine să fie asigurat pe toate planurile. Trebuie să te porţi în aşa fel, încât să cazi mereu în picioare. Să nu poată veni nicicând unul din cei mari să te ia de guler şi să-ţi trântească un picior în dos pentru că odată, când se părea că steaua lui apusese, tu ai făcut pe deşteptul. Cât despre Bird, ar fi bine să nu uiţi că dacă noi astăzi mâncăm o bucată de pâine, asta lui i se datorează în primul rând. El ne-a înfiinţat pe vremea când... Fretistone se întrerupse brusc, ciulind urechile: Mi se pare că vine.

— Cum, Bird în persoană?

— Sst!

Într-adevăr, peste câteva clipe uşa se deschise şi mister Archibald Bird fu condus în cameră, fără a mai fi anunţat în prealabil. Cei doi săriră în picioare şi salutară, milităreşte.

— Ei, aţi reuşit să prindeţi porumbelul?

— Da, e în mâna noastră, răspunse Fretistone, înclinându-se respectuos. Priviţi! şi arătă spre ecran.

— Aba! Ăsta-i, va să zică, celebrul Bill Webster, răsfăţatul numărul unu al publicului nostru!

Bird privea îndelung la ecran, fără să-şi ascundă satisfacţia, apoi se întoarse din nou spre cei doi.

— Deci, să recapitulăm faptele. Cu cine ziceai că a mai avut legături în ultimul timp?

— Cu profesorul Smith, de la Landham and Co.

— Nu mă miră. Bătrânul ăsta mi s-a părut întotdeauna cam suspect…

— Cu John Red)…

— Ăsta cine dracu' mai e?

— Păi… profesorul ăla care aţi dispus să fie pensionat, acum câţiva ani, pentru că semăna idei periculoase printre elevi.

— Ah, agitatorul! Interesant, foarte interesant L. Deci, s-au plimbat câteva ore prin parc, discutând cu aprindere. Ce-or fi discutat?

— Asta încă nu ştim, domnule Bird.

— Sper că o să aflăm cât mai curând.

— Eu cred că chiar astăzi, zâmbi Fretistone.

— Ăştia, doi n-au fost niciodată acasă la Tom Perkins, seara?

— Nu, domnule Bird.

— Sigur?

— Absolut sigur!

— Ascultă, Fretistone, cum se face că au un post de radio şi vorbesc în fiecare noapte cu străinătatea, fără să se ia niciun fel de măsuri împotriva lor?

Fretistone făcu o mutră total descumpănită:

— Ce măsuri să se ia, domnule Bird? Postul este

înregistrat conform tuturor legilor în vigoare.

— Ce porcărie! Uite unde am ajuns!... Dar măcar se urmăreşte activitatea lor?

— Asta nu ştiu, domnule Bird. Noi însă am instalat un aparat care le înregistrează toate convorbirile. După cum v-am mai raportat, aseară au avut o activitate deosebit de intensă, care ne-a pus pe gânduri, mai ales că toată atenţia lor se concentrează doar asupra unei anumite zone a Oceanului Pacific. Apoi şi benzile...

— Le-aţi descifrat?

— Încă nu, domnule Bird, dar sper că, după anchetă, o să vă pot raporta despre conţinutul lor.

— La poştă aţi avut greutăţi?

— Nu, avem un om de-al nostru acolo.

— Băieţi, e limpede! Toată povestea asta miroase de la o poştă a spionaj. Hei, Fretistone, pe chestia asta mulţi o să-şi muşte labele că nu l-au ascultat pe Bird, socotindu-l prea bătrân şi demodat. Şi acum să vedem ce-o să ne spună simpaticul Bill Webster...

Trecând peste momentele de încordare maximă, Bill teuşi să-şi recâştige calmul. Căuta să-şi închipuie că se găseşte în pauza unui meci greu, când timpul scurt afectat odihnei trebuie folosit la maximum pentru liniştirea nervilor. Stătea cu ochii închişi şi se întinsese comod în fotoliu, cu toţi muşchii relaxaţi. La reluarea jocului trebuia să fie, ca întotdeauna, la înălţime. Şi vremea trecea, fără să se întâmple ceva, şi lui Bill începură să-i ţiuie urechile de atâta linişte.

În sfârşit, se auzi un declic uşor, dar care i se păru că răsună cu o putere neobişnuită, în liniştea camerei. Vocea gravă răsună din nou:

— Bill Webster, a sosit timpul să-ţi descarci conştiinţa! Mărturiseşte totul şi nu ţi se va întâmpla nimic!

„Oho, începe tare de tot!” îşi spuse Bill şi începu să facă câteva mişcări de înviorare, atât cât îi permitea spaţiul îngust al fotoliului. Apoi răspunse calm şi măsurat:

— N-am să-mi reproşez nimic, în afară de faptul că m-am lăsat atât de uşor tras pe sfoară de nişte gangsteri

ca voi. Bani n-am, aşa că nu ştiu ce vreţi de la mine.

3 – Dacă încerci să faci pe deşteptul, o să-ţi pară rău. Noi n-avem nicio vină pentru ce o să ţi se întâmple.

— Nu mă sperii eu chiar atât de uşor!

Da. Bill se simţea în formă. Prima încercare a adversarului dăduse greş.

Se făcuse din nou linişte. Şi deodată, liniştea fu întreruptă de un bâzâit uşor, ce venea de undeva din spatele său. Dădu să se ridice din fotoliu, dar o forţă nevăzută îl ţintui pe loc. Încercă să se descleşteze de acest adversar nevăzut, dar toate trucurile învăţate pe terenul de fotbal nu-i mai fură de niciun folos. O durere ascuţită îl săgetă la ceafă şi o mie de ace păreau că-i sfredelesc carnea.

— Vorbeşte până nu-i prea târziu! tună vocea, de astă dată foarte aproape de urechile sale, după cum i se păru.

— N-am ce să vă spun, şuieră Bill, cu dinţii strânşi.

Şi deodată durerile încetară. îl cuprinse o moleşeai a ciudată, o lipsă totală de voinţă. O voce caldă şi îmbietoare aproape îi şopti:

— Hai, Bill, vorbeşte. Te ajutăm noi să-ţi aduci aminte.

— Nu! strigă Bill din toate puterile, reuşind să alunge forţa aceea străină, care fusese gata să pună stăpânire pe el.

Din ceea ce a urmat apoi, Bill nici nu voi să-şi mai aducă aminte vreodată. La început se făcuse din nou linişte. Încercă să se ridice din fotoliu, dar nu reuşi. Reflectorul se stinse şi putu deschide ochii, în jur era întuneric beznă. Ceva rece trecu pe lângă el ca o fantomă. Simţi că-l trec fiorii. Treptat o frică, cu totul şi cu totul neobişnuită, încercă să-şi croiască loc în sufletul său. Şi Bill se zbătea s-o alunge şi nu reuşea. Începu să tremure şi tot corpul îi fu scăldat de o sudoare rece, dar Bill se încăpăţâna să reziste.

Şi, deodată, ca în cel mai cumplit coşmar, între – barele se abătură asupra lui ca nişte lovituri de măciucă.

— Ce-aţi căutat la profesorul Smith?

Bill rămase năuc. N-avea niciun rost să se încăpăţâneze pentru atâta lucru.

— Nu ştiu ce vă priveşte asta… Voiam să-l rugăm să ne ajute să descifrăm semnalele, spuse Bill gemând. În clipa asta durerile se mai potoliră puţin.

— Şi cu John Red în parc te-ai întâlnit pentru acelaşi lucru?

— Nu. De la el voiam să aflu cum a fost descifrată scrierea…

— Bill, nu încerca să ne duci că o să-ţi pară rău! Basmele astea păstrează-le pentru alţii. Apoi vocea deveni iarăşi dură: Spune imediat care-i cheia mesajului cifrat de pe benzile de magnetofon.

— Sunteţi nebuni. Dacă am fi descifrat semnalele nu mai aveam nevoie nici de profesorul Smith şi nici de John Red.

— Bill, nu face pe prostul, vorbeşte.

Durerile începură să-i zvâcnească din nou prin tot corpul, frica parcă-l sugruma şi Bill nu mai răspunse nimic, căutând cu toate forţele să reziste.

— Nu înţelegeţi că altceva nu mai ştiu! gemu eh

Şi durerea deveni cumplită. Tot felul de figuri de coşmar se repezeau la el, căutând să-i stoarcă un răspuns. Bill strângea dinţii. Şi, deodată, simţi că-l părăsesc puterile şi se prăbuşi într-un gol fără fund.

— Aparatele voastre nu fac două parale! zbieră Bird, congestionat la faţă.

— V-am spus că trebuia mers mai încet. E un temperament rar întâlnit, domnule, răspunse Gary, în timp ce Fretistone nu era în stare să scoată o vorbă.

— Măreşte intensitatea! Fretistone, ce stai şi te uiţi la mine ca un bou?

— Acum nu se mai poate face nimic. Nu vedeţi în ce stare se află pacientul? îi răspunse din nou Gary.

5 – Semnale necunoscute 5

— Să vă ia dracu’ pe toţi, cu toate aparatele voastre! urlă Bird şi plecă, trântind uşile.

Bill se simţi scuturat de o mână puternică şi deschise

ochii. Se afla pe o bancă în parc. Se însera. O figură foarte cunoscută, dar pe care totuşi nu ştia de unde s-o ia, se aplecase deasupra lui şi îl mustra cu tristeţe în glas:

— Ce dracu', Bill, aşa rău ai ajuns? Te îmbeţi şi dormi prin parcuri?! Să-ţi fie ruşine!

— N-am băut nimic, încercă să protesteze Bill, dar limba i se împleticea în gură.

— N-ai băut, dar puţi a rom de la o milă şi nu eşti în stare să te ţii pe picioare. Hai, mai bine, să te duc acasă, până nu te vede cineva în ce hal ai ajuns.

Bill încercă să se ridice singur, dar nu reuşi. Toate membrele îi erau amorţite şi refuzau să-l asculte, iar capul, şi-l simţea greu, ca de plumb.

Şi Bill se lăsă condus, docil, până în camera sa – care din fericire avea o intrare separată, aşa că nu-l văzu nimeni – apoi dezbrăcat ca un copil şi băgat în pat.

Însoţitorul său se mai învârti puţin prin cameră, apoi se întoarse spre Bill, măsurându-l cercetător.

— Ştii să taci din gură, nu?

Deşi ar fi dorit mai curând să-i trântească o obrăznicie, încuviinţă.

— Şi mai ales să nu te miri de nimic? continuă străinul.

Bill încuviinţă din nou. Ar fi fost în stare să promită orice, numai să-l vadă odată plecat.

Bărbatul cu ochi cenuşii rămase o clipă pe gânduri, apoi, brusc, se întoarse spre Bill:

— Ascultă, vrei să-ţi dau un sfat? Prietenesc!? Lasă-te de chestii d-astea, ştii tu – făcu un gest semnificativ – şi... vezi-ţi de treburile tale!

Îl privi lung în ochi. Bill nu fu sigur, dar parcă-l mai auzi spunând cu buzele strânse, abia mişcându-le: „Altfel! ...” Simţi că-l lasă puterile şi că nu se mai poate stăpâni, că în secunda următoare va izbucni. Pe neaşteptate, cu un surâs fin, de parcă *ar fi* simţit tot ce se petrece în sufletul lui, străinul îi întoarse spatele şi dispăru, întunecat şi ameninţător...

XI

— Hei, Bill! Ce faci, dormi? 1

Wawers zâmbi cu toată faţa sa lătăreaţă, dezvelindu-şi cei doi dinţi din faţă, rupţi la jumătate într-o încăierare cu nişte marinari scoţieni. Bill ştia ce va urma şi se propti bine pe picioare.

Într-adevăr, Wawers, un vlăjgan de peste nouăzeci de kilograme, rânjind strâmb cu dinţii săi înjumătăţiţi, îl pocni cu pumnul cât un mai în coaste, încât lui Bill i se tăie răsuflarea. Apoi Wawers îi luă mâna şi i-o scutură cu putere spre deliciul zecilor de fotoreporteri, în timp ce publicul din tribune delira. Nimeni nu putea vedea că în timp ce-i strângea mâna i-o şi răsucea perfid.

Bill se îngrijoră. „Astăzi e turbat de-a binelea. Trebuie să fiu cu ochii în patru”.

Wawers şi ai săi nu reuşiseră încă niciodată să smulgă vreo partidă „Lupilor”, cu toată brutalitatea lor proverbială, care a silit echipe mult mai bune să-şi plece steagul în faţa lor.

Astăzi, Bill simţea, însă, că nu-i de loc în formă. Picioarele i se mişcau nesigure, îngreuiate parcă, pe terenul alunecos, care se înclina când într-o parte, când în cealaltă.

„M-a ameţit cu pumnul lui, măcelarul naibii!” înjură Bill, căutând să-şi menţină cu orice preţ echilibrul.

Şi iată că veni o minge pe sus, chiar în direcţia sa. îl simţi pe Wawers alergând în întâmpinarea ei, acoperindu-l cu umbra sa mare şi lată, încât nu mai putu să vadă nimic. Bill ştia ce urma să se-ntâmple, dar nu era în stare să se eschiveze. Una din figurile lui Wawers era să-şi zdrobească în ciocnire adversarul, cu cele peste nouăzeci de kilograme ale sale; pe cât posibil să cadă peste el, să-i prindă în cădere şi să-i răsucească o mână sau un picior, apoi să rămână întins pe jos, acuzând o lovitură de pumn în abdomen, în timp ce adversarul nu mai era în stare nici să mişte.

Toate astea Bill le ştia foarte bine, dar nu era în stare să facă nici cel mai elementar gest de apărare. Simţi respiraţia grea şi repede, mirosind a tutun, a lui Wawers şi

mâinile care i se încleştau de umeri. Se închirci, pasiv, aşteptându-l să se prăvălească peste el. Simţi cum cade pe spate, adânc, tot mai adânc. Wawers nu-l slăbea de umeri. îi simţea umbra mare şi grea plutind deasupra lui şi de data aceasta se socoti pierdut. Nu mai era în stare să se apere.

Dar nu se întâmplă nimic. Înduioşat parcă de neputinţa sa, Wawers îl scutură blând:

— Ce-i cu tine, băiete? Dormi?

Şi vocea parcă nu mai era a lui Wawers, ci una caldă, apropiată şi cunoscută de mult. Tribunele tăcură încremenite şi lui Bill i se făcu deodată frică. Simţi pământul alunecând sub el şi avu senzaţia unei prăbuşiri. Îngrozit, făcu un efort disperat să se agaţe de ceva şi, în clipa aceea, deschizând ochii, se trezi.

Faţa îngrijorată a tatălui său era aplecată asupra sa.

— Bill, ce-i cu tine? Eşti bolnav? Unde s-a mai pomenit să doarmă cineva atât!

Bill se sperie cumplit. Nu trebuia să afle nimeni ceea ce i se întâmplase. Între timp bătrânul Webster se duse la fereastră şi o deschise larg. În odaie năvăli o boare de aer curat, cald, cu miros sărat, de mare.

— Cât e ceasul? întrebă Bill cu o enormă uşurare, căscând zgomotos şi întinzându-se. Bătrânul nu observase nimic. u.

— E aproape ora prânzului.

— Cum? Nu se poate!

Complet descumpănit, Bill se săltă pe marginea patului, lăsând picioarele să-i atârne în voie. Asta înseamnă…

Asta înseamnă că dormi de aproape optsprezece ore. Hm!

— Sorry[6], Pa! spuse Bill.

Sări din pat şi începu să-şi facă exerciţiile de dimineaţă. Respira adânc şi cu poftă. Fanda, se relaxa. Se lăsa pe vine, revenea. Muşchii jucau sub pielea întinsă, lucioasă şi bronzată. Bătrânul Web-3 ster îl privea şi

6 Sorry (în lb. engleză) - iertare, îmi pare rău (n.a.).

pieptul i se umfla de mândrie. Era frumos băiatul lui. Frumos şi puternic, cu tot trupul saturat de o vitalitate stăpânită, concentrată.

Bill se puse în gardă şi, jucând pe picioare, îl provocă pe bătrân, schiţând câteva mişcări de box.

— Vezi că te pocnesc de-ţi trece cheful! Webster se feri, apoi, pe neaşteptate, lovi. Bill îngenunche. Bătrânul se aplecă peste el, râzând:

— Eh?

— All right, Pa! strigă Bill, săltându-se şi lovind bicepşii bătrânului cu afecţiune şi admiraţie.

— Halal sportiv! mormăi tatăl, privindu-l compătimitor. Apoi, hotărât să-i spună tot ce avea de spus, se posomorî şi începu, deşi nu avea chef de loc de asta: Ce-ai făcut la Chicago?

Bill lăsă braţele în lungul trupului, descumpănit, dar în ochi i se aprinse o licărire maliţioasă.

— La Chicago, Pa?

Bătrânul se gândi că ar trebui să-l certe. Prea se obrăznicise! Dar nu ştia cum s-o facă şi, de altfel, nici nu voia.

— Ei, da! Ai semnat vreun contract?

— Ce-s nebun, să mă dau pe mâna lor?!

Vorbele lui Bill nu spuneau nimic. Tonul de uşoară ironie şi unda de veselie din ochi îl făceau pe bătrân să se teamă.

Întotdeauna, bătrânul Webster era handicapat în discuţiile cu fiul său. îl răsfăţase sau nu ştiuse să-l strunească, sau şi una şi alta. Eh, dar acum era prea târziu, mult prea târziu! De altfel, Bill nu era un copil rău. Avea încredere în el. Doar că la vârsta asta îţi trec multe prin cap. Nici nu i-ar fi plăcut ca Bill să fie altfel. Era feciorul lui, asta era!

— Atunci ce dracu’ te-ai mai dus acolo? continuă el, încruntat. Şi apoi pleci aşa… fără să spui o vorbă. Nu te gândeşti la îngrijorarea… La sclipirile jucăuşe din ochii lui Bill, adăugă, furios că se trădase: La îngrijorarea maică-tii? Parcă n-ai cunoaşte-o!

Bill îşi trecu cămaşa peste cap, ca să nu trebuiască să răspundă. Ei da, cu „old boy” o scotea la cale, dar când era vorba de maică-sa Bill redevenea mic şi neajutorat.

— Şi telegrama aia, continuă bătrânul în silă, o mai trimiţi şi după două zile…

— Da, nu m-am gândit, se bâlbâi Bill, aplecându-se foarte preocupat asupra şiretului de la pantofi. Apoi continuă repede, pe nerăsuflate, încâlcit: Erau nişte băieţi O.K., nişte prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult şi mi-ar fi părut rău să-i dezamăgesc.

Povesti că-l căutaseră, anume, în tot oraşul, ca să-l găsească cu puţin timp înainte de plecarea avionului şi că nu l-a lăsat inima să-i refuze. S-a gândit că nu-i strică o plimbare până la Chicago. „Să văd cum o mai duc ăia pe-acolo”.

Webster fu intrigat. De ce-i vorbea cu nasul în podele şi cu explicaţii atât de lungi? „Vreo fată”, îşi zise bătrânul. Dar ca să-i piară orice urmă de îndoială, mai întrebă o dată:

— Şi zici că n-ai semnat niciun „angajament?

— Nu, tată! spuse Bill privindu-l acum în ochi.

Ei, asta era! Acum îl credea. Bill continuă cu o sinceritate fără echivoc:

— Ştii prea bine că m-am săturat de fotbal până peste cap!… Mi-ar plăcea să fiu acum pe vapor. Să am în jur numai cer şi apă… apă şi cer. Eh, old boy, ce ştii tu?!”

Bătrânul mormăi ceva în (barbă şi părăsi pe neaşteptate odaia.

Rămas singur, Bill mai stătu câteva clipe, nemişcat, în mijlocul odăii, apoi se duse spre un vechi balansoar de lângă geam şi greutatea trupului său făcu împletitura de pai subţire să scârţâie. Da, bătrânul nu observase nimic. Legănându-se, cum făcea întotdeauna când voia să-şi pună ordine în gânduri, hotărî că în primul rând trebuia să-l avertizeze pe Tom. Se ridică repede şi puse mâna pe telefon, dar se opri ca ars. Telefonul putea să fie pus sub observaţie! Se aşeză din nou, dar, de data aceasta, bătrânul său balansoar nu-l ajută de loc. Începu să se

plimbe prin cameră, dar aşa avea impresia că-i scapă gândurile şi se împrăştie. Se încleştă de cerceveaua ferestrei, frământându-se să găsească o soluţie. Fără niciun folos. Un singur lucru era limpede: trebuia să ajungă la Tom. Să ajungă fără a fi văzut şi cât mai repede posibil, până nu era prea târziu!

Trase încetişor draperia şi privi cu fereală în stradă. Era pustie. Doar la colţul unde cobora spre mare, la umbră unui chioşc părăsit dormita un cerşetor.

Bill se simţi străbătut de un fior. Se încordă rânjind răutăcios: „Am să le joc o festă de o să mă pomenească!"

Pe măsură ce se apropia seara, Bill se simţi încercat de neastâmpăr. Încercă să citească, dar după câteva minute romanul de aventuri zăcea deschis pe genunchi. Frunzări un manual pentru uzul radiofoniştilor, dar nu reţinea nimic. Timpul trecea şi îngrijorarea lui pentru soarta lui Tom sporea. Strada era pustie, cerşetorul dispăruse. Dar era încă prea multă lumină.

Într-un târziu, nemaiavând putere să rabde, începu să se îmbrace. Îşi puse un pantalon uşor, închis la culoare, o bluză la fel, şi, cu multă precauţie, se strecură prin uşa idin dos. Străbătu de-a buşilea grădina de zarzavat a Trutonilor (cunoştea drumul de pe vremea când Phoebe Truton nu se măritase încă, toanta!) şi ieşi printr-o spărtură în zid pe o cărăruie pustie ce cobora spre ţărm.

După multe ocoluri, sări, în sfârşit, în grădina de flori a familiei Perkins şi dădu să urce scara spre laboratorul lui Tom. Dar, pe neaşteptate, în semiîntunericul de pe coridor, se deschise o uşă. Bill sări în lături şi se lipi de zid, îngheţat.

— Cine-i acolo? se auzi o voce supărată.

Bill se relaxă, deşi nu prea ar fi avut chef să dea cu ochii de tatăl lui Tom.

— Eu sunt, Bill, domnule Perkins.

— Tu eşti? Dar cum ai intrat, că n-am auzit soneria?

Perkins se apropie bănuitor şi aprinse lumina.

— Păi… n-am sunat. Ştiţi, dacă uşa era deschisă… Credeam că Tom mă aşteaptă…

— Cum să te aştepte, dacă a plecat de două zile?

— Unde? îngăimă Bill.

— La Chicago, pufni bătrânul, privindu-l mustrător. Că nu ştiu ce aveţi de la un timp. Umblaţi haihui şi nu vă vedeţi de treabă! Las că vă iau eu în primire, pe amândoi! Vă faceţi de cap. De cap o să vă fie!

— Şi… Şi mie nu mi-a spus! bâlbâi Bill, ca să spună şi el ceva.

— Dar ce, izbucni Perkins cu nou năduf, crezi că mie mi-a spus? Ba, culmea obrăzniciei, a trimis o telegramă. Şi cu asta crede că s-a achitat.

— A, da!… Telegramă…

Perkins îl privi aspru cu ochii lui de uliu, mai pătrunzători parcă din dosul ochelarilor cu sticlă foarte groasă. Ochelarii aceştia făceau parcă fiinţă comună cu el. Nici chiar Tom nu-l văzuse vreodată fără eh

Ţinându-l pe coridor, fără să-l poftească în casă, Perkins îl ţintui cu privirea şi-l împunse cu arătătorul în piept, în ritmul cuvintelor, care era destul de rapid.

Nu ştiu ce fel de oameni mai sunteţi şi voi, tineretul ăsta de azi 1 Când vă ţineţi Ide scandaluri cu fotbalul ăla, în care nu ştiu ice găsiţi; când staţi nopţi întregi prin podurile oamenilor cumsecade, beupându-vă cu fel de fel ide prostii; când vă luaţi lumea în cap ide nu vă mai ştie nimeni de urmă. Şi, culmea obrăzniciei, trimiteţi telegrame! Pf! auzi, domnii trimit telegrame! Silvuple![7]…!

Perkins ar fi continuat încă mult pe acelaşi ton.

dacă Bill nu s-ar fi scuzat:

— Sorry, domnule Perkins. Eu am să plec. Treburi… ştiţi. Îmi pare rău că nu l-am găsit pe Tom…

— Şi mie! i-o tăie scurt aprigul domn Perkins. Apoi îl conduse, tăcut, spre ieşire. Bill s-ar fi lipsit de politeţea bătrânului, preferând să se întoarcă pe unde venise. Pe măsură ce se apropia de portiţa ce dădea în stradă, micşoră pasul. Nu ştia cum să se descurce. În ce situaţie îl mai punea şi acest „old boy”!

În faţa portiţei, se opri de-a binelea. Neliniştii, trase

7 Corect: S’il vous plaît (în lb. franceză) - Vă rog (n.a.).

cu ochiul prin grilaj, dar nu observă nimic suspect. Strânse grăbit mâna bătrânului şi, din doi paşi elastici şi fără zgomot, fu pe partea cealaltă a străzii. Se adăposti într-un gang întunecos, cu miros de pisici şi de mucegai.

Cu inima bătând puternic, privi în lungul străzii.

Nimeni. Până la primul colţ erau cam vreo sută de metri, ceea ce, pentru el, însemna 12 – 13 secunde. Nehotărât, privi spre casă lui Tom. Nicio mişcare. Strada pustie. Totuşi, era sigur că e supravegheată. Se hotărî să mai aştepte. Voia să fie sigur că nu-l paşte vreo surpriză.

XII

Nori negri coborâseră jos de tot, învălătucindu-se cu repeziciune dinspre ocean. Aerul devenise ca o pâslă, cald, înăbuşitor, greu. Nu se simţea un fir de vânt. Era o linişte nefirească. Stăpânit de o nervozitate aproape bolnăvicioasă, Bill nu se hotărâse încă să-şi părăsească adăpostul, deşi aerul devenise de nerespirat. O teamă neînţeleasă îl ţinea în loc. Şi nu atât teama, cât o aşteptare. Trecătorii erau foarte rari, iar luminile de la geamurile caselor se stingeau pe rând.

Bill tocmai ajunsese la concluzia că trebuie s-o şteargă, când nişte paşi răspicaţi şi egali îl făcură să ciulească urechile. Din josul străzii se apropia un bărbat înalt, bine legat. La lumina unui felinar, Bill îi desluşi maxilarele puternice, uşor aduse înainte şi nasu-l lat, turtit ca la boxeri. După câţiva paşi, insul se opri, aplecându-se să-şi – lege un şiret, imaginar, la pantofi. Fila eu atenţie şi metodic strada, de la un capăt la altul. Liniştit, se ridică şi păşi cu hotărâre înainte. După câţiva paşi, se opri drept în faţa portiţei de la casa lui Tom. Aruncă, încă o dată, o privire în stânga şi în dreapta, apoi, cu un gest energic, apăsă butonul soneriei. În casă nu se simţea nicio mişcare. Necunoscutul dădea semne vădite de nerăbdare şi fu gata să plece când, de la un geam ce se lumină brusc, se auzi vocea repezită şi uşor răguşită a bătrânului Perkins:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, domnule Perkins, Jim Paterson,

antrenorul băieţilor de la Yale.

— Parcă tot dumneata ai mai trecut şi alaltăieri pe aici.

— Exact.

Se vedea că Jim Paterson îşi pierduse răbdarea.

— Şi n-ai reuşit încă să dai de zănatecul ăla de Bill?

— Nu.

— Extraordinar! Ei bine, află că, acum mai bine de o oră, a fost pe-aici şi habar n-avea că Tom e plecat la Chicago.

Bill înlemni. „Na, mi-a făcut-o bătrânul, cu flecăreala lui!”

— Ce ghinion! exclamă Jim Paterson, sincer necăjit.

Dar acum se părea că, într-adevăr, îi arde pământul sub picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi!

Schiţă un salut şi porni cu paşi mari.

— Eh, du-te cu Dumnezeu! mormăi Perkins, bombănind ceva despre lipsa de politeţe a tineretului din ziua de azi.

Până să se dezmeticească Bill, necunoscutul dispăruse după colţ. Dar, un sprint scurt şi Bill nimeri într-un grup de turişti străini din strada principală, plină de lumină. Făcându-şi loc cu coatele, lungind gâtul, aruncând scuze în dreapta şi-n stânga, Bill se avânta pe urmele misteriosului antrenor. Dar, spre necazul lui, acesta dispăruse fără urmă.

Bill mai merse, în virtutea inerţiei, câţiva paşi, apoi, dezamăgit, blestemându-şi ghinionul, intră în primul drug-store şi comandă o sticlă de Coca-Cola.

Scăpase definitiv şansa de a descoperi bârlogul gangsterilor, care-l chinuiseră atât, şi de a-i veni, eventual, în ajutor lui Tom. Pentru că acum Bill nu se mai îndoia că şi prietenul său le căzuse în labe. Cea mai bună dovadă era. Însăşi telegrama din Chicago.

Falsul antrenor – întâmplător Bill îl cunoştea pe antrenorul de la „Universitatea din Yale – l-ar fi ajutat să dea măcar de un fir al încâlcitei afaceri. Şi iată că totul se

dusese de râpă!

Necăjit, blestemându-şi reflexele, Bill duse paharul la gură, dar încremeni cu el aşa. La zece paşi în cabina telefonică, din sticlă mată, se agita o umbră cu umeri foarte largi. Într-o clipă, Bill fu în picioare, aruncă din fugă o monedă pe tejghea şi o zbughi în stradă. Cu inima bătând nebuneşte, căută o ascunzătoare într-un colţ ferit de lumină şi aşteptă cu înfrigurare.

— Falsul antrenor apăru în uşa luminată a drugstore-ului, aruncă o privire rapidă în stânga, apoi în dreapta şi, pe neaşteptate, sări într-un taxi care, în aceeaşi clipă, demară cu toată viteza. Fără să mai stea pe gânduri, Bill se aruncă în taximetrul următor, ce, staţiona în faţa prăvăliei, şi-i porunci scurt şoferului:

— Pe urmele maşinii din faţă!

— Teles, şefule! mormăi şoferul, rânjind şi porni cu viteză.

Maşina din faţă străbătu mai multe străzi, cotind când la stânga, când la dreapta, de parcă ar fi căutat ceva. Urmărirea deveni din ce în ce mai anevoioasă.

— Ăl din faţă a mirosit ceva şi caută să scape, spuse şoferul, concentrat, aplecându-se pe volan.

— A mirosit pe dracu'! Hai, fără vorbă! i-o reteză Bill, folosind limbajul lui Big Fearless, eroul din cartea rămasă în balansoar.

Intrară într-o coloană nesfârşită de maşini care se târau alene în lungul uneia din arterele principale ale Beachtown-ului, plină de reclame luminoase. Din pricina lor strada parcă juca, sălta şi se frângea ameţitor. Bill se aplecase înainte, cu ochii larg deschişi. Văzu maşina desprinzându-se din coloană şi apucând-o brusc la dreapta. Acum urmărirea deveni şi mai anevoioasă. O luară apoi pe o şosea ce ieşea afară din oraş, îndreptându-se spre sud.

— Stinge farurile şi nu micşora viteza! ordonă Bill.

Şoferul încleştă fălcile, dar se execută.

Lui Bill i se păru că începe să recunoască locurile. După vreo zece minute, undeva, departe în faţa lor, apărură luminile unui pod.

Deodată şoferul apăsă cu putere pe frâne şi Bill se Izbi cu fruntea de ramă parbrizului.

— Ce faci? Ai înnebunit?! zbieră el. Apoi, văzând maşina urmărită oprită la marginea şoselei: Ia-o înainte şi, după ce treci podul, opreşte!

În trecere, Bill îl văzu pe falsul antrenor numărând nişte bani şoferului. Câţiva metri mai încolo, din şosea se desprindea o potecă îngustă ce cobora într-un unghi mare spre râu.

Bill îşi făcu la repezeală un plan, hotărât să nu se dea înapoi de la nimic. Ajuns dincolo de pod, porunci şoferului să-l aştepte. Apoi porni înapoi, strecurându-se ca o pisică în umbra firavă a balustradei. Pe o bună porţiune aceasta era ruptă şi Bill, fără să şovăie, începu să se târască pe burtă.

La capătul podului se opri şi începu să cerceteze cu atenţie împrejurimile. Din marginea şoselei o câmpie, argintie în lumina lunii, se lăsa uşor spre râu. Porţiunea cuprinsă între potecă, râu şi şosea avea forma unui triunghi aproape dreptunghi. Baza o forma şoseaua, iar înălţimea – râul care bolborosea învolburat printre picioarele podului. Vârful triunghiului, acolo unde poteca trebuia – după presupunerile lui Bill – să întâlnească râul şi să continue pe malul acestuia, se pierdea într-un crâng întunecat. Pe potecă, ipotenuza acestui triunghi, se întrezărea silueta masivă a falşului antrenor, păşind agale, ca un om ce nu are a se teme de nimic.

Deodată însă se opri şi ciuli urechile. Se auzi un zgomot de motor, apoi o maşină întunecată, cu farurile stinse, trecu podul în viteză, gonind înapoi spre oraş. Un timp, individul necunoscut urmări cu atenţie maşina ce se îndepărta, apoi ascultă cu atenţie, scrutând întunericul de jur-împrejur. Bill blestemă cu ciudă şoferul care o ştersese fără să încaseze un dolar. Puse totul pe seama fricii. Dădu din umeri şi, fără să mai stea pe gânduri, începu să se târască în jos, spre malul râului, sperând să ajungă înaintea individului – şi fără să fie văzut – la adăpostul crângului.

Curgerea repede a râului îi acoperi zgomotul paşilor şi Bill putu să înainteze la umbra întunecată a tufişurilor de pe mal.

Ajuns în crâng, îşi încetini mersul şi se lăsă iarăşi în patru labe, atent şi încordat, gata să sară la cea mai mică mişcare. Din locul unde se afla putea să cuprindă cu privirea o bună bucată din potecă, iar adăpostul tufişurilor dese i se păru nespus de potrivit ca să-şi aştepte adversarul. Bill se gândea cum să acţioneze. Să-l doboare prin surprindere, să-l pună la pământ şi să-l silească să-i divulge unde se află Tom şi adăpostul subteran; sau, mai bine, să continue urmărirea… Chibzui şi se hotărî pentru a doua variantă. I se părea că are mai multe şanse de succes.

Începu deci să aştepte. Minutele se scurgeau chinuitor de încet. În zadar ciulea Bill urechile să prindă zgomotul unor paşi, oricât ar fi fost ei de uşori. Nu se auzea decât vântul, care înfiora, din când în când, frunzişul din jur.

Începu să-şi piardă răbdarea, dar mai ales se nelinişti. După timpul care se scursese de când aştepta, duşmanul său ar fi trebuit să treacă de mult prin dreptul său. Nemaiavând altă soluţie, Bill o luă încet prin crâng, în susul râului, căutând să nu scape cărăruia din ochi. Înainta destul de greu acum, prin încâlceala de frunze şi crengi. Se izbea la fiecare pas de câte un obstacol neaşteptat, zgâriindu-se pe faţă, pe gât şi pe mâini, agăţându-şi hainele. Respira iute de oboseală şi de enervare.

După vreun sfert de ceas se opri. În faţă apăruse un luminiş. Era scăldat într-o lumină lăptoasă. De partea cealaltă, arbori cioturoşi, cu forme fantastice, întindeau în lături ramuri noduroase, ca nişte gheare pândind din întuneric. Pe Bill îl trecură fiori reci de-a lungul şirei spinării.

Dar nu era timp de stat pe gânduri. Din câteva salturi străbătu luminişul şi se trânti la rădăcina unui arbore scorburos, căutând să-şi ţină răsuflarea şi să-şi domolească bătăile inimii. O rafală de vânt însufleţi pădurea şi zeci de

braţe începură să se agite spasmodic pe deasupra lui. Instinctiv, Bill se ghemui şi mai puternic la rădăcina copacului, cuprinzându-i trunchiul cu amândouă mâinile.

Şi în clipa aceea un râs scurt străbătu pădurea, în spatele său. Bill simţi că-i îngheaţă sângele în vine, O trnână puternică i se încleştă de guler şi-l smulse în sus.

Spion afurisit! în – sfârşit, am pus mina pe tine! răsună – o voce plină de ură la urechea sa şi Bill se simţi scuturat cu putere, ca un pisoi nenorocit încăput în gura unui dulău.

Bill se agăţă cu amândouă mâinile de reverele bluzei, prinzându-i mâna adversarului între guler şi ceafă. În clipa în care simţi pământul sub picioare, se răsuci fulgerător, cu 180° spre dreapta, şi, aplecându-se, îşi trecu capul ipe sub braţul adversarului, lipindu-şi partea stângă a gâtului de încheietura mâinii drepte a acestuia... O zvâcnitură în jos, o izbitură cu stângul în partea din spate a genunchiului drept al adversarului şi acesta zbură, icnind, pe spate. Dar, din pricina emoţiei, nu execută tocmai corect această figură elementară de judo şi, pierzându-şi echilibrul, zbură şi el câţiva metri în jos spre râu.

Fu din nou în picioare, odată cu duşmanul său care-l privi fioros.

— De ăştia-mi eşti, va să zică!? Stai – că te învăţ eu minte!

Falsul antrenor ridică pumnii şi se puse în gardă, o gardă de autentic boxer. Începu să se apropie încet, urmărind să aplice o lovitură decisivă. Cu toată masivitatea sa, avea o supleţe felină.

Bill pricepu că nu era nicio clipă de pierdut. Intră şi el în gardă, pentru a-şi deruta adversarul, şi, când acesta se aştepta mai puţin, îl apucă cu dreapta de mâneca stingă la înălţimea cotului, împingând spre înăuntru şi peste umărul său stâng. Un pas înainte cu dreptul şi, aplecându-se în faţă, în timp ce izbi puternic cu umărul stâng bazinul adversarului – îi apucă picioarele şi i le smulse în sus şi lateral pe lângă sine. Numai că Bill îl subapreciase pe boxer. În cădere, acesta îi apucase capul sub braţul stâng

şi-l trase după el. Astfel se rostogoliră amândoi pe malul râului în jos şi se prăbuşiră bufnind în apă.

Bill, care era un foarte bun înotător, ieşi repede la suprafaţă şi se pregăti să întâmpine un nou atac. Dar adversarul său se oprise aproape de mal şi asculta atent în direcţia şoselei. Şi deodată desluşi şi Bill sirenele maşinilor poliţiei.

Asta era desigur isprava şoferului. Cât ai clipi, Bill se afundă şi începu să înoate cu disperare spre malul celălalt. Se caţără în fugă pe taluz şi goni spre pădurea întunecată ce se vedea în faţă.

Gâfâind, se opri în umbra pomilor. Respiră rar şi adânc. Treptat se linişti. Şi abia atunci îşi dădu seama că adversarul său îl abandonase…

XIII

Dacă Bill ar fi cunoscut desfăşurarea evenimentelor, din timpul cât îl ţinuseră sechestrat, întâlnirea sa cu Jim Paterson ar fi decurs cu totul altfel.

Două seri la rând, Tom îl aşteptase în laborator, uimit peste măsură de tăcerea sa, tăcere nejustificată în niciun fel. De fapt, cel care stârnise interesul pentru semnale fusese Bill, nu altul. Iar acum, tocmai el… Câtă neseriozitate! Tom îşi luă seama. Adică să fie Bill chiar atât de neserios? Exasperat, în seara următoare, Tom telefonă la Websteri şi află cu stupoare că Bill plecase la Chicago. Ei bine, asta era prea mult! Să plece aşa, tam-nisam, tocmai la Chicago şi să lase totul baltă! Şi fără să găsească măcar de cuviinţă să dea un telefon!… Nu! Vinovat sunt numai eu. Numai eu sunt capabil să-l aştept ca un caraghios, în timp ce Mr. Bill Webster se plimbă la Chicago. La Chicago? Ce dracu’ caută la Chicago?!

Tom se plimba încoace şi încolo prin laboratorul său, fără niciun chef. Afară se înnoptase de-a binelea, dar prin luminatorul deschis încă mai năvăleau valuri de aer fierbinte. Tom însă nu simţea nimic. Uitase să dea drumul instalaţiei de aer condiţionat. Era conştient numai de furia sa crescândă. Îşi privi ceasul brăţară. Se făcuse târziu. Urma să fie a patra noapte nefolosită. Ei, nu! Asta nu! O să

se descurce el şi fără Bill. Da – dacă stătea să se gândească – o să se descurce chiar mai bine!

Tom pomi staţia şi îşi puse căştile la urechi. După calculele sale, benzile expediate de Bill ar fi trebuit de-acum să fi sosit la destinaţie. Se hotărî să-l cheme pe japonezul care manifestase cel mai mare interes pentru pânda organizată în vederea descoperirii semnalelor.

Zadarnic, însă, îşi lansă Tom chemarea în eter. Japonezul nu voia să răspundă. La început, crezu că s-a defectat ceva la emiţător şi se apucă să-l verifice minuţios. Funcţiona normal. Încercă o legătură cu un post de amatori de pe continent şi obţinu un control excepţional de bun, dovadă că staţia mergea perfect.

Îi luă apoi pe rând pe cei însemnaţi pe hartă, dar niciunul nu răspunse apelului său.

„Ce poate însemna asta?"

Aruncă din nou o privire asupra hărţii, apoi la ceas, dar parcă nu-i mai venea să facă o nouă încercare. îi era teamă că va fi nevoit să îndure iarăşi un eşec. Exasperat, nu ştia – ce să facă. Se plimbă prin cameră, enervat şi prost dispus, apoi, brusc, se hotărî să mai facă o ultimă încercare – mai ales că era şi ora cea mai potrivită.

Cu inima îndoită, Tom lansă apelul şi trecu pe recepţie. Se auziră câteva pocnituri şi fâşâitul uşor al unui post în lucru. Aşteptă încordat şi, pe neaşteptate, răzbătu în căşti, cu claritate, vocea lui Igor Belov:

— A, tu eşti! Gratulation! Te ţii de prostii, americanule! Faci glume proaste, să ştii! Apoi, brusc.

6 81

cu seriozitate şi aspru: Ia vezi-ţi de treaba ta şi lasă-mă în pace!

Până să-şi revină din uimire, Igor Belov întrerupse legătura.

Descumpănit, Tom nu ştia ce să facă. Ce i-o fi abătut rusului? Şi deodată îl lumină un gând care părea să lămurească totul. Asta era! Bill făcuse vreo încurcătură. De aia a şi dispărut fără urmă.

Hotărât, de astă dată, Tom începu să-şi lanseze cu

furie apelul. Şi Igor Belov răspunse din nou.

— Tot tu eşti? făcu el, furios.

— Igor, ascultă-mă! ţipă Tom, precipitat. Stai, ascultă-mă! S-a produs o neînţelegere, desigur! Te rog! Ajută-mă s-o lămurim!

Impresionat, poate, de vocea lui Tom, Igor Belov trecu pe emisie.

— Vorbeşte! Te ascult! transmise el, rece.

Tom respiră adânc, apoi reluă calm:

— Ai primit banda cu semnalele?

— Semnale! Da, am primit o bandă cu paraziţi atmosferici şi nişte semnale morse pe care le-am învăţat la grădiniţă!

— Nu se poate, Igor! Sunt nişte semnale stranii, ce vorbeşti tu de Morse? I

Igor pufăi enervat. Tom sări ca ars:

— Stai! Nu întrerupe legătura! Aşteaptă puţin! Lui Tom îi venise subit o idee îndrăzneaţă: Igor, ai un magnetofon la îndemână?

— Bineînţeles! Ce întrebare?!... mormăi el, jignit. Legat direct de staţie!

— Ascultă, Igor, fii atent! S-a făcut o greşeală. Probabil, prietenul meu a trimis o altă bandă. Am să încerc să-ţi transmit semnalele direct în fonie. De acord?

Rusul tăcu un timp, părând că stă pe gânduri. Apoi, atras de experienţă, încuviinţă.

— Atunci treci pe recepţie, spuse Tom, febril, îşi smulse căştile de la urechi, aduse magnetofonul în cea mai mare grabă, îl puse pe pupitru şi-l potrivi cu difuzorul spre microfonul staţiei. Căută locul pe bandă unde începeau semnalele, apoi spuse:

— Atenţie! începem.

Binecunoscutele acorduri stridente ale jazului umplură încăperea. Treptat din ele se desprinseră sunetele pure ale semnalelor, din ce în ce mai clare, mai puternice. Şi Tom simţi cum vraja lor îl pătrunde, că îşi altă dată. Ce forţă misterioasă se ascundea oare în armonia lor ciudată; ce descântec, ori ce blestem purtau în ele?

Tom – se relaxase, dăruindu-se straniei melodii, uitând cu totul lumea din jur. Brusc, ca şi cum un sunet fals ar fi, stricat întreaga melodie, Tom simţi trecându-l un fior dezagreabil. Avu, deodată, senzaţia că nu mai e singur în cameră. Stăpânindu-se, se întoarse. Încremeni. Într-unul din fotolii şedea, picior peste picior, un necunoscut, tfixându-l cu ochi cenuşii şi reci. Văzându-se descoperit, se ridică foarte calm şi se apropie de staţie:

— Ajunge, te-ai distrat destul 1 Acum, urmează-mă! Şi fără vorbă!

Ochii necunoscutului avură o lucire atât de sălbatică, când scoase pistolul, încât Tom nici nu încercă să se împotrivească. Opri staţia cu gesturi automate. Cuminte, ca sub hipnoză, o luă pe scări în jos, căutând, să facă – cât mai puţin zgomot ca să nu-i trezească pe bătrâni.

După colţul străzii îi aştepta o maşină închisă cu luminile stinse. Tom înregistră maşinal trotuarul udat de ploaie şi se întreba, absurd, când plouase.

— Cum a fost? se auzi o voce.

— Simplu. E un băiat de treabă, cuminte şi ascultător I ricană individul care-l însoţea.

La tresărirea involuntară a lui Tom şi la gestul reflex de a se repezi spre el, individul cu ochi cenuşii îl îmibrânci în maşină. Fu încadrat la iuţeală de doi inşi cu mutre vulgare şi, în aceeaşi clipă, maşina demară.

Goniră tăcuţi prin noapte, ocolind arterele cu circulaţie intensă, şi ieşiră într-o şosea largă, lucioasă de ploaie, care ducea afară din oraş.

— Şeful o să fie mulţumit, spuse individul din faţă, când maşina se ambală pe şoseaua pustie.

— O.K! răspunse morocănos şi întunecat unul din tipii de lângă Tom.

Maşina înghiţea kilometri, cu un tors molcom şi abia auzit. Tăceau cu toţii. La un moment dat, însă, şoferul deveni nervos. Se foia pe banchetă, privind foarte des spre oglinda retrovizoare.

— Mi se pare că se ţine cineva pe urmele noastre, spuse nemaiputând răbda.

Indivizii care-i flancau pe Tom îl apăsară brusc, de umeri şi de grumaz, în jos. Întoarseră capul apoi, privind. cu atenţie în urmă, de-a lungul firului şoselei.

— Am impresia că ai cam tras la măsea! mormăi unul din ei.

Îi dădură drumul lui Tom şi tăcerea se aşternu din nou. Şoferul însă nu păru convins. Apăsă puternic pe accelerator. Maşina gonea acum ca un bolid. Individul din faţă vru să spuie ceva, dar, cu o sclipire ironică în ochi, renunţă.

Şoseaua udă şi lucioasă începu să urce uşor, descriind o curbă largă în direcţia luminilor podului din zare. În clipa în care maşina ajunse pe pod, din serpentină le apăru în faţă o altă maşină şi-i fulgeră scurt cu farurile aprinse. Tom simţi o izbitură puternică, care-l zvârli în sus şi lateral. Apoi începu o prăbuşire nefiresc de lungă. Se trezi în apa rece a râului!

Fără să privească în jur, Tom îşi aruncă puternic braţele în craul, încercând să se depărteze cât mai repede în susul apei. Pentru a învinge curentul puternic, înotă mai mult pe sub apă. Cât putu de repede, se descotorosi de pantofi. Când simţi că-l părăsesc puterile, se caţără pe mal şi porni în goană prin nişte tufişuri dese. Nu se opri până ce nu ajunse la adăpostul unui crâng întunecos.

Tom privi spre podul rămas mult în urmă. Văzu, oprite, mai multe maşini şi, la lumina farurilor, parapetul dărâmat pe o mare porţiune. Nu voia să mai întârzie nicio clipă. O luă repede în susul apei şi curând nimeri pe o potecă paralelă cu râul. Tom începu să alerge, atât ca să se depărteze de locul accidentului, cât, mai ales, pentru a se încălzi.

Mersese o bucată destul de bună când, în faţă, printre pomi, clipi o luminiţă. Se apropie precaut şi desluşi o căsuţă singuratică, cu o grădiniţă de flori în faţă. Pesemne o mică fermă. Un câine porni să latre furios şi Tom se trase în umbra unui copac.

Aşteptă un timp, să vadă ce se întâmplă. Ud până la piele, începu să clănţăne din dinţi. Fiori de frig îl zgâlţâiau

fără încetare. Fără să mai ţină seama de hămăitul întărâtat al câinelui, îşi părăsi ascunzătoarea şi începu să bată cu pumnul în poartă. Perdeaua de la o fereastră deschisă se mişcă şi un om lat în umeri, cu un cap masiv, scrută întunericul.

— Cine e? se auzi o voce profundă, cu un timbru aspru.

— Un drumeţ rătăcit, spuse Tom, cu jumătate de voce.

Omul de la fereastră şovăi o clipă, apoi perdeaua căzu la loc, în timp ce câinele lătra înnebunit.

— Am încurcat-o! îşi spuse Tom, amărât.

La gându-l că va fi nevoit să-şi petreacă noaptea afară, i se făcu şi mai frig. Câinele îl adulmeca acum prin crăpăturile porţii, mârâind din când în când înfundat.

Dar iată că în uşă apăru bărbatul de adineauri. Se apropie agale de poartă, cu un pas elastic, nefiresc la un ins atât de solid. Desluşindu-i faţa brăzdată de cicatrici sub părul cărunt, tuns perie, nasul turtit şi maxilarele puternice, uşor aduse spre în afară, Tom ar fi preferat să nu-i fi cerut adăpost. Două braţe puternice se proptiră de grilajul porţii şi ochii întunecaţi ai omului îl măsurară cercetător.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnul meu? întrebă după o pauză, fără să deschidă poarta.

85

— Sunt un om cinstit, se bâlbâi Tom. Un adăpost... Pentru o noapte... Pentru o singură noapte...

Şi, adus la disperare de frig, apăsă clanţa. Poarta nu cedă.

— Uşor, băiete I Pe aici mişună tot felul de derbedei. Şi nu o dată am fost nevoit să-i învăţ ce înseamnă să fii politicos! Şi-i vârî sub nas un pumn cât o ghioagă. De unde să ştiu eu ce poamă-mi eşti!?

Tom îşi lăsă braţele de-a lungul trupului, îşi privi descurajat hainele ude, rupte şi boţite, mânjite pe alocuri cu noroi. Într-adevăr, frumos mai arăta! Vagabond, ce mai! ... Se hotărî să plece. I se făcuse lehamite de matahala asta

şi de câinele lui, de pumni şi de tot. Se întoarse spre fermier şi-i urlă în nas:

— Dracu' să te ia!

Acesta îl privi o clipă ţintă, apoi izbucni în râs:

— Bun, măi frate! Eşti de-ai noştri! Hai intră!

Poarta se deschise şi câinele îi sări în întâmpinare.

Tom se feri.

— Nu te teme. Nu muşcă decât pe cine vreau eu.

Intrară într-o odaie sărăcăcioasă, dar foarte curată şi prietenoasă. îi atrase atenţia un colţ unde, pe un suport de marmură, trona o cupă mare de argint. Alături, o vitrină încărcată de insigne şi medalii.

Fermierul zâmbi, un zâmbet uşor melancolic:

— Îmi tdai voie să mă prezint: Jim Paterson. Sigur că numele meu nu-ţi spune nimic. Eşti prea tânăr ca să fi auzit de mine. Asta – arătă el spre vitrină – e tot ce-a mai rămas din gloria mea de altă dată.

Tom îl privea cu ochii scăpărând.

— Cum, „Marele Jim…”? S-ar putea să fiţi dumneavoastră Jim Paterson, fostul campion al lumii la categoria semigrea?!

— Exact, spuse gazda, plăcut impresionată.

Un zâmbet înfrumuseţa chipul brutal, (plin de cicatrici. Tom zâmbi şi el, dar strâmb, fiindcă dinţii-i clănţăneau fără încetare. Luându-şi seama, Jim Paterson smulse un halat din cui şi-l împinse pe Tom în baie.

— Am uitat că eşti ca un căţeluş uitat în ploaie. Fă întâi o baie fierbinte şi pe urmă mai vedem noi.

Când Tom se reîntoarse în cameră, Jim – trântit într-un balansoar – îl aştepta cu un pahar mare de grog fierbinte.

— Ia, băiete, şi bea! spuse el privind, înveselit, mutra descumpănită a celuilalt. Hai!

Tom crezu că i se cere să bea tot dintr-odată şi-i dădu drumul pe gât.

— Oho! Dar ştiu că-i tragi!

Neobişnuit cu alcoolul, Tom fu străbătut prin tot trupul de un fior fierbinte. Se simţi bine, a. atât de bine şi

de vesel cum nu mai fusese niciodată. îl apucă cheful de vorbă. Se tolăni picior peste picior şi începu:

— Locuiţi de mult aici

— De peste cinci ani.

— Rentează?

Jim strâmbă din nas, cu o veselie cam aspră:

— Ferma nu-mi aparţine. Scot şi eu cât să trăiesc de azi pe mâine. Dar ia să lăsăm astea! spuse el, vădit indispus. Spune mai bine ce-ai păţit.

— Eu... se bâlbâi Tom, luat pe nepregătite. Ştiţi, a fost un accident...

— Ce fel de accident?

— Acolo, pe şosea. La pod. Şi...

— Şi ce amestec ai avut tu? deveni Jim atent.

— Păi să vedeţi. Eu eram în maşină...

— Se îngroaşă gluma! Şofer?

— Nu. Mă ridicaseră...

„Hait”, gândi Tom, înciudat că-l luase gura pe dinainte. Numai afurisitul ăsta de grog era vinovat.

— La naiba! strigă Jim, aplecându-se spre el. De ce?

— Fără să am nicio vină! se apără Tom, cu vehemenţă.

— Poliţia?

— Cred că da.

— Adică, cum „cred”?

Păi, nu sunt sigur că erau chiar de la poliţie...

Jim îl privi nedumerit şi intrigat. Apoi, percetându-i ochii, conchise:

— Dracu’ să te mai înţeleagă. Lasă că o s-o descurcăm noi mâine dimineaţă. Acum, la culcare!

— La culcare, murmură Tom, docil, şi adormi pe loc.

Dimineaţa, Tom se trezi la zgomotul unor paşi grei. Speriat, sări în sus. La început nu-şi putu da seama unde se află. Dar, zărind silueta masivă a lui Jim, se dezmetici şi murmură un „bună dimineaţa” timid.

Jim se întoarse spre el şi îi zâmbi larg. Abia acum văzu Tom ce ochi luminoşi şi blânzi are gazda sa.

— Să ştii că-i mare dandana pe pod, urmă Jim.

Peste tot mişună sticleţii. Şoferul maşinii care s-a prăbuşit e mort şi până acum n-au reuşit să-l identifice. Au stabilit că au mai fost şi alţii în maşină. Dar au dispărut fără urmă şi asta-i intrigă grozav pe policemani. Parcă văd că acuşi pică unul şi pe-aici. Când auzi câinele lătrând, treci dincolo şi urcă-te repede în pod. Am nişte fân acolo şi, dacă te ascunzi bine, nici dracu' cu ai lui copii nu-ţi mai dă de urmă! 1

Tot vorbind, Jim aşternuse masa. După ce mâncară simplu, dar pe săturate, Tom nu aşteptă să fie rugat, ci, încrezător, începu să povestească ultimele întâmplări de-a fir-a-păr. Când termină, Jim rămase îndelung pe gânduri.

— Zău dacă înţeleg ceva! spuse el, într-un târziu. Cred însă că ar fi bine să nu te arăţi un timp. Până s-or limpezi, într-un fel, lucrurile! Dacă vrei, poţi să stai la mine. Apoi, ca şi când ar fi vrut să se scuze: Tot mi-e mie cam urât singur.

— Nu ştiu ce să zic... Vă mulţumesc mult! Dar n-aş vrea să aveţi neplăceri din pricina mea.

— Fii serios, frate! protestă Jim.

— Şi apoi... continuă Tom, şovăind, trebuie să-l pun în gardă pe prietenul meu Bill, când se va întoarce de la Chicago.

— Asta las-o în grija mea I

Cei doi se apucară apoi să croiască un plan amănunţit cum să-l avertizeze pe Bill de pericol, plan care, după cum s-a văzut, mai mult a încurcat lucrurile.

XIV

După baia nocturnă, Bill se alesese cu o răceală zdravănă şi nu mai ieşi câteva zile din casă. Desigur că la această claustrare au contribuit şi alte câteva fapte, nu tocmai lipsite de importanţă.

Încă în zorii aceia, când după multe peripeţii ajunsese cu bine acasă, înainte de a se culca, ascuns după perdea, privi îndelung în stradă. Văzu doi indivizi ieşind din gangul unei case şi, după mutrele lor, Bill îi clasifică în categoria „suspecţi”, dacă nu chiar în cea a „conştiinţelor nu tocmai curate”. Unul se îndepărtă repede, iar celălalt

îşi aprinse o ţigară, privind cu nepăsare în susul şi în josul străzii. Apoi se retrase în gang. Bill era însă mort de oboseală şi nu avu răbdare să aştepte să vadă ce se întâmplă mai departe. De altfel, era edificat. Se culcă cu senzaţia neplăcută că nu e singur şi avu un somn neliniştit.

Se trezi târziu, cu capul greu, cu tot corpul dureros, cu gâtul strâns şi uscat. Îngrijorată, doamna Webster îl sili să rămână în pat, chinuindu-l cu ceaiuri, frecţii şi gargare. Bill era furios, dar maică-sa îl dezarma întotdeauna cu privirea ei blinda, iubitoare şi îngrijorată. Îşi spuse în gând: „Hai s-o facem şi p-asta!” şi se lăsă în voia ceaiurilor de buruieni cu gust amar şi miros de câmpuri în ploaie.

Abia la prânz, maică-sa îi spuse că l-a căutat un ins: „Zău, Billy, nu era de loc un om cu care aş vrea să fii prieten!” Bill ciuli urechile, dar întrebă nepăsător:

— Ce voia?

— Spunea că te caută pentru nişte „treburi personale”.

— Hm! Cum zicea că-l cheamă? întrebă Bill, într-o doară.

— Nu mi-a spus. Şi, Billy, m-a rugat să nu povestesc nimănui de vizita sa!

În după-amiaza care a urmat, Bill a stat multă vreme, nemişcat, la postul său de observaţie şi, judecând după mutrele suspecte ce se perindau prin faţa casei, era supravegheat cu străşnicie.

Se culcă târziu, obosit. Surescitarea nervoasă îl ţinea încă treaz. Într-un târziu, fu totuşi gata să adoarmă şi poate chiar aţipise, când un zgomot neobişnuit îi atrase atenţia. I se păru că aude nişte paşi înfundaţi în spatele casei, apoi pe sub geamul care dă în curte. Şi deodată un obiect greu căzu cu zgomot înăbuşit în casă, prin fereastra deschisă.

Bill sări din pat şi se strecură până sub geam. Mai avu timp să întrezărească o matahală întunecată, strecurându-se după colţul casei şi dispărând. N-avu curajul să aprindă lumina şi pipăi prin întuneric pe jos, multă vreme, până găsi obiectul cu pricina.

Într-o batistă era învelit un bulgăre de pământ din grădină. Sfărâmându-l în palmă, Bill descoperi – spre nemărginita sa mirare – un bileţel şi, culmea, venea de la Tom.

„Nişte necunoscuţi sunt pe urmele noastre, citi Bill chircit în genunchi, într-un colţ al camerei, la lumina veiozei pe care o acoperise cu pulpanele pijamalei. Am impresia că din pricina semnalelor. Au pus mina pe mine, dar printr-un accident – fericit pentru mine – am reuşit să le scap. Nu te îngrijora. Mă aflu la adăpost sigur. Toarnă bătrânilor ceva plauzibil. Cred în isteţimea ta! Fereşte-te să n-o păţeşti! Distruge biletul imediat, old man![8] Se long[9], Tom”.

*

Şi emoţiile se ţineau lanţ. În după-amiaza zilei următoare, o altă mare surpriză îl aştepta. Era la postul său de observaţie, pândind, când, de după colţ, ţâşni un „Jaguar” albastru ca oţelul Bill tocmai îşi ţuguiase buzele, pentru un fluierat admirativ, dar rămase împietrit. Maşina se oprise în faţa casei lui. O siluetă zveltă şi graţioasă se mlădie afară din maşină. Tânăra se îndreptă cu un mers elastic spre portiţă şi sună la intrare. Siluetă şi mers ca acesta nu avea decât Annabel şi – dumnezeule! – chiar ea era.

Venea spre el condusă de doamna Webster, discutând de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea. Bill abia avu timp să-şi treacă mâna peste faţă şi să respire de câteva ori din adâncul plămânilor. Annabel intră însoţită de maică-sa. Cu toate că era pregătit, lui Bill i se curmă răsuflarea. Sigură pe ea, elegantă, împlinită, Annabel stârnea o copleşitoare admiraţie. Răspândea atâta feminitate tulburătoare, încât nu-i mai puteai sesiza eventualele cusururi.

Cu un aer degajat, ca şi cum niciodată între ei doi n-ar fi avut loc vreo discuţie, Annabel îi întinse mâna şi-i aruncă de aproape, drept în faţă, cu voce joasă:

---

8 Old man - bătrâne (n.a.).

9 So long - la revedere (familiar), pe curând (n.a.).

— Hello, Billy-boy!

Bill aplecă uşor capul, dar nu spuse nimic; avea fălcile atât de încleştate, încât nu le putea desface.

Cu un gest, care din stângăcie păru foarte ceremonios, o invită să ia loc. Annabel se aşeză într-un fotoliu, picior peste picior, şi rochia strâmtă se mulă pe trupul nervos. Bill se aşeză în fotoliul din faţa ei, crispat, cu ochii în jos, fixându-i mâinile care trădau o uşoară surescitare pe care n-o observase. Aceasta-l făcu să devină el însuşi mult mai stăpânit şi mai sigur de sine.

— Deranjez? Pari cam abătut.

— O, nu, Miss! E cam bolnav, interveni maică-sa, de care uitaseră amândoi.

Sub privirile lor surprinse, se scuză repede şi ieşi; dar nu era greu de văzut că ar fi dorit grozav de mult să mai rămână. Frumuseţea biruitoare a fetei îi provoca un fel de teamă. I se părea rea. O privea circumspect, deşi nu se putea sustrage unui sentiment de admiraţie.

— Bolnav? reluă Annabel. Apoi continuă cu dezinvoltură, deşi cam febril: Bill bolnav 1 Nu pot să cred una ca asta l Nu-i aşa că eşti O.K. 7.

Bill îi privi de aproape nările transparente, foarte arcuite în sus.

— Da, sunt O.K. Apoi, dur: De ce ai venit?

Annabel aprinse o ţigară şi, suflând fumul pe nas, aruncă cu ironie şi foarte calm:

— Nu de dragul ochilor tăi frumoşi.

— Atunci?

Tăcură. Apoi ea reluă repede:

— Era să uit! Se sculă şi dădu drumul televizorului. Se transmite unul din cele mai importante meciuri ale „Lupilor” şi tu habar n-ai. Se poate să nu te intereseze?

Bill se duse spre televizor şi, aproape dându-i mâna la o parte, întoarse butonul şi întrerupse legătura.

— Ei, Bill! spuse Annabel, descumpănită şi jignită.

— Nu mă mai interesează fotbalul!

— Şi dacă faci pe bădăranul, crezi că devii mai interesant?

— Nu urmăresc asta. În faţa nimănui şi nici măcar în faţa ta.

— Dar ce urmăreşti?

— Să fiu lăsat în pace; să fac ce vreau.

— Oh, să faci ce vrei... Nu prea poţi face ce vrei în viaţă. Ştii asta?

— Am aflat. Totuşi încerc.

— Vezi să nu te coste! Annabel continuă rar, parcă cu prietenie, dar lui i se părea că distinge o nuanţă de ameninţare: Ştiu că ai avut nişte încurcături în ultimul timp şi... tocmai de aceea am venit la tine.

„În sfârşit, un fir!” Bill se lăsă pe spate în fotoliu, continuând să o privească. Annabel îşi aprinse o nouă ţigară.

— Sper că te-ai lecuit 1 Apoi, voit neglijent, adăugă: O persoană foarte influentă din oraşul nostru a luat hotărârea să se ocupe de tine. Doreşte să te întorci. Între noi fie vorba, lipsa ta din echipă se resimte foarte serios. Misiunea mea e să pornesc în presă o campanie în favoarea ta, să te pun în valoare, să stârnesc vârtejuri în jurul tău.

Personajul influent conduce în afară de club şi presa?

Annabel îl privi ascuţit.

— Într-un fel.

— Prin... tine?

Annabel lăsă să cadă întrebarea în gol. Vocea lui Bill părea ameninţătoare, de aceea aruncă săgeata mai puţin subtil decât ar fi dorit:

— Trebuie să te readuc în echipă, să-ţi fac – cum s-ar spune – presă bună. Sau... dacă faci în continuare pe prostul...

Asta suna într-adevăr a ameninţare. Să fie vorba numai de echipa de fotbal sau era mult mai mult, iar Annabel era şi ea amestecată? Bill îşi simţi inima zvâcnind într-o gheară de spaimă. Misteriosul subsol îi mai trecu o dată, fulgerător, prin minte.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus şi ceea ce ai înţeles. Sper

că te-ai lecuit de prostii!

Îl privi insistent, cu ochii ei plini de ascunzişuri.

Bill se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, de la o fereastră la alta. Annabel îl urmărea cu privirea, îngândurată. În tăcerea care se lăsă, încordarea dintre ei se mai topi. Într-un târziu, Bill se opri şi-i spuse cu o voce care sună „mai puţin indiferentă, mai amară decât ar fi vrut:

— Nu credeam că o să fii vreodată împotriva mea…

— Nici nu sunt, spuse ea încet. Apoi, ridicându-se: Te las să te gândeşti.

Ameninţarea ascunsă în acordarea acestui răgaz, ameninţare pusă parcă de altcineva în vorbele ei, îl făcu pe Bill să se încordeze. Aruncă sec:

— Nu te mai reţin.

Annabel tresări din tot trupul, dar după câteva clipe spuse cu părere de rău:

— Nici eu nu credeam că ai să te porţi vreodată cu mine aşa. Apoi veni spre el şi-l privi adânc în ochi: Poţi să mă judeci cum vrei, dar să ştii că mi-ai fost drag…

Şi, până să poată înţelege Bill ceva din sclipirea ochilor ei, Annabel îi atinse uşor obrazul cu buzele şi ieşi.

Bill fu trezit brusc din gânduri de vocea tatălui său. Intrase şi abia pe urmă bătu în uşă.

— Ce faci, băiete? Credeam că dormi. De ce stai pe întuneric?

Bill se ridică greoi şi aprinse lumina.

— Bună, Pa! Intră! adăugă el, maliţios.

Bătrânul Webster făcu câţiva paşi şi aspiră adânc parfumul fin din odaie.

— Hm! mormăi el, apoi începu să fredoneze: Când am pornit cu frumoasa Margaret pe râu în jos…

— Lasă-te de astea, Pa! îi aruncă Bill. La vârsta ta nu-ţi şade frumos!

Bătrânul se aşeză, oftând, şi împinse în lături scrumiera cu cele trei ţigări fine, fumate până la jumătate. Un timp tăcu, îngândurat, frecându-şi bărbia aspră. Apoi spuse, rar:

— Poţi să te întâlneşti cu cine vrei. Dar nu la mine în casă, Bill. Cred că asupra acestui lucru ne-am înţeles demult.

— All right, Pa! A fost o ziaristă care mi-a transmis invitaţia de a reintra în echipă.

Bătrânul ridică îngrijorat ochii:

— Şi eu care credeam că-ţi aduc o veste mare. Poate că acum nu te mai interesează.

— Spune, Pa. Despre ce-i vorba?

— Am vorbit cu bătrânul Thomson. „Săgeata” ridică ancora poimâine dimineaţă.

— Pa! Dragul meu old boy!

Bill se simţea luat de un mare val de descătuşare. Scăpa! Le scăpa printre degete! Şi asta, al naibii, era o. lovitură!…

PARTEA A DOUA

VÂNĂTOARE DE „VULPI” ÎN PACIFIC

I

Undeva, departe, în spatele vaporului, coasta californiană fu înghiţită de ceaţă şi Bill – care privea prin hubloul cabinei sale – răsuflă uşurat.

Reuşise! Reuşise să le fugă de sub nas.

Aspiră cu nesaţ aerul proaspăt şi sărat al oceanului şi o adâncă pace i se oploşi în suflet. Apele erau albastre – de un albastru intens – şi cerul fără pată.

„Săgeata” despica apele voiniceşte, puţin cam greoi, dar. puternică şi sigură. Tot mai departe, se avânta fără răgaz, pe întinderea nesfârşită a oceanului, lăsând în urma ei o dâră de spumă bogată, ce se deschidea ca un evantai… Maşinile duduiau înfundat şi egal şi în ritmul lor Bill începu să cânte în gura mare un cântec de pirat…

Nu dormise toată noaptea de emoţie şi totuşi nu simţi niciun fel de oboseală. Plecase devreme de tot, hotărât să înfrunte vrăjmăşia străzii şi să ajungă cu orice preţ pe vas. Ocolind prin străduţe dosnice, escaladând garduri şi traversând grădini străine, sărind din mers dintr-un vehicul într-altul, Bill ajunse teafăr în port cu micul său sac de voiaj în mână. Pitit după baloturi, pândi îndelung un

moment prielnic.

„Săgeata”, încărcată până la refuz, era gatasă ridice puntea care o lega de chei. Bill o străbătu în fugă şi gâfâind nimeri drept în faţa căpitanului. Bătrânul Thomson, care avusese o discuţie lungă şi inutilă cu armatorii, referitoare la încărcătură, era neobişnuit de morocănos în dimineaţa aceea.

— Welcome[10], Sir, welcome!

Bill bâlbâi o scuză din care până la urmă căpitanul nu înţelese nimic, deşi afişase o atenţie plină de politeţe, până când întrerupându-l, strigă:

— Pe dracu’! Ai avut noroc că n-am avut pe cine trimite la Agenţie, să-ţi caute un înlocuitor…

Se întrerupse. Descoperise ceva în neregulă şi-l părăsi brusc, muşcând avan din muştiucul pipei.

Bill nu mai crezu nimerit să-i aştepte reîntoarcerea. O şterse cât putu de repede spre cabina sa, unde stătu tot timpul cât ţinură manevrele de plecare. Abia când portul rămase în urmă, la distanţă, îndrăzni să iasă pe punte. Şi parcă încă nu-i venea să creadă că se află în plin ocean…

Da, reuşise! Reuşise să-şi îndeplinească planul mai uşor chiar decât şi-a închipuit.

Vasul se legăna domol şi o briză răcoroasă inunda cabina. Înconjurat de sclipirea jucăuşă a beculeţelor de la aparate şi de ţăcănitul monoton al manipulatoarelor Morse, Bill se regăsi într-o atmosferă paşnică şi familiară. Avea puţin de lucru şi gândurile începură să-i hoinărească.

Ce-ar fi să debarce în Hawaii şi să se angajeze pe un vas de cursă lungă? „Bill Webster, bătrânul lup de mare!” Ei, da! Ar fi o soluţie să scape difinitiv de prigonitorii săi necunoscuţi.

„Săgeata”, după ce-şi va fi depus încărcătura în Hawaii, după câteva escale scurte, îşi va relua drumul spre Beachetown şi totul va fi iarăşi ca la început, pe când un vapor de cursă lungă colindă luni de zile, poate ani, până să atingă din nou portul din care a plecat.

„Da, da. Aşa am să fac! îşi spuse Bill. Cu puţin noroc,

---

10 Welcome - bun venit (în lb. engleză) (n.a.).

nu se poate să nu reuşesc”.

Ca într-un caleidoscop îi trecură apoi prin faţă mama, „old boy”, Tom, Annabel, faleza de la Beachetown, tot ceea ce ţinuse de viaţa lui de până atunci, şi simţi o strângere de inimă. Un vapor de cursă lungă colindă luni sau, poate, ani... Dar asta însemna să nu-i mai vadă, într-un fel să se rupă de ei. „Nu! În niciun caz nu trebuie să mă arăt slab. Trebuie să fiu bărbat!”

Rămase multă vreme cufundat în gândurile care-i hoinăreau acum pe mări necunoscute, peste insule şi porturi încă neîntâlnite. În închipuirea lui Bill se legănau cu foşnet palmieri înalţi, se ridicau talazuri, pluteau aisberguri, se învârtea întreaga lume cu frumuseţea ei abia bănuită.

Pe neaşteptate, ţăcănitul aparatelor îl scoase dintr-ale sale. Bill interceptă mesajul unui vapor necunoscut, care anunţa apropierea unei furtuni din larg. Rămase încordat pe recepţie, dar legătura se întrerupse şi, cu toate străduinţele sale, nu reuşi s-o mai restabilească. Privi afară. Oceanul era la fel de albastru şi de calm ca la început şi cerul fără o scamă de nor. Dar Bill ştia că cu Pacificul nu era de glumit. Intră imediat în legătură cu postul de pe coastă şi ceru informaţii asupra timpului.

I se transmise că, în întreaga emisferă nordică, oceanul este calm şi liniştit şi că nu se prevede nimic neobişnuit.

Bill îi comunică prin telefon ofiţerului de cart cele întâmplate şi acesta îl repezi când nu-i putu spune nimic despre vasul cu pricina. Dar fiindcă avea destulă bătaie e*3 cap cu încărcătura din cale-afară de mare a vasului uită repede întâmplarea.

Şi orele trecură şi Bill îşi încheie serviciul fără să se fi întâmplat ceva. Uitase şi el de ciudatul avertisment din larg. Noaptea, însă, avu un somn neliniştit. Se trezi deodată cu un sentiment neobişnuit de teamă. Avea senzaţia că-l ameninţă o primejdie iminentă, de care nu avea cum să scape.

Buimac de somn, sări din hamac, îşi trase în grabă

hainele pe el şi urcă pe punte. O lună neobişnuit de mare şi rotundă scălda apele liniştite într-o lumină metalică. Nu se simţea niciun fir de vânt. Era zăpuşeală. Aerul greu, cald şi umed se lăsase ca un clopot peste ocean.

7* 99

— Ce-i, Bill, ai insomnie? îl interpelă o voce din întuneric.

— Mda, aşa se pare, răspunse el posac.

Teama i se păru absurdă, copilărească. „Insomnie! Hm!” Se întoarse şi coborî scăriţa spre cabină.

În noaptea aceea se mai trezi de câteva ori, dar numai pe jumătate, şi i se păru că simte un tangaj puternic, Amintindu-şi însă de atmosfera paşnică de afară, îşi spuse că visează.

Dimineaţa, însă, când ieşi pe punte, îşi dădu seama că se schimbase ceva. Apele erau tot liniştite, dar aveau cu totul altă culoare. Deveniseră verzi, un verde murdar şi otrăvit. Vremea se răcise simţitor şi la orizont, în stânga, cerul era negru ca noaptea.

Bătrânul căpitan Thomson se foia încoace şi încolo şi parcă adulmeca zările. Pipa i se stinsese, dar el nici nu băgase de seamă, îşi plimba ochii pe boltă, apoi pe faţa apelor şi din nou pe cer. Deodată, privirile i se opriră la baloturile stivuite pe punte. Începu să mormăie ceva nedesluşit şi dispăru în cabina de comandă.

În curând începu o forfotă neobişnuită. Mateloţii înarmaţi cu frânghii începură să întărească legăturile baloturilor. Bill se învârti un timp în jurul lor, fără rost.

— Hei! Ce stai degeaba?! auzi pe neaşteptate vocea tunătoare a bătrânului Thomson. Ia fă bine şi pune mâna!

Bill nu îndrăzni să-i răspundă. Se amestecă repede printre ceilalţi şi se apucă să-i ajute.

Soarele nu mai răsări în dimineaţa aceea. Negura se lăţise cu viteză peste întregul orizont. Apele începură să se agite, tot mai neliniştite, şi „Săgeata” se legăna din ce în ce mai tare. Picături mari de ploaie începură să cadă, la început răzleţe, apoi tot mai dese, până când, cu o rafală puternică de vânt, întreg cerul se prăbuşi peste ei şi se

făcu noapte. Vântul sufla cu putere, iar ploaia îi biciuia fără milă. Nu se mai vedea nimic în jur. Vasul începuse să se legene îngrijorător şi pe punte răsunară comenzi, dar Bill nu le desluşea înţelesul. Era preocupat să facă un ultim

100

nod, dar frânghia devenise alunecoasă şi îi scăpa mereu. Un strigăt puternic răsună lângă el şi, instinctiv, Bill se încleştă cu amândouă mâinile de frânghiile baloturilor. Se auzi o pârâitură puternică, o zguduitură cutremură totul şi, cu un muget, peste Bill se prăbuşi un zid uriaş de apă.

Totul devenise un coşmar. Bill nu mai avu curajul să se desprindă de baloturi şi să-şi caute un adăpost mai sigur. Nu vedea nimic. Se credea singur. Nu putea să prevadă valul următor şi, dacă şi-ar fi părăsit locul, risca să fie măturat de pe punte în iadul de jos, de unde nicio putere din lume nu-l mai putea salva. Pentru mai multă siguranţă, îşi trecu capătul de frânghie în jurul mijlocului şi se hotărî să aştepte.

La un moment dat, i se păru că se lasă o linişte, o acalmie deplină. Tocmai se pregătea să-şi părăsească adăpostul, când o zguduitură puternică cutremură vasul. Bill simţi că puntea îi fuge de sub picioare, frânghia îi intră în carne şi, până să înţeleagă ce se întâmplă, se simţi ridicat pe sus, izbit cu capul de ceva tare, ca apoi să se prăbuşească adânc, tot mai adânc.

II

Se trezi cu o senzaţie ciudată. Era târât cu mare viteză printre valuri. Simţea frânghia udă cum se încorda din când în când, strângându-l pe sub braţe. În jur totul fierbea şi clocotea. Bill se agăţă cu amândouă mâinile de frânghie şi lupta din răsputeri să se menţină la suprafaţă. Un val uriaş îl săltă în spinare. Abia avu timp să vadă o pată mare, neagră, alunecând printre apele înspumate, drept în faţa sa. Frânghia se încorda, aproape să-l sufoce.

Bill îşi înzeci eforturile. Speranţa că a rămas legat de vapor îi dădu putere, deşi îşi dădea seama că, în acest caz, frânghia ar fi trebuit să fie neobişnuit de lungă.

Cât a durat zvârcolirea aceasta printre valuri nu-şi mai putu aminti niciodată. Ştia doar atât că, atunci când începură să-l părăsească puterile, după ce înghiţise de câteva ori apă sărată şi greţoasă, şi când era gata să se înăbuşe sub avalanşa de valuri, pentru o fracţiune de secundă zărise o spărtură printre nori. Apoi vântul căzu brusc şi valurile îşi pierdură din putere. Bill îşi dădu seama de asta după felul cum îl smucea frânghia, parcă tot mai rar şi mai puţin violent.

Începu să-şi coordoneze, pe cât putea, mişcările, folosind orice prilej pentru a-şi recâştiga puterile. De câte ori îl ridica câte un val, încerca să descopere undeva în faţă silueta „Săgeţii", dar nu reuşea. Orizontul său era foarte strâmt. Chiar atunci când un val înalt îl sălta în sus, alte zeci de valuri îi acopereau cerul cu spinările lor înspumate. Şi Bill fu nevoit să aştepte încă multă vreme până ce orizontul începu să se lărgească în jurul lui, atât încât să-şi dea seama că pe tot întinsul apelor nu e nici urmă de vapor.

Pata întunecată pe care o zărise în faţa lui nu era altceva decât o mizerabilă îngrămădire de lăzi, pe care valurile le aruncau încoace şi încolo fără nicio noimă.

Deznădejdea lui Bill fu covârşitoare. Singur. Cerul, apa, o frânghie şi câteva lăzi. Înspăimântat, se agăţă de frânghie cu disperare. Metru cu metru se târî de-a lungul ei, aproape, tot mai aproape de ciudata ambarcaţiune care-l târâse după ea prin furtună.

Ajunse la prima ladă şi, cu mari eforturi, reuşi să se ridice pe ea. Stătu întins multă vreme, respirând din greu, încercând să-şi recapete forţele şi, mai ales, încercând să nu se lase cuprins de deprimare. Începuse să se destindă, când un val uriaş făcu să se ciocnească lăzile între ele şi-l azvârli pe Bill din nou în apă. Înotând să iasă la suprafaţă, agăţat de frânghie, se trase iarăşi până lângă ladă, şi, după ce se urcă, se legă strâns de ea. Acum cel puţin nu mai putea fi aruncat în apă.

Stătu multă vreme întins. Cerul începu să se lumineze şi curând apăru şi soarele dintre nori. Nu se mai

simţea decât o briză foarte uşoară, iar valurile se domoleau treptat.

Bill începu să-şi cântărească situaţia. În jurul lui pluteau şase lăzi mari, lungi de aproape trei metri şi late de vreun metru şi jumătate. Cea mai mare parte din volumul lor era cufundat în apă. Peste linia de plutire nu ieşeau decât cu mai puţin de jumătate de metru. Erau legate între ele printr-o învălmăşeală de frânghii. Unele dintre ele erau rupte, altele pe jumătate roase.

Pentru a se pune la adăpost – cel puţin deocamdată – Bill se hotărî să-şi înjghebeze o plută, legând lăzile între ele, două câte două. Dar treaba se dovedi a fi mult mai grea decât îşi închipuise. Când, după o trudă îndelungată, reuşi să descurce prima ladă şi s-o desprindă de celelalte, vrând s-o tragă la locul destinat, îşi pierdu echilibrul, gata să cadă, şi scăpă frânghia din mână. Până să-şi revină, lada se şi găsea la vreo zece metri distanţă. Şi abia acum Bill observă cele trei cozi triunghiulare, care spintecau apa în ocoluri largi în jurul ambarcaţiunii sale. Erau, fără îndoială, rechini, care-l simţiseră. Dacă ar fi căzut din nou în apă, ar fi fost pierdut.

Bill renunţă la planurile sale şi sări pe lada care se afla mai la mijloc. Se hotărî să le tragă pe celelalte lângă ea, cum s-o nimeri. Şi astfel îşi alcătui mai degrabă un refugiu decât o plută.

Până să termine ce-şi propusese, se făcuse întuneric. Se întinse pe spate şi privi în sus. Niciodată cerul nu i se păruse atât de înalt şi de înstelat. Ochii i se cufundară adânc, adânc, printre milioanele de luminiţe pâlpâinde şi abia acum îşi dădu seama cât e de mic, de neînsemnat şi de singur. Totul, viaţă, oameni, rămăsese nespus de departe. Nu mai exista decât el în imensitatea spaţiului nemărginit.

La început i se păruse că stă pe loc: un punct minuscul încremenit în mijlocul apelor. Dar treptat, observă că cerul se roteşte uşor, semn că ambarcaţia sa se mişcă. Încotro? Cine i-ar fi putut-o spune! Dacă ar fi avut măcar nişte cunoştinţe elementare de astronomic, poate că

ar fi reuşit să determine direcţia spre care îl purta, probabil, un curent al Pacificului, pe care el nu-l cunoştea. Dar bietul Bill nu reuşea să-şi dea seama nici măcar care-i nordul şi care-i sudul. îl înjură pe bătrânul şi ramolitul Pidgelton, profesorul său de matematică şi astronomie; şi, fiindcă era numai cu sine, avu curajul să-şi blesteme şi lenea sa de elev, preocupat mai mult de sport decât de carte.

Foamea, dar mai ales setea îl chinuiau tot mai crâncen. Bill se hotărî să încerce să doarmă ca să uite. Se legă bine cu frânghia de ladă şi închise ochii, căutând să nu se mai gândească la nimic.

Se trezi învăluit de o lumină ciudată şi, în primul moment, nu reuşi să-şi dea seama care-i cerul şi care-i apa. Plutea printre mii de steluţe fosforescente, închipuind un alt cer, o altă. lume. O mână nevăzută părea că risipise cu dărnicie o pulbere de stele, mai bogată şi mai plină de viaţă decât îndepărtata risipă stelară de deasupra sa. Bill privea fermecat, uitând de toate. Lumea oceanului i se descoperea aşa cum n-o putuse cunoaşte niciodată de la înălţimea punţii vaporului.

Nu după multă vreme, cerul începu să-şi piardă strălucirea diamantină. La orizont se arătă o dungă de lumină. Părea un incendiu uriaş, izbucnit undeva departe, la marginea lumii. Şi lumina puternică făcu cerul să pălească şi din mijlocul ei se ivi o lună mare şi roşie…

Dimineaţa, Bill se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui. Cârduri de păsări necunoscute treceau în zbor pe deasupra lui, cu ţipete asurzitoare. Se sculă în picioare şi începu să scruteze orizontul. Ştia acum că pământul nu poate fi departe. Şi, într-adevăr, undeva la stânga descoperi o pată neagră, întinsă, care! când apărea, când dispărea în valuri.

Bill îşi făcu socoteala că ar putea ajunge înot până la ea. Dar ar fi fost o nebunie să încerce aşa ceva. Rechinii şi poate chiar şi alte vieţuitoare marine care trăiau prin aceste locuri l-ar fi atacat imediat. Şi atunci ar fi fost pierdut. Trebuia să aştepte. Să aştepte dar ce? Insula, sau

poate o îngrămădire de stânci, păru la un moment dat că se apropie. Peste puţin, însă, dispăru cu totul.

Către amiază, foamea şi setea deveniră de nesuportat. Bill se chirci pe ladă. Deodată descoperi din nou o pată la orizont, care sălta printre valuri. De data asta însă, în cu totul altă parte de locul unde o zărise prima dată. Şi abia acum înţelese Bill că ambarcaţiunea sa se rotea, se rotea la întâmplare. Mai târziu pata dispăru definitiv şi toate străduinţele sale de a o regăsi fură în zadar.

Începuse acum să-l chinuie şi căldura. Soarele ardea fără milă şi nu se simţea nicio boare de vânt. Bill îşi dezbrăcă bluza, o udă, se întinse pe burtă şi-şi acoperi capul cu ea. Aşa trecu o zi nespus de lungă. De aci însă, în mintea lui Bill, nopţile şi zilele alternară ca într-un coşmar, până nu mai fu în stare să-şi dea seama când se sfârşeşte una şi când începe cealaltă. Gura îi era uscată şi buzele crăpate îl dureau. Zăcea într-o desăvârşită toropeală şi o totală indiferenţă pusese stăpânire pe el.

Deschizând ochii la un moment dat, i se păru că vede un vapor mare şi alb, încremenit pe linia orizontului. Distanţa era însă prea mare ca acesta să-l poată descoperi, iar el nu avea cum să-i atragă atenţia. Dar poate că vaporul alb nici nu exista. Nu era decât o halucinaţie.

Apoi nici nu se mai sculă să-şi ude bluză. Cercuri de foc jucau peste pleoapele închise şi orice mişcare era un adevărat chin. Totul în jur porni să se învârtească, să se învălmăşească şi Bill avu senzaţia că se destramă. =

I

III

O mână fină şi uşoară îi trecu de câteva ori peste frunte. Bill zâmbi. Era mâna Annabelei, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Deschise ochii. Ce păcat că visul se destrămase. Cerul era foarte aproape şi alb, lucios de alb. Legănarea valurilor aproape că n-o percepea. Închise ochii liniştit. Va ploua curând şi „va fi apă. Va bea în sfârşit apă.

— Apă… şoptiră buzele sale aproape fără voie. În clipa următoare simţi o mişcare în jur şi primii stropi de

ploaie, cu gust acrişor şi parfumat, îi picurară pe buze…

La început, când deschise ochii nu văzu decât două cercuri negre în penumbra din jur. Apoi cercurile se dovediră a fi, de fapt, nişte ochelari care ascundeau doi ochi oblici, ciudaţi. Apoi vântul mătura totul şi nu rămase decât penumbra. Şi din penumbră răsări pe neaşteptate Annabel, înaltă, subţire, dar cu faţa blândă, cu părul blond, cu ochi albaştri. Se apropie mult şi se aplecă zâmbind deasupra lui.

— Ei, bătrâne lup de mare, cum te simţi?

Avea un accent îngrozitor, cum numai la marinarii străini mai auzise.

— Lasă-l în pace, se auzi o voce subţire, de bărbat, uşor cântată.

Apoi un cap straniu cu mustaţă luă locul ciudatei Annabel şi doi ochi oblici, de chinez, îl priviră îndelung şi cercetător din dosul ochelarilor cu rame negre şi groase.

Speriat, Bill închise ochii şi un geamăt scurt îi scăpă printre buze. Şi iarăşi simţi palma mică lunecându-i peste frunte, caldă, liniştitoare şi se simţi deodată bine, tare bine…

Se trezise demult şi se străduia să înţeleagă ce se întâmplase. În locul podelei de scândură a lăzii sale, se văzu întins pe un pat alb, cu cearşafuri imaculate. Deasupra, în locul cerului, se boltea un tavan alb. Mirosea puternic a medicamente, un miros persistent pe care nici briza sărată a oceanului, ce pătrundea prin geamul deschis, nu reuşea să-l alunge. Era, fără îndoială, într-o cabină, o cabină de vapor mare şi luxos.

„Uşa se deschise fără veste. Apăru o fată în alb, cu o figură luminoasă şi foarte cunoscută.

— Ei, bătrâne lup de mare, te-ai trezit?

Unde mai auzise această voce mângâietoare. cu accent îngrozitor? îi zâmbi politicos.

— Cred că te-ai săturat de stat în pat. Ce zici? Am să-ţi caut nişte haine pe măsura ta. Astăzi eşti bine dispus şi ai ochi de om sănătos. Toate astea le spuse în timp ce-i lua pulsul, apoi se ridică: Aşteaptă o clipă, spuse. Mă întorc

imediat.

Şi Bill, complet năuc, aşteptă întoarcerea fetei în alb. Ascultător, fără să pună întrebări, se bărbieri şi se îmbrăcă într-o ciudată uniformă de marinar. Fata îi aduse apoi un dejun destul de frugal şi îl privi, zâmbind.

— Nu te repezi la mâncare! Nu uita că stomacul ţi-e încă sensibil, după atâtea zile de post. Ai cam înghiţit apă de mare…

Încercă şi Bill să râdă, deşi nu-i prea venea.

— Unde mă aflu? îndrăzni să întrebe, într-un târziu.

— Pe „Neptun”, bătrâne lup de mare.

— Am impresia că stăm pe loc.

— Stăm. Şi încă de o săptămână încheiată.

„Dracu’ să mai înţeleagă ceva, îşi spuse Bill încurcat şi renunţă să mai pună întrebări. Poate-şi bate joc de mine; prea râde întruna. Dar e tare nostimă, cu ochii ăştia de «nu mă uita»”. Şi tocmai pe când se pregătea să-i cerceteze pe îndelete, în cameră intră un chinez mărunt, cu ochii oblici ascunşi în spatele unor imenşi ochelari cu ramă neagră.

— Eu sunt doctorul, se prezentă el într-o engleză cântată. Cum te simţi?

— Foarte bine „mulţumesc. Numele meu e Bill. Webster.

— Comandantul vasului ar vrea să stea de vorbă cu dumneata. M-a întrebat dacă eşti destul de restabilit.

Bill îl asigură că se simte foarte bine. Doctorul nu luă în seamă întreruperea şi continuă:

— Prea întremat nu eşti, dar cred că o scurtă conversaţie n-are cum să-ţi strice.

Un marinar înalt, voinic, cu o barbă mare blondă şi cu ochi albaştri copilăroşi, venise după el şi-l conducea tăcut, zâmbindu-i în răstimpuri. Trecură de-a lungul unor coridoare luminoase, urcară scăriţe de metal vopsite în alb, trecură prin alte coridoare mai spaţioase, acoperite cu covoare. Totul strălucea de curăţenie. Pretutindeni te întâmpina lumina şi spaţiul. După tot ce i se ivea în cale, Bill ajunse la concluzia că se afla pe un vapor mare şi

foarte bine utilat. Dar abia când fu sus, pe punte, reuşi să-şi dea seama, cu adevărat, cât de mare era vasul alb, încremenit în mijlocul apelor şi care purta numele zeului mărilor.

Cu toate că vasul stătea în loc, pe punte domnea o activitate deosebit de febrilă. Grupuri de „civili” bărboşi, cu căşti mari albe, se agitau de colo-colo. Câţiva se învârteau în jurul unor ciudate aparate, cu nenumărate oculare şi lentile, alţii tocmai coborau în apă, cu ajutorul unei macarale, o plasă enormă de o formă nemaiîntâlnită. Undeva în larg plutea o şalupă târând un odgon după ea. O altă maşinărie aduna un cablu, pare nu se mai sfârşea, pe un mosor enorm, sub ochii atenţi ai altor doi bărboşi.

Bill nu mai ştiu la un moment dat încotro să privească şi de ce aparatură sau cabluri să se ferească.

Ajunse în faţa comandantului. Luă poziţia de drepţi şi se prezentă reglementar, dând numele vasului său, locul şi împrejurările în care naufragiase. jos

Comandantul vasului primi raportul zâmbind, apoi îi strânse mâna cu putere şi-l pofti în cabina sa. 11 rugă să ia loc şi-i oferi ţigări. Bill refuză. Comandantul o aprinse pe a sa şi cabina se umplu de un miros fin ca de miere. Era un bărbat înalt, subţire, cu umeri largi, ţinută dominatoare, ochi cenuşii şi pătrunzători.

— E o adevărată minune că te-am descoperit. Dacă nu era inginerul Ionescu, mai rătăceai şi acuma printre valuri.

Bill nu îndrăzni să formuleze o întrebare, dar privirea sa era suficient de elocventă. Comandantul zâmbi şi continuă:

— Da, e un om extraordinar. Nimic din ce se mişcă pe mare nu scapă aparatelor sale. Apoi, dând la o parte cartea de pe măsuţa dintre ei, se aplecă spre Bill, amuzat: Unii susţin că noaptea vorbeşte cu vietăţile marine. Dar parcă numai el e aşa? Duc cu mine cea mai trăsnită adunare de minţi omeneşti, pe care şi-o poate închipui cineva.

Bill îşi dădu seama că interlocutorul său era preocupat şi absent. Vru să se ridice, când ochii

căpitanului îl pironiră cu bunăvoinţă.

— Ei, acum povesteşte pe îndelete ce ţi s-a întâmplat. Erai la capătul puterilor când te-am ridicat pe punte.

Bill îi povesti totul, tot ce-şi mai amintea. Vorbi stăpânit, cu calm, deşi îl mai treceau fiori.la gândul clipelor groaznice prin care trecuse. Comandantului îi scăpă un zâmbet de admiraţie. Bill îl observă şi se simţi mulţumit de sine. „La naiba, cred că e totuşi ceva de capul meu!”

— Mă gândesc ce să fac acum cu dumneata, spuse comandantul, după o pauză. Suntem la mare distanţă de liniile de navigaţie obişnuite, iar până o să atingem vreun port...

Bill, în loc să se amărască, aşa cum se aştepta interlocutorul său, zâmbi nepăsător:

— Dacă asta e situaţia, n-am ce face! Va trebui să aştept!

— Bine. Atunci mie nu-mi rămâne altceva de făcut decât să anunţ la San Francisco că eşti pe vasul meu şi că te trimit acasă cu prima ocazie. Dacă vrei să transmiţi ceva, treci pe la cabina radiotelegrafiştilor. Le voi da dispoziţii în acest sens.

Bill mulţumi şi se ridică să plece.

— Şi distrează-te şi dumneata cum poţi. Avem bibliotecă, club, piscină... Deocamdată o să trebuiască să mai stai la infirmerie, apoi, dacă vrei, caută-ţi un rost pe lângă vreo echipă, sau laborator. Aici, oricine are de lucru până peste cap, numai marinarii stau degeaba.

Şi cu un zâmbet ironic, deşi Uşor amar, comandantul îl concedie.

IV

Complet refăcut, Bill şedea tolănit într-un şezlong la umbra, în marginea piscinei de pe puntea. vasului şi căsca alene. De trei zile „Neptun” zăcea în acelaşi loc. În jur se desfăşura aceeaşi activitate intensă. Privind, şi nepricepând nimic, totul îi apărea fără niciun fel de noimă. Încercase să se apropie când de un grup, când de altul, căutând să înţeleagă câte ceva şi să se facă, într-un fel,

folositor. Dar toţi erau atât de preocupaţi de munca lor, care părea foarte migăloasă şi cerea multă pricepere, încât Bill simţea că-i încurcă. Era abătut şi se plictisea de moarte.

Singurul loc în care-i plăcea să-şi treacă timpul era ştrandul. Dimineaţa şi-o petrecea cu marinarii care nu erau de cart. Înota, juca şah sau pălăvrăgea despre câte-n lună şi-n stele. (Pe Bill îl uimise numărul mare al celor ce cunoşteau engleza.) După-amiază veneau şi „civilii”, adică diverşii cercetători, şi era mare înghesuială. Atunci Bill prefera să se retragă în cabină, lângă Petea.

Petea era prietenul său. Vesel, cu ochi albaştri, cu părul buclat şi cu un moţ lăsat pe frunte, radiotelegrafistul îl luase la el în cabină. Şi tot el îşi luase sarcina de a-i vorbi despre expediţia ştiinţifică de pe vasul „Neptun”, „cea mai selectă expediţie ştiinţifică internaţională din lume”. Tot el îl călăuzise pe la diversele grupuri de cercetători şi prin numeroasele laboratoare de pe vas.

Se pare însă că azi Petea, prins de alte preocupări, uitase de el. Bill se chinuia să priceapă ceva dintr-un tratat de oceanologie, pe care i-l scosese prietenul său de la bibliotecă. Dar era prea greu. Era scris pentru specialişti. Nu înţelegea mai nimic, ÎI puse sub cap, se întinse mai comod în şezlong şi închise ochii. I se făcuse somn. Era gata să aţipească, când în spatele său răsună un râs piţigăiat şi răutăcios.

— Puturosule! Dormi? Ruşine, ruşine, să-ţi fie ruşine. Puturosule! Toată ziua dormi.

Bill sări ca ars şi, roşu la faţă, se-ntoarse spre cel care-l apostrofase. Dar nu văzu pe nimeni. Intrigat, se aşeză la loc. Dar nu apucă să închidă ochii că iar se auzi Vocea arţăgoasă şi râsul nesuferit izbucni mult mai aproape decât adineauri:

— Puturosule! Dormi? Ruşine, ruşine, să-ţi fie ruşine! Puturosule! Toată ziua dormi!

Vocea avea un fel de alintare care-l înfuria la culme. Înjurând, se ridică hotărât să pună mâna pe nesuferitul care nu-l lăsa în pace şi făcea glume proaste pe seama lui.

Dar în spatele său nu era nimeni. Complet descumpănit, Bill îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, când izbucni din nou râsul acela care-i zgâria nervii. Pe un odgon se legăna un papagal, de un galben murdar, care-l privea cu un aer mohorât şi grav, clipind din ochi.

— A, tu erai, bestie!

Înciudat, dar şi amuzat, Bill întinse mâna spre tratatul de oceanologie. Papagalul, care îi urmărea cu atenţie mişcările – izbucni aproape rugător:

— Puturosule! Dormi, hai?

Bill ridică cartea şi, în clipa aceea, izbucni o bubuitură înfricoşătoare la pupă şi tot vasul se zgudui. Cârâind supărată, pasărea se făcu nevăzută cât ăi bate din palme.

„O explozie64, îşi spuse Bill speriat, în prima clipă, când o coloană de foc şi fum ţâşni în sus. Apoi zări un corp metalic, cu luciu argintiu, spintecând înălţimile, şi înţelese că fusese lansată o rachetă meteorologică.

Bill îşi reluă locul în şezlong şi, făcând haz de furia sa şi de bietul papagal, încercă să-şi reia lectura. Dar gândurile îi zburau mereu în altă parte, întâmplarea cu papagalul îi lăsase totuşi un gust amar, îi sporise sentimentul de inutilitate.

Seara, la club, era întotdeauna mare veselie. Mereu se improviza câte ceva şi Bill era nelipsit de la program.

În scara asta se pusese la cale o întrecere sportivă, pe un ring improvizat în mijlocul punţii superioare, luminată de reflectoare ca la teatru. Atraşi de hărmălaie, Petea şi Bill urcară şi ei pe punte. În mijlocul ringului, două trupuri masive şi musculoase se încleştară căutând să se biruie în strigătele galeriei aţâţate. Unul era înalt şi părea ceva mai în vârstă, judecând după tâmplele cărunte, celălalt, tuciuriu şi cu ochii uşor migdalaţi. Bill trecu din prima clipă de partea tuciuriului, acordându-i prima şansă. Petea nici nu se hotărâse când, cu o mişcare dibace, căruntul îşi puse adversarul la pământ, în strigătele asurzitoare ale galeriei.

Imediat, organizatorul întrecerii, laborantul Mathieu,

poate cel mai vesel şi mai neastâmpărat pm de pe bord, sări pe ring şi – în aplauzele asistenţei – îl declară pe Norden cel mai tare om de pe bord. Apoi, ridicând mâinile deasupra capului, ceru să se facă linişte.

— Oricui va reuşi să-l doboare măcar o singură dată, spuse el solemn, i se va dărui drept recompensă un tort pregătit special de maestrul cofetar Erdos şi o sticlă de şampanie portugheză, procurată cu mare sacrificiu de către conducerea clubului.

Apoi bătu din palme de trei ori şi imediat îşi făcură apariţia doi stewarzi îmbrăcaţi în smochinguri albe: primul purtând un imens tort cu o glazură grozavă, ornat cu un batiscaf de ciocolată, al doilea o frapieră argintie din care se iţea gâtul subţire al unei sticle, împodobită cu panglici multicolore. Se auziră exclamaţii de uimire. Însoţiţi de aplauze furtunoase, stewarzii trecură pe sub nasurile galeriei şi dispărură spre sufragerie.

La început nimeni nu se încumetă să-l înfrunte pe Norden, care sta rezemat de un stâlp lângă saltelele ringului şi zâmbea amuzat de vorbăria micului laborant. Spectatorii începură să dea semne de nerăbdare când marinarii împinseră pe ring, în ciuda protestelor sale, pe un ins slab şi uscat care, când se pomeni în faţa lui Norden, o rupse la fugă, fluierat de întreaga asistenţă.

Apoi, pe neaşteptate, se prezentă primul concurent la gloriosul titlu, de „cel mai tare om de pe bord66. Se îndreptă liniştit spre Norden şi-i întinse mâna. Era roşcat şi-l întrecea cu un cap. Se făcu linişte. Arbitrul îi explică regulile întrecerii şi lupta începu odată cu strigătele de încurajare. Adversarii se învârtiră un timp unul în jurul celuilalt, studiindu-se, gata de atac. Roşcovanul încercă câteva figuri, dar Norden se eschivă de fiecare dată cu abilitate. Şi, pe neaşteptate, se repezi asupra roşcatului. Surprins, acesta nici nu apucă să schiţeze vreun gest de apărare că se şi trezi întins pe saltea.

Bill se simţi cuprins de respect pentru acest atlet încărunţit înainte de vreme. Ştia să lupte, nu glumă! A înţeles din prima clipă că adversarul său se bizuie mai

mult pe „forţă şi evitase îmbrăţişarea braţelor lui musculoase. Dar Bill mai observă că Norden începuse să obosească. Faţa-i căpătase o paloare

’8 113

accentuată şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Se ivi un nou adversar, un colos numai muşchi şi tendoane. Galeria îl primi cu strigăte, bucurându-se că de astă dată vor avea un spectacol în lege. Avu loc acelaşi ceremonial în prezenţa arbitrului, apoi cei doi luară poziţie de atac. Şi, spre marea dezamăgire a spectatorilor, lupta fu şi de data aceasta foarte scurtă. Colosul se repezise orbeşte înainte, Norden se eschivă printr-un salt şi-l apucă în aşa fel, încât nu se mai putu apăra şi atinse podeaua cu umerii.

Bill urmărea plin de admiraţie eleganţa cu care lupta Norden şi, în acelaşi timp, îi părea rău că rezistenţa acestuia scade atât de repede. Se vedea că îi lipseşte antrenamentul.

Galeria începea să dea semne de nerăbdare, dar niciun nou concurent nu se mai ivi. Publicul simţea probabil aceeaşi dezamăgire ca şi spectatorii unui meci de box, care se pregătesc să urmărească o luptă acerbă de-a lungul a cincisprezece minute şi, în loc de asta, unul dintre adversari e făcut k.o. În prima repriză. Unii începură să se scoale de pe locurile lor şi parcă şi lui Norden îi trecuse cheful.

Sub ochii miraţi ai lui Petea, aproape fără să vrea, Bill începu să-şi facă loc printre privitori şi se apropie de ring. Un vuiet de uimire trecu prin mulţime. Cu toată robusteţea sa, Bill apărea mic şi plăpând pe lângă adversarul său cărunt.

Îşi strânseră mâinile, în timp ce arbitrul se scărpina încurcat în creştet. Nu ştia ce să facă, să permită această înfruntare, sau nu. Evident, lupta era inegală. Bill, însă, fără să-l bage în seamă, începu să-şi dezbrace calm bluza şi pantalonii de împrumut, rămânând doar în slip. Aştepta gongul de începere, improvizat dintr-un cazan de aramă de

la bucătărie.

Arbitrul şi organizatorii însă se cufundaseră în îndelungi tratative, până când galeria înfuriată începu să-i fluiere. Neavând încotro, arbitrul îi chemă pe cei doi adversari în mijlocul ringului.

— Norden, te fac răspunzător de fiecare oscior al oaspetelui nostru american! spuse el, spre marea dezamăgire a lui Bill care se aştepta să se rostească solemn o formulă prin care adversarii să fie îndemnaţi să-şi apere cinstit şansele, sau – în orice caz – ceva asemănător.

— Nicio grijă! Doar nu sunt copil, răspunse Norden zâmbind.

Şi lupta începu. Bill miza pe faptul că Norden va lua meciul uşor şi va ataca primul. Şi nu se înşelă. Renunţând la prudenţa sa, cărunțul se repezi şi-l apucă strâns cu amândouă braţele. Bill se propti bine pe picioare şi reuşi să pareze toate încercările adversarului său de a-l răsturna. Galeria începu să murmure uimită, apoi se linişti şi rămase încordată. Norden nu se aşteptase la asta şi, dându-şi seama că-şi subapreciase adversarul, începu să-şi piardă calmul. Bill era atent la fiecare manevră a căruntului, aşteptând să-l prindă pe picior greşit. Deodată, Norden schimbă tactica. Cu o mişcare dibace, se răsuci şi-l cuprinse pe Bill pe după cap, aplecându-l cu putere înainte. Galeria murmură dezamăgită, văzând cât de uşor căzuse Bill în capcană. Întrecerea ameninţa să se termine ca şi cele precedente; prea repede şi fără acele întoarceri neaşteptate, care fac deliciile spectatorilor. Norden îl strângea ca într-o menghine şi se părea că Bill nu mai are nicio scăpare. Şi deodată – nimeni nu reuşi să-şi explice cum – Norden zbură pe spate, destul de caraghios, în timp ce Bill căzu într-un genunchi, ridicându-se însă foarte repede, din nou gata de luptă. Toţi amuţiră încremeniţi. Norden se ridică şi cu dinţii strânşi înaintă spre Bill. O arteră umflată i se zbătea pe fruntea asudată. Arbitrul se fâstâcise şi nu ştia ce să facă. Bill pândea apropierea celuilalt, cu nervii încordaţi, urmărindu-i atent fiecare mişcare, conştient că gluma se îngroşa. Tensiunea

crescuse la maximum – pe ring şi printre spectatori.

8* 115

Şi deodată, peste liniştea îngheţată de pe punte, răsună un râs ascuţit, isteric, drăcesc. Norden încremeni cu ochii holbaţi, cu braţele atârnându-i neputincioase de-a lungul trupului, în timp ce spectatorii se tăvăleau de râs. Papagalul însă se sperie, aruncă piţigăiat şi dezorientat un „ruşine66 şi dispăru cârâind.

Abia stăpânindu-şi râsul, Mathieu apăru în mijlocul ringului şi anunţă că „din motive tehnice66 lupta nu mai putea continua şi că juriul a hotărât să împartă premiile între cei doi, prin tragere la sorţi.

Abia acum Norden reuşi să se apropie de Bill şi-l bătu pe umăr prieteneşte:

— Bravo, băiatule! Eşti dat dracului! Nu mă aşteptam la figura asta!

Se trase la sorţi şi Bill – spre marea lui bucurie – câştigă tortul, iar Norden şampania portugheză.

Apoi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, cei doi fură luaţi pe sus de spectatorii cei mai entuziaşti şi purtaţi în triumf spre club. Înconjuraţi de admiratori, luară loc la o masă lungă şi toţi ochii se îndreptară pofticioşi spre tortul imens pe care Petea, înarmat cu un cuţit subţire şi foarte lung, se pregătea să-l taie bucăţi. Şi deodată, stupoare; când scoase prima felie şi se pregăti să i-o servească lui Bill, se văzu că tortul era umplut cu rumeguş de lemn.

— Ia te uită cum şi-au bătut joc de noi, spuse Norden dezamăgit, în hazul asistenţei. Dar lasă că ne scoatem noi pârleala!

Făcu semn stewardului să desfunde sticla de şampanie. Se auzi o pocnitură ca de pistol şi o spumă irizată începu să se reverse peste gâtul sticlei. Toţi se repeziră cu paharele ca să nu se piardă niciun strop.

De astă dată se petrecu o adevărată minune. Stewardul turna în primul pahar, cel al lui Norden, dar acesta nu se umplea. Se vedea clar cum lichidul, uşor îngălbenit şi spumos, curge din sticlă şi totuşi în pahar nu se aduna nimic. Până la urmă, sub ochii holbaţi ai celor din

jur, stewardul deşertă întreaga sticlă. Paharul rămase gol. Şampania dispăruse undeva între gâtul sticlei şi pahar.

Se priviră unii pe alţii cerându-şi din ochi explicaţii. Dezamăgiţi, nu le venea să creadă. Petea ridicase sticla şi, închizând un ochi, privea cu celălalt în gâtul ei. Norden izbucni în râs şi se sculă, strigând:

— Astea-s scamatorii de-ale lui Mathieu! Unde-i, să-l scutur puţintel de chică!… Dar laborantul dispăruse la timp. Nu-i nimic. Pun eu mâna pe el! N-are cum scăpa de pe vapor! Apoi, întorcându-se spre steward: Adu-ne la toţi câte un rom dublu, dar vezi, să nu fie cumva şi ăsta din spiţeria lui Mathieu, că fac moarte de om!

Cu toate protestele sale, Bill fu nevoit să guste şi el din romul comandat de Norden. Limbile se dezlegară repede şi, treptat, Bill îşi dădu seama că şi-a câştigat noi prieteni. Iar dintre toţi, cel mai drag îi era Norden şi nu se mai dezlipi de lângă umărul său.

— Când mă înveţi şi pe mine câteva figuri din astea? spuse Norden bine dispus, punându-i o mână uriaşă pe umăr…

— Păi chiar şi mâine dacă vreţi, se oferi Bill, încântat.

— Mâine? Norden zâmbi – şi, deodată, i se păru lui Bill foarte departe: Mâine nu se poate, băiatule. Mă aşteaptă un examen greu. După aceea, cu plăcere.

Şi, spre părerea de rău a tuturor, Norden se sculă şi se pregăti de plecare.

— Ei, Bill băiatule, îmi pare rău că trebuie să te las. Să ne vedem cu bine!

— Succes, domnule, mult succes la examen! spuse Bill repede, foarte emoţionat, fără să-şi dea prea bine seama despre ce era vorba.

V

În dimineaţa următoare, Bill şi Petea se sculară tare devreme. Abia răsărise soarele. Cu toate acestea, ajunseră prea târziu ca să-şi ia rămas bun de la Norden. O macara uriaşă tocmai lansa pe apă o ambarcaţie ciudată, semănând cu o broască ţestoasă, neagră. Bill era foarte necăjit. Tare ar fi vrut să-i strângă mâna şi să-i ureze încă o

dată noroc uriaşului aceluia blond cu tâmple cărunte, pe care-l soco tea prietenul său.

— Lasă, Bill, nu fi trist. O să-i urmărim tot drumul pe ecranul aparatului de televiziune submarină.

În marea sală a secţiei de electronică marină, cei doi abia mai găsiră loc, undeva în spate. Zeci de aparate bâzâiau înfundat, în timp ce diverşi specialişti se învârteau în jurul lor. Un perete al sălii era dominat de un imens ecran lăptos, care tocmai se lumina. Lămpile se stinseră apoi şi nu mai rămase decât sclipirea beculeţelor multicolore şi bâzâitul de bondar al aparatelor.

Şi deodată se auzi vocea lui Norden, calmă, concentrată.

— Batimetrul indică zece metri adâncime. Declanşez dispozitivul camerei de luat vederi. Cobor în unghi, cu viteză redusă, conform programului.

— Bine, caracatiţă bătrână. Dă-i drumul! se auzi o voce din întuneric.

— E şeful secţiei de electronică, îi şopti Petea repede. Apoi, uimit: Ia uită-te în dreapta!

Pe ecranul hidrolocatorului apăruse o umbră mare şi turtită. Era „Broasca ţestoasă66, cum botezaseră marinarii submarinul pitic, destinat studierii marilor adâncuri.

Între timp, ecranul din faţă se luminase puternic, într-o lumină galben-verzuie şi Bill avu deodată senzaţia că priveşte într-un acvariu uriaş.

Tot felul de peşti necunoscuţi înotau încoace şi încolo. Unii mai mari se apropiau îndrăzneţ, cu ochii holbaţi, încât aveai impresia că dintr-o clipă într-alta vor pluti în sală. Şi, deodată, zvâcniră care-ncotro şi ecranul rămase gol. Un freamăt trecu prin sală, apoi o exclamaţie a operatorului de la aparatele care filmau scenele cele mai importante de pe ecran. Un peşte hidos, cu un bot triunghiular, oribil, pluti prin faţa lor. Era însoţit de nişte peştişori mici, dungaţi, ca nişte zebre, care alunecau pe lângă el de parcă ar fi făcut parte din acelaşi corp. Erau peştii „piloţi”. În sfârşit, apăru şi coada cu binecunoscuta aripioară triunghiulară. O şoaptă trecu prin sală şi Bill nu-

şi putu reţine un gest de groază. Era un rechin din cei mai mari.

— Priviţi spre ecranul hidrolocatorului! spuse cineva din întuneric. Se văd încă vreo cinci sau şase.

Îşi îndreptară cu toţii ochii spre direcţia indicată, într-adevăr, pe ecranul din dreapta se vedeau distinct câteva umbre mari plutind nu departe de „Broasca ţestoasă”. Se auzi un declic şi submarinul dispăru. În schimb apărură foarte vizibil rechinii în prim plan, iar operatorul se grăbi să-i filmeze, deşi imaginea de pe ecranul hidrolocatorului nu era în culori.

Privind în faţă, la ecranul televizorului, Bill avu vaga senzaţie că întreaga sală coboară încet, odată cu submarinul, spre adâncurile oceanului. Peştii, care apăruseră din nou, îşi vedeau de drumul lor, fără să bage în seamă ciudata ambarcaţie care plutea printre ei. Rareori, câte unul mai îndrăzneţ ajungea până aproape de ocularul camerei de luat vederi şi atunci Bill avea impresia că peştele priveşte de-a dreptul în sala secţiei de electronică.

Culoarea apei se schimba şi ea pe nesimţite, pe măsură ce submarinul cobora. Avea o nuanţă mai deschisă în partea superioară a ecranului şi mai închisă în partea de jos. Galben-verzui la început, ecranul se coloră în albastru deschis şi, trecând apoi prin toate nuanţele de albastru, deveni cenuşiu. Până la urmă nu se mai distinse decât o imensă pată neagră prin care se mişcau lumini fosforescente, ca miriade de stele pe un cer întunecat.

— Aprinde reflectoarele, Norden! se auzi vocea şefului secţiei.

O lumină orbitoare inundă brusc ecranul şi Bill închise „ochii pentru o clipă. Când îi deschise iar, pe ecran ningea. Fulgi mari, albi pluteau uşor în sus. Era fitoplanctonul, pâinea pe care oceanul o pregătea pentru un mare număr din vietăţile sale.

— Semnalele de chemare a peştilor, Norden, se auzi din nou aceeaşi voce.

Bill aşteptă zadarnic să audă vreun sunet, dar nu

reuşi. să sesizeze nimic. Şi totuşi, trebuie că se întâmplase ceva acolo, pentru că ecranul începu să se însufleţească. Prima dată izbucni o ploaie de stropi argintii care brăzdară cu viteză ecranul. Erau mii de peştişori care se îndreptau cu iuţeală într-o direcţie necunoscută. Apoi ecranul deveni din nou neîncăpător pentru puzderia de vietăţi care începură să se perinde, încoace şi încolo, într-o înghesuială de nedescris.

Între grupurile de cercetători se încinse o discuţie aprinsă în mai multe limbi şi Bill nu înţelese nimic din cele ce se vorbeau.

— Hai să ieşim şi noi odată cu electroniştii. Acum încep studiile amănunţite asupra vietăţilor marine şi alte chestii d-astea la care nu ne pricepem. O să ne întoarcem peste vreo două ore, când o să ajungă la 6.000 de metri.

Bill nu-şi putu stăpâni exclamaţia:

— Cât?!

— Da, da. Şa-se-mii-de-metri. Primul submarin care atinge această adâncime!

Abia când ajunse pe punte, Bill remarcă că „Neptun" pornise motoarele şi se îndrepta cu viteză redusă spre sud-vest.

Se aşeză pe marginea bazinului de înot şi încercă să-şi facă ordine în gânduri. Capul îi era plin de tot felul de noţiuni noi, necunoscute, de principii despre care habar n-avusese până atunci. Hidrolocator, televiziune în culori pe bază de ultrasunete, ecosonde, ca să nu mai vorbim de numirile diverselor specii de peşti, care i se roteau prin minte într-un vârtej ameţitor.

Neptun" naviga spre „pătratul 211" – locul de întâlnire cu „Broasca" lui Norden. Acesta se găsea la o distanţă de circa 200 de mile de locul imersiunii.

Cerul prinse să se întunece şi în atmosferă plutea vag ameninţarea unei furtuni.

Norden urma să atingă adâncimea de 6.000 de metri în jurul orei două după-amiază şi, deşi Petea urma să intre în scurt timp de cart, totuşi se grăbi să ia masa şi să-l însoţească pe Bill în sala secţiei de electronică.

Pe marele ecran tocmai se desfăşura un spectacol dintre cele mai ciudate. Părea că are loc o paradă de măşti dintr-un carnaval de demenţi. Capete cu guri enorme şi dinţi lungi, deşi şi ascuţiţi, uncie cu aspect tragic, altele comice, ieşeau din adâncurile negre, plutind aproape nemişcate. Ochi mari şi bulbucaţi se holbau pentru a dispărea apoi în adâncuri; sau, dimpotrivă, ochi minusculi şi fără expresie, călăuziţi de antene fosforescente; şi peste tot guri, cele mai monstruoase guri pe care a fost în stare vreodată să le producă o noapte de coşmar. Ba, la un moment dat, un peşte lung şi subţire se repezi şi înşfăcă un peşte de câteva ori mai mare. Pe măsură ce-l înghiţea i se dilata pântecul, rotunjindu-se. Era un spectacol dezgustător. Şi, abia acum, Bill observă că protagoniştii acestui spectacol au foarte des obiceiul să se înghită unii pe alţii cu cea mai desăvârşită nepăsare.

Spre marea lor uşurare, brusc, răsună vocea lui Norden:

— Sunt la 6.000 de metri adâncime. Mă simt admirabil. Aparatajul funcţionează perfect. Mă îndrept cu viteză spre pătratul 211.

Marele ecran se stinse treptat. Vraja se risipi; se aprinseseră luminile. Operatorul cinematografic începu să-şi împacheteze uneltele. Privirile tuturor se îndreptară acum spre ecranul hidrolocatorului. În centrul său, o umbră mare, lată se îndepărta mic

121*

şorându-se treptat, până când se stabiliza la o anumită valoare, după care nu mai făcu altceva decât să salte aproape imperceptibil încoace şi încolo.

Bill şi Petea tocmai se ridicaseră să plece, când deodată izbucni un strigăt de uimire şi teamă. „Broasca” lui Norden dispăruse pe neaşteptate de pe ecran.

Imediat se înghesuiră cu toţii în jurul agregatelor de hidrolocaţie. Începură manevre înfrigurate cu pârghiile şi butoanele tabloului de comandă. Dar totul fu în zadar. Se încercă apoi stabilirea unei legături prin aparatajul de fonie cu ajutorul ultrasunetelor. Dar Norden nu răspunse la

apel.

Situaţia devenise îngrijorătoare. Fu anunţat comandantul vasului.

— Ce spune inginerul Ionescu? întrebă acesta, după ce i se raportă întâmplarea.

Tehnicienii de la aparate se foiră încurcaţi; se produse învălmăşeală. Nu-l găsiră. Petea se oferi imediat să-l caute şi porni în goană, urmat de Bill.

VI

Vremea se răcise simţitor în după-amiaza aceea. Zdrenţe de nori alergau pe cer, iar soarele – atunci când se ivea pentru o clipă – nu avea nicio putere. Oceanul rămăsese calm, deşi căpătase o neliniştitoare culoare albastru-cenuşie. „Neptun” naviga încet spre pătratul 211. Comandantul se plimbase un timp pe punte, dar pentru că încă nimic nu-i reclama prezenţa, se retrase în cabina sa.

Instalat într-un şezlong la pupă, un bărbat bine legat, brunet, cu pielea bronzată, scruta zările. Întreaga-l fizionomie îţi indica un om generos şi bun.

Ar fi părut poate prea calm dacă n-ar fi avut bărbia pătrată, voluntară şi fruntea brăzdată, de sub care sclipeau ochii de o inteligenţă ascuţită. Era inginerul Ionescu. Urmărea visător goana norilor spre apus. Se duceau poate spre ţara lui. Pe nesimţite, se simţi învăluit de melancolie. Acum, acasă era toamnă, toamna aceea bogată, colorată, viguroasă, aprinsă şi pătimaşă: toamna bucureşteană cu cântec de viori şi de ţambale, cu must, pastrama şi mămăliguţă, cu grădinile înaintând pe trotuare, având împletituri ciudate de papură şi stuf în uşi, cu mese pe care te îmbie ulcele de lut smălţuit pline de must dulce, cu ospătari îmbrăcaţi în costum naţional, având pe buze veselul „Vineee!” Bucureştiul, toamna… Inginerul zâmbea cu ochii micşoraţi. Se vedea la şosea, pe aleile pline de orgia frunzişului bogat. Şi frunzele ce cad, ţipătul de noapte al păsărilor călătoare, felinarele bărcilor pe lacul Herăstrău îi picurau în suflet o stranie nostalgie.

Zgomotul unor paşi repezi îl smulse din visare, întoarse capul, nemulţumit că fusese tulburat.

— Ce-i, ce s-a întâmplat?

— Tovarăşe inginer, veniţi repede! vorbi Petea, cu sufletul la gură. S-a pierdut legătura cu „Broasca”!

— Care „Broască”? Ce-s prostiile astea?

— Submarinul nostru – nu se mai ştie nimic de el.

— E absurd! Aşa ceva nu se poate! spuse el într-o limbă sonoră, pe care nici Bill, nici Petea nu o cunoşteau.

Totuşi, înţeleseră. Inginerul îl privea pe Petea atât de încruntat, încât Bill se aştepta să-l ia dintr-o clipă într-alta la palme.

Dar până să se dezmeticească ei, Ionescu se ridicase mlădios şi, cu picioarele lui lungi, din câţiva paşi străbătu puntea. Cei doi se luară repede după el. Când pătrunse în sală, ceva ca un oftat de uşurare scăpă din piepturile celor care se aflau acolo. I se făcu loc cu un respect plin de simpatie.

Fără să privească pe nimeni, fără să răspundă la saluturi, aruncă o privire spre ecranul hidrolocatorului şi se încruntă. Tăcut, se apropie de tabloul de comandă şi începu să manevreze comenzile. Pe ecran se văzu distinct că fascicolul de ultrasunete, emis de hidrolocator, mătură adâncimile într-un evantai larg. Şi, deodată, mişcarea încetă. Inginerul privi încordat spre ecran.

— Ciudat, spuse el, adresându-se unui cercetător cărunt şi smead, cu ochelari cenuşii, care stătea în spatele lui. Se pare că Norden a nimerit într-o zonă în care ultrasunetele sunt deviate, sau mai bine zis dispersate, dintr-o cauză necunoscută. Ca şi când cineva ne-ar conturba emisiunea cu o puternică staţie de bruiaj.

O rumoare, o umbră de nelinişte trecu printre cei de faţă şi în aceeaşi clipă răsună vocea comandantului în difuzoare:

— Ce se aude, f achirule?

Comandantul adoptase voit un ton de glumă, deşi fără să izbutească să-şi ascundă complet îngrijorarea.

— Deocamdată dibuim prin blestematele astea de smârcuri de pe fund. Imediat ce reuşim să ne dăm seama ce se întâmplă, te anunţ.

Inginerul se aplecase peste pupitrul de comandă şi un cerc de capete blonde, cărunte sau cu chelii lucioase îl înconjurară. Se lasă o linişte desăvârşită. Petea folosi acest răgaz pentru a-i povesti lui Bill cum se alesese inginerul Ionescu cu porecla de „fachir64. Totul se trăgea de la o întâmplare petrecută într-o dimineaţă, foarte devreme. După cum relataseră marinarii de cart, inginerul apăruse pe puntea superioară cu un fel de turban în jurul capului – mai bine zis, în jurul urechilor – se aşezase pe jos şi începuse să cânte din fluier, un fluier ciudat, din care pornea un fir lung ce se pierdea în ape. Ce cânta, nu auzea nimeni, cu toate că „Neptun64 plutea în derivă şi în jur domnea liniştea. Şi, deodată, apele începură să fiarbă în jurul vasului, de parcă inginerul ar fi adunat toţi peştii din ocean 124 „cu cântecele sale. Atunci, mulţumit de rezultat, scoase un alt fluier din sân, unul lucitor, de argint, şi începu să cânte din el. Şi iarăşi nimeni nu auzi ce cântă. Pe sus începură însă să apară stoluri de păsări. După ce descriseră câteva cercuri largi, se aşezară pe vas, care pe unde apucară, în timp ce alte stoluri veneau mereu.

Începuse să se adune lume pe punte şi toţi priveau ca fascinaţi spectacolul care ameninţa să dea peste cap tot programul de lucru din ziua aceea. Atunci comandantul, care venise printre primii, strigă supărat:

— Hei, fachirule, ajunge! Trimite-ţi musafirii la plimbare că mi-au umplut puntea de găinaţ.

Inginerul însă nu se mişcă, de parcă n-ar fi auzit nimic. A fost nevoie să se ducă un colaborator al său să-l tragă de mânecă, arătândr spre comandant.

Inginerul ridicase capul mirat, apoi înţelegând ce se întâmplase, scoase alt fluier şi suflă în el. Într-o clipă, tot păsăretul zburătăci îngrozit în toate părţile, stârnind o hărmălaie de ţipete şi fâlfâit de aripi şi, în ziua aceea, nu se mai prinse niciun peşte.

Inginerul nu dăduse nicio explicaţie, nici nu-şi mai repetă experienţa, dar porecla îi rămăsese.

Petea tăcu. În liniştea care domnea, nefiresc, răsunase vocea inginerului:

— Cuplaţi amplificatorul I. 2!

— Nu se poate! se opuse cineva, speriat. Aparatul nu e încă pus la punct. Gândiţi-vă, se pot produce unde ultrasonice nocive.

— Cuplaţi amplificatorul 1.2! vorbi Ionescu, fără să ridice tonul, dar cu atâta hotărâre, încât nimeni nu mai îndrăzni să-l contrazică. Adăugă: Eu l-am conceput. Îmi iau toată răspunderea! apoi se-ntoarse spre sală şi comandă scurt: Cei care n-au nicio treabă pe-aici, îi rog să părăsească încăperea.

Se auziră murmure nemulţumite, apoi, în timp ce inginerul adăugă apăsat „vă rog!”, cei mai mulţi ieşiră. Ionescu îi urmări imperturbabil. Nu mai rămăseseră decât Bill şi; Petea, în fundul sălii.

— Şi voi, şi voi! spuse el, arătând cu degetul spre uşă.

Dar Bill sări în sus, furios şi foarte necăjit.

— He is my frend! * strigă el, arătând cu mâna spre ecran.

— Your frend **? Înţeleg, înţeleg! Your frend! şi ochii negri se însufleţiră pentru o clipă.

Apoi inginerul se întoarse spre tabloul de comandă, uitându-i cu desăvârşire. O lumină puternică inundă ecranul hidrolocatorului.

— Domnule inginer, sărim în aer! se auzi o voce speriată.

Ionescu mormăi ceva ce nu înţelese nimeni. Şi deodată, peste ecran trecu ceva ca o ploaie torenţială, cu stropi mari care băteau oblic.

„Probabil că sunt peşti44, îşi spuse Bill, care începuse să prindă câte ceva din secretele hidrolocaţiei.

Capetele se aplecară îndelung peste aparate. Din puţinele cuvinte schimbate în diverse limbi, cu ajutorul lui Petea care cunoştea multe dintre ele, Bill înţelese că se fac nişte calcule, având ca elemente distanţa, adâncimea, ora exactă etc., după care se rectifica apoi bătaia fasciculului de unde ultrasonice.

— Anunţaţi pe comandant că Norden a deviat serios

de pe traseul stabilit, conchise la un moment dat inginerul Ionescu. Nu se află în perimetrul în care ar fi trebuit să se găsească în clipa de faţă şi nici în apropierea acestuia. Şi chiar dacă nu l-a înghiţit vreun peşte uriaş sau nu s-a dizolvat în apă, tot ne va fi foarte greu să-l găsim.

Căutările fură îndelungate şi chinuitoare. Bill, care se apropiase de grupul cercetătorilor, nici nu şi-ar fi dat seama cum trece timpul, dacă, la un moment dat, Petea nu l-ar fi bătut pe umăr să-i spună că pleacă. Intra în cart la ora 18.

Oamenii nu-şi mai vorbeau şi un soi de sfârşeală pusese, parcă, stăpânire pe ei. Singurul care nu-şi pierduse vioiciunea era inginerul-şef.

— El este prietenul meu! (în 1. engl.) (n.a.).

** Prietenul tău? (în 1. engl.) (n.a.).

— Ce-s mutrele astea de înmormântare? se răsti el la un moment dat către cei din jur. Are o rezervă suficientă de oxigen, aşa că poate să se plimbe pe sub apă cât o pofti!

— N-are, domnule inginer, spuse cineva aproape şoptit.

— Cum? A plecat fără rezerve!? Cine a hotărât lucrul acesta? Inginerul pălise deodată şi repetă cu voce metalică: Cine a hotărât?

— Ştiţi, noi am ajuns la concluzia că...

— Explicaţiile nu mai au niciun rost acum! îi tăie el vorba. Pentru cât timp îi mai ajunge oxigenul?

— Pentru vreo două ore.

— Bravo!... Intensitate maximă! comandă el cu voce tunătoare.

Pe ecran se ivi o pată albicioasă, perfect rotundă. Părea o bilă care încearcă să scape cât mai repede din câmpul vizual al hidrolocatorului. Toţi o văzură şi parcă nu le venea să-şi creadă ochilor. Inginerul Ionescu manevra însă cu o asemenea iuţeală comenzile, încât reuşea s-o păstreze mereu în centrul ecranului.

Începură din nou calculele înfrigurate.

— Ce se aude? răsună vocea comandantului care, probabil, aflase că se întâmplă ceva şi nu se mai putuse

stăpâni.

— Suntem pe urmele răufăcătorului. Deocamdată atât. În orice caz, pregătiţi vasul pentru urmărire.

— Ce fel de răufăcător? Ce urmărire? Nu înţeleg nimic.

— Nici noi, captain, nu înţelegem prea mult.

În timp ce vorbea cu comandantul, pata începea să se micşoreze repede.

— Atenţie, captain! începem urmărirea! Spre sud-vest cu toată viteza! şi inginerul începu să-i dicteze elementele de marş, adică distanţa, drumul şi viteza ce trebuiau urmate.

O zguduitură trecu prin tot vasul. „Neptun44 începuse urmărirea. Dar, ciudat, pata aluneca acum mereu spre stânga şi degeaba se frământa inginerul

Ionescu şi ţipa că nu i se respectă indicaţiile. Până la urmă, obiectul necunoscut dispăru şi toate încercările de a-l regăsi fură zadarnice.

În marea sală a secţiei de electronică marină se lăsă o linişte de moarte. Bill aruncă pe furiş o privire la ceas. Norden mai avea oxigen pentru o jumătate de oră. Afară începuse să se însereze şi un vânt rece năvălea prin hublourile deschise.

Şi, pe neaşteptate, liniştea fu străbătută de o exclamaţie plină de uimire şi vocea ofiţerului navigator se auzi răsunând descumpănită în difuzor:

— Tovarăşe comandant, aparatele de bord au înnebunit. Girocompasul a deviat cu şase grade spre vest, faţă de drumul pe care ar trebui să-l urmăm…

Inginerul Ionescu ridică capul, cu o mină atentă.

— Asta ne mai lipsea, murmură el îngândurat. Apoi, străfulgerat deodată de o idee: Hello, captain, spre pătratul 211 cu toată viteza!

Şi din nou puternicul hidrolocator începu să mături adâncimile. Inginerul se cufundase în calcule. Deodată ceru legătura cu comandantul.

— Captain, spune-i ofiţerului de cart să se uite mai atent la ceasul ăla al lui. Devierea a fost de şase grade, trei

minute şi cincisprezece secunde.

După câteva clipe se auzi vocea acestuia:

— Exact, tovarăşe inginer-şef: şase grade, trei minute şi cincisprezece secunde.

Inginerul părea că nu mai aude. Se aplecase peste tabloul de comandă şi manevra de zor. Şi iată că, deodată, spre marea uşurare a tuturor, „Broasca" lui Norden se ivi pe ecran. La început foarte ştearsă, apoi tot mai clară şi mai mare.

— Încercaţi să stabiliţi o legătură prin videofon, ceru Ionescu unui colaborator de-al său.

Dar toate eforturile fură zadarnice. Norden nu răspunse. „Broasca46 urca lent spre suprafaţa oceanului, cu toate luminile stinse şi ieşi brusc din cadrul ecranului.

— Repede, legătura cu radiotelegrafiştii! Inginerul-şef manifesta o grabă neobişnuită: Alo! Gine-i de cart?

— Eu, Petea.

— Petea, pregăteşte toate aparatele, să nu scapi mesajul lui Norden! M-auzi?

— Nicio grijă, tovarăşe inginer-şef!

— Eh, asta a fost! spuse el cu un oftat, întorcându-se spre colaboratorii săi. Controlaţi încă o dată toate calculele. Trebuie să cunoaştem exact locul unde iese Norden la suprafaţă. Apoi… pentru astăzi ajunge:

Inginerul îşi şterse fruntea cu o batistă mare, albă şi o porni spre puntea de comandă, cu Bill ca o umbră pe urmele sale. Bill înţelesese că inginerul ăsta negricios făcuse o minune că-l regăsise pe Norden şi nu-i mai venea să se dezlipească de el.

Afară se înnoptase de-a binelea şi o hulă puternică legăna vasul. Reflectoare puternice măturau suprafaţa încreţită a oceanului. Sus, pe puntea de comandă, pe Ionescu îl aştepta comandantul tăcut şi întunecat. Îşi strânseră mâinile fără un cuvânt. Şi deodată, o şoaptă ca un freamăt trecu din gură în gură:

— Vorbeşte! Norden vorbeşte!

Bill fu gata să izbucnească în lacrimi de bucurie. Şi iată că apăru Petea în goană, fluturând o hârtie albă în

mână.

„Sunt bine şi sănătos, dar mi-e o foame de lup! transmisese Norden. Aştept la punctul fixat. Îmi pare rău că am întârziat, dar nu am nicio vină.

Norden”.

— Eh, dacă omului îi e foame, pregătiţi-i o masă pe cinste! spuse comandantul, uşurat şi înveselit. Ce spui, se adresă el lui Ionescu, o să dureze mult până-l găsim?

— Depinde de…

Nu reuşi să-şi sfârşească vorba, că întunericul fu brăzdat pe neaşteptate de o linie roşie. Norden lansase o rachetă de semnalizare. Pe punte izbucniră reflectoarele, prinzând în raza lor un punct minuscul care sălta pe valuri ca o coajă de nucă. „Neptun” se îndreptă cu toată viteza într-acolo. Şi nu după 9 – Semnale necunoscute 129

multă vreme, pe turelă se distinse silueta albă a lui Norden, gesticulând şi strigând ceva ce nu se auzea.

Macarale puternice începură să uruie întinzându-şi braţele spre apă. Câteva comenzi scurte şi „Broasca” fu ridicată pe sus ca o jucărie şi depusă pe punte. Fugiră cu toţii într-acolo, dar cel care – îmbrâncind în toate părţile – ajunse să-l îmbrăţişeze primul pe Norden fu Bill.

Nu-i mai dădu drumul, în timp ce ceilalţi îi strângeau mâna. Din timp în timp, Bill îl privea radios şi-i spunea:

— Old boy, să nu mai faci figuri de astea! Am avut nişte emoţii…

VII

În sala mare a secţiei de electronică, domnea o atmosferă de gheaţă. Bill şi Petea se făcuseră mici în scaunele lor, pentru a fi cât mai puţin băgaţi în seamă.

Comandantul se ridică şi domina, de la înălţimea staturii sale, întreaga asistenţă.

— S-a vorbit aici de neprevăzut. Eu nu mă pot împăca cu o asemenea idee, vorbi el cu un ton sec. Experienţe de felul acesta, care pun în pericol viaţa unui om, sunt de neconceput pentru mine. Sunt comandantul acestui vas şi răspund pentru fiecare dintre dumneavoastră. Făcu o pauză, după care reluă uşor enervat: După câte ştiu,

electronica e o ştiinţă exactă. Cum se explică atunci atâtea incidente neprevăzute? întâi se pierde legătura cu submarinul, apoi se descoperă un corp necunoscut care nu numai că nu poate fi identificat, dar nici măcar urmărit; aparatajul vasului şi al submarinului se defectează subit, pentru ca tot singur să se redreseze, atunci când e aproape prea târziu; staţia de legătură de pe coastă ne caută trei ore în şir şi noi nu răspundem!… Apoi, întorcându-se spre inginerul Ionescu, îl interpelă direct: Cum se explică toate astea? Ce vom raporta înaltelor foruri ştiinţifice care ne-au încredinţat misiunea de a întreprinde cercetările oceanologice?!

— Nu mi-am făcut încă o părere precisă despre cele întâmplate. Deocamdată ne lipsesc date suficiente pentru a putea trage o concluzie certă.

— Un asemenea răspuns este total nesatisfăcător, replică comandantul nemulţumit.

— Să analizăm toate cele întâmplate cu seriozitate, spirit.de răspundere şi fără pripeală, propuse cineva din sală.

— Mai ales fără pripeală, sublinie inginerul Ionescu.

Pe perete fu întinsă o hartă amănunţită a porţiunii de ocean în cauză, cu toate datele culese de expediţia oceanologică. O suprafaţă înconjurată cu roşu, în mijlocul ei, indica pătratul 211, iar un cerculeţ mai în margine, locul unde se oprise „Neptun” în clipa imersiunii submarinului.

La propunerea celor din sală, Norden se apropie de hartă şi începu să relateze istoricul călătoriei sale pe sub apă, ajutat şi completat, din când în când, de ceilalţi cercetători.

— …Am atins deci adâncimea de 6.000 de metri, după cum arătau batimetrele, în jurul orei două.

— Aş vrea să precizezi ora exactă, ceru inginerul Petrovici, adjunctul lui Ionescu, potrivindu-şi ochelarii cenuşii. Se poate?

— Da, răspunse Norden calm, se poate. Răsfoi jurnalul său de bord, apoi spuse: La două fără cinci am

ajuns la adâncimea programată. Am dat drumul la motoare şi la două fix – după cum indica programul – am luat-o în direcţia pătratului 211.

— Exact! Aşa a înregistrat şi aparatajul hidrolocatorului, spuse inginerul Petrovich

9* 131

— Bine. Mai departe, ceru comandantul.

— Am mers conform programului, cu viteza indicată. Am ajuns în regiunea munţilor submarini de aici, arătă el pe hartă, şi am luat-o prin acest canion sau trecătoare, cum vreţi să-i spuneţi. Cu toate reflectoarele aprinse, aveam senzaţia că plutesc într-un balon pe deasupra unor piscuri fantastice ale căror văi se pierdeau într-o ceaţă întunecată. Apoi am ieşit din nou la şes, cum ar veni, mergând pe ruta programată şi orientându-mă după indicaţiile aparatajului de bord în care aveam toată încrederea, până la un moment dat.

— Până în care moment? ceru comandantul precizarea.

— Păi, să vedeţi. În jurul orei şaisprezece, am văzut că ecolotul îmi indică alte date decât cele înscrise pe hartă. Ajunsesem într-o zonă în care fundul de mare se găsea la douăzeci de metri sub mine, în loc de 1216 cât trebuia să fie. M-am găsit în faţa următoarei dileme: ori am coborât eu cu o mie de metri în plus, ori indicaţiile hărţii nu corespund realităţii.

Şeful secţiei de cartografie, un bătrân cu barbă şi mustăţi, mormăi ceva supărat. Norden se înclină zâmbind spre el, apoi continuă:

— Nici prin gând nu mi-a trecut că mi se defectase aparatajul de orientare şi că am deviat spre vest. La ora şaisprezece şi cincisprezece minute, am lansat două ecosonde. Rezultatele corespundeau indicaţiilor aparatelor mele de bord. Mă aflam la şase mii de metri de suprafaţa oceanului, iar fundul se găsea la douăzeci de metri sub mine. Am început să mă concentrez asupra drumului, pentru a nu risca să mă ciocnesc de un obstacol neprevăzut, având în vedere că fundul era atât de aproape.

— O clipă, te rog! îl întrerupse de astă dată inginerul Ionescu. Fiindcă avem toate datele necesare, aş vrea să se traseze pe hartă drumul real al

— Ecolot – aparat care indică la ce adâncime se află fundul de mare (n.a.).

submarinului, pornind de la premiza că devierea s-a produs din clipa în care a ieşit din câmpul vizual al hidrolocatorului.

În curând apăru pe hartă o linie care descria un unghi faţă de drumul programat şi care se oprea într-adevăr deasupra unei porţiuni în care adâncimea oceanului avea valori cuprinse între 6.000 şi 6 100 metri. Măsurându-se apoi acest unghi, se obţinură şase grade, treizeci de minute şi cincisprezece secunde.

Inginerul Ionescu se însufleţi:

— Până aici trebuie să recunoaşteţi că aparatajul nostru electronic a funcţionat perfect, spuse el adresându-se întregii săli, dar în special comandantului. Până şi eroarea a fost înregistrată, pas cu pas, nermiţându-ne să reconstituim totul. Începe să fie clar acum că devierea se datorează unui puternic câmp parazitar – de origine necunoscută – care a influenţat în aceeaşi măsură aparatele de bord ale lui Norden, cât şi aparatele de orientare ale navei.

— O fi fost vreun monstru marin, care a vrut să-l atragă pe Norden într-o capcană, spuse cineva vesel.

— Ştiinţa nu cunoaşte asemenea monştri, replică un ihtiolog, supărat.

— Să lăsăm glumele, spuse inginerul Petrovici. Apoi, după o scurtă ezitare: Oare acest câmp parazitar nu e cumva produs de propriile noastre aparate – mă refer în special la puternicele amplificatoare concepute de tovarăşul inginer Ionescu?

În sală se aşternu o linişte încremenită. Părerea unui electronist eminent ca inginerul Petrovici cântărea foarte greu în cumpănă.

Toate privirile se îndreptară spre inginerul-şef.

Acesta tăcea, concentrat asupra unor foi de hârtie pline de calcule. Linişte devenise de nesuferit. Mai mult ca să scape de apăsarea ei, comandantul întrebă puţin mai brusc decât ar fi vrut:

— N-ai nimic de spus?

Ionescu ridică capul şi-l privi ţintă în ochi. Comandantul continuă, împăciuitor:

— S-a emis aici o ipoteză. Îţi dai seama că trebuie să găsim ceva plauzibil pentru a explica toată întâmplarea asta nefericită. Altfel cum o să ne mai continuăm programul de cercetări?!

Ionescu respiră adânc, apoi, încercând să-şi stăpânească firea violentă, vorbi foarte rar, cu voce scăzută. Numai Petrovici, care-l cunoştea bine, îşi dădu seama că are nervii încordaţi la maximum.

— Generatoarele de ultrasunete, amplificatoarele, întreg aparatajul nostru n-are nicio legătură cu cele întâmplate. Aş zice chiar că e prea slab pentru a rezista forţei care a intervenit dinafară.

În sală se iscă rumoare. Comandantul era vădit încurcat. Oricum, era o misiune destul de dificilă să arbitrezi discuţiile contradictorii dintre nişte savanţi cu renume. Şi mai greu era să-ţi dai seama de partea cui e dreptatea. De altfel, asta nu era sarcina lui. El trebuia însă să asigure viaţa tuturor şi siguranţa vasului. Nu putea permite ca, de dragul unor experienţe ştiinţifice riscante, să se pună în pericol viaţa unui om.

— Aparatajul secţiei electronice este fără cusur, adăugă inginerul Ionescu apăsat.

— Asta aşa e! strigă deodată Bill, sărind în picioare.

Petea îl trase însă repede la loc pe scaun.

— Fii cuminte şi stai pe creanga ta! îi şopti acesta. Ce naiba, vrei să ne dea afară?

Savanţii clătinară din cap a dojană, dar nu-l prea luară în serios.

Ionescu continua să-şi expună punctul de vedere, dezvoltând presupunerea făcută iniţial, aceea a unei perturbaţii puternice, intervenită dinafară.

— Domnul Ionescu are dreptate, strigă din nou Bill, aţâţat.

— Astâmpără-te, americanule! Aici nu e o corn –, petiţie sportivă! îl puse la punct însuşi inginerul Ionescu.

Bill se bosumflă. Nu băgase de seamă că inginerul-şef îl privise cu foarte multă simpatie, amuzat.

Comandantul ceru să se facă linişte.

— Am vrea s-auzim şi alte păreri, spuse el. Cine doreşte să vorbească?

Şoaptele amuţiră şi toate privirile se îndreptară spre masa prezidiului. Dar nimeni nu se considera pregătit să se avânte în discuţii.

Atunci, spre marea uşurare a tuturor şi îndeosebi a comandantului, Ionescu se ridică din nou:

— Apreciez foarte mult capacitatea profesională a distinsului meu coleg, colaboratorul meu cel mai apropiat, inginerul Petrovici. Şi tocmai pentru că ne cunoaştem aşa de aproape, îi înţeleg mai bine decât oricine frământările şi îndoielile. Vedeţi, mai sunt o serie de probleme în meseria noastră în care ştiinţa încă nu şi-a spus ultimul cuvânt, ba în altele încă bâjbâim de-a binelea. Vom depăşi însă şi faza aceasta, prin eforturi îndelungate şi colective… Mi se pare că am căzut din întâmplare tocmai pe o asemenea problemă. Eu aş propune să cerem forurilor internaţionale, din ale căror dispoziţii ne aflăm aici, să ne permită să încercăm să descoperim cauzele care au provocat încurcăturile care ne frământă. Cu acest prilej am putea rezolva şi problema verificării amănunţite a aparatajului de hidrolocaţie cu toate anexele sale.

În sală se lăsă din nou o linişte concentrată. Fiecare se gândea la marea răspundere care i-ar apăsa pe umeri, poate şi la faptul că aceasta ar prelungi cu încă multe luni şederea în Pacific, tocmai acum când programul de cercetări era pe sfârşite.

— Aş dori să pun o întrebare… (Cel care se ridicase era Norden şi toate capetele se întoarseră spre el.) În timp ce navigam pe sub apă, am avut tot timpul aparatele sub ochi. Deci sunt în măsură să spun, cu o aproximaţie de

câteva secunde, momentul în care a încetat acea „cauză externă” care a provocat devierea. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat în clipa aceea în sala secţiei de electronică, dacă a intervenit vreun element nou sau nu. Bineînţeles, dacă acest lucru e posibil.

Inginerul Ionescu îl privi pe Norden zâmbind printre pleoapele mijite, apoi se întoarse spre Petrovici:

— Desigur. Un moment şi am să vă răspund exact, spuse acesta. Aruncă o privire spre hartă, îşi verifică hârtiile din faţă, apoi iarăşi privi spre hartă, din ce în ce mai încurcat. Inginerul Ionescu îl urmărea cu un zâmbet politicos. Hm, da!... spuse Petrovici, tuşind încurcat. În clipa aceea, hidrolocatorul a interceptat un corp sferic, lăptos, pe care mai târziu l-a pierdut din nou.

— Monstrul marin! exclamă cineva amuzat.

— Adică, mai bine zis, a alungat monstrul marin care îşi pusese în gând să mă atragă în vizuina sa, spuse Norden vesel.

Într-adevăr, la această întorsătură nu se aşteptase nimeni.

— Da, spuse Ionescu încet, se pare că gluma dumitale nu e departe de realitate.

În timpul acesta, Petrovici îşi ştergea nervos lentilele ochelarilor, privindu-şi şeful dojenitor cu ochii săi miopi. Avea senzaţia că îi jucase o festă, că prinsese firul de la început şi lui nu-i spusese nimic. „Pe viitor, trebuie să deschid mai bine ochii”, îşi spuse el furios.

— Ei, atunci ce facem cu propunerea inginerului Ionescu?

Aţâţaţi de noua întorsătură a lucrurilor, cercetătorii şi începuseră pe grupuri controversa, emiţând ipoteze, trăgând concluzii, uitând că se mai află în şedinţă. La vocea comandantului, tresăriră şi răspunseră ca de la sine înţeles:

— Se aprobă! Se aprobă!

— Se aprobă! Ce să mai lungim vorba! strigă Bill entuziasmat, uitând că el e ultima spiţă la roată şi că, în orice caz, nimeni nu-i ceruse lui părerea.

VIII

A doua zi, dimineaţa devreme, comandantul fu trezit de nişte bătăi puternice în uşă.

— Cine-i acolo? strigă el furios.

— Ionescu.

Într-o clipă, comandantul fu în picioare şi îşi trase pe el halatul de mătase albastră.

— Ce te-a apucat de scoli oamenii cu noaptea-n, cap? îl întâmpină el în prag.

— Captain, aş vrea să te rog ceva.

Inginerul era palid, tras la faţă, cu cearcăne adânci sub ochi. Se vedea că nu dormise toată noaptea.

— Spune!

— Am nevoie de un termen mai lung pentru întocmirea raportului către Comitetul internaţional de oceanologie. Trei zile nu-mi ajung.

— Şi cât crezi că-ţi trebuie?

— Cel puţin zece zile.

— Eşti nebun!

— Captain, trebuie!

Comandantul îl privi cu luare-aminte.

— Ceva nou?

— Da, spuse inginerul, dar se vedea că gândurile îi aleargă aiurea.

— Bine, dar să ştii că trebuie să cer şi părerea celorlalţi, conveni comandantul.

Ce se întâmplase între timp?

Bill plecase de la consfătuirea oceanologilor înfierbântat. Iată nişte oameni pe cinste. O să-i dea de hac 137.

„Cauzei” aceleia afurisite! Pe măsură ce trecea timpul, însă, îşi simţea sufletul îndoit. Pe de o parte îi părea bine că Petea nu-l lăsase să se facă de râs, pe de altă parte îi era necaz că nu vorbise. Şi dacă n-o făcuse atunci, când era momentul, acum ce să mai facă? îl chinuia un sentiment ciudat, de parcă el ar fi fost vinovat de toate cele întâmplate; atât de peripeţiile lui Norden, cât şi de neplăcerile inginerului Ionescu – doi oameni faţă de care

se simţea irezistibil atras. Dar nici nu era sigur că ceea ce ar fi spus el ar fi avut vreo importanţă. Şi totuşi!… Se gândi la cei doi oameni pe care învăţase, în ultimul timp, să-i stimeze şi să-i preţuiască. La Norden admira curajul, voinţa de neînfrânt, împletite cu perfecta cunoaştere a meseriei, la inginer, pasiunea pentru ştiinţă, mintea lucidă, înflăcărarea şi farmecul întregii lui personalităţi.

Toată dimineaţa aceea, Bill nu avusese chef de nimic. Degeaba trăgea Petea de el, căutând să-l distreze, Bill rămânea botos. Văzând că nu o scoate la capăt cu el, Petea se dusese la ştrand lăsându-l singur în cabină. Dar singur era parcă şi mai rău. Tot felul de gânduri îl asaltară, iar cabina deveni strâmtă şi înăbuşitoare. Atunci Bill se hotărî să facă o plimbare pe punte. Un timp hoinări încoace şi încolo fără rost şi deodată – pentru prima dată în viaţa lui – simţi nevoia să bea ceva tare. În orice caz, să facă ceva ce nu mai făcuse. Dar spre marele lui ghinion, la bar dădu peste Norden care îşi sorbea coniacul de unul singur.

— Hello, Bill! se bucură acesta când îl văzu. Ce faci, bătrâne pirat?

— Hm, caut şi eu să-mi trec vremea cumva.

— Mda, e tare plicticos când n-ai ce face! Norden sorbi o înghiţitură mare şi rămase pe gânduri. Da, e al naibii de plicticos! Cunosc asta, Bill. Tăcură amândoi multă vreme, fiecare cu gândurile sale. Da, măi băiete, e al naibii de plicticos, repetă în neştire uriaşul. Şi deodată bătu cu pumnul în masă: îmi vine să turbez, înţelegi? Tocmai acum când mergeau. toate strună şi începusem, în sfârşit, să-mi fac şi a 38

eu meseria, pică beleaua asta cu deviaţia. Acum, până o să se lămurească lucrurile – dacă se vor lămuri vreodată – iar nu am ce face… Ce pacoste!…

— Eu… Trebuie să cam plec, se scuză Bill repede.

— Hei, boy, unde te grăbeşti? Stai să bem un păhărel.

Dar Bill se făcu că n-aude şi o zbughi pe uşă…

După-amiază se lăsă o zăpuşeală din cale-afară de enervantă şi apăsătoare. Bill fu nevoit „să se retragă în cabină, unde domnea o răcoare plăcută, asigurată de

instalaţia de aer condiţionat a vasului.

Îl găsi pe Petea citind. Bill urcă în cuşeta de deasupra şi rămase multă vreme cu ochii în tavan, cu gândurile împrăştiate. Oricum, ar fi trebuit să spună. Chiar cu riscul de a se face de râs. Se purtase nedemn şi laş. Iar inginerul Ionescu şi cu Norden suportau acum consecinţele. „Ruşine, Bill Webster, ruşine!”

— Ce te tot foieşti atâta? se răsti Petea.

Purtarea ciudată a lui Bill îl făcea să nu se simtă în apele lui. De câte ori un om apropiat era nemulţumit, frământat, Petea nu se simţea bine. El dorea ca toată lumea să fie veselă. Dar să-i pună prietenului său o întrebare, doamne fereşte! Trebuia să-l lase în pace, până-i va trece, ăsta era singurul lucru de făcut. Şi mai ales să nu lase să se vadă că-i bănuie frământarea.

— Iartă-mă, credeam că dormi, se scuză Bill cu jumătate de gură.

— Cum să dorm, când nu te mai astâmperi!

Petea obişnuia să doarmă în fiecare după-amiază câte un ceas, înainte de a intra de cart. Astăzi însă, somnul nu voia să se lipească de el şi asta-l înfuria peste măsură.

— Petea!

— Uf!

— Petea, să ştii că rău am făcut că n-am vorbit!

— Unde, mă?

— La consfătuire.

— Nemaipomenit! Bill n-a vorbit la consfătuire!…

e – Petea, crede-mă! Eu ştiu ce spun.

— Oameni buni, luaţi-l de pe mine, că-l omor!

— Petea!…

— Bill, dacă mai scoţi o vorbă, te arunc în ocean!

N-avea încotro. Petea nu voia să stea de vorbă cu el. Tăcu. Şi în curând respiraţia regulată a prietenului sau îl înştiinţa că acesta adormise. În timpul acesta însă, Petea, simulând că doarme, gândea: „Să-l las să se potolească şi pe urmă o să spună lucruri mai inteligente. Hm! Cred că a băut! Aflu eu mâine ce-l doare! I-o fi dor de casă, asta-i!…”

Toată seara Bill rămase în cabină. Nici de cină nu-i

mai ardea. Se dezbrăcase, hotărât să se culce devreme. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Şi în zadar încerca să scape de ele.

„Aşa nu mai merge! Spun şi gata! Fie ce-o fi! Dacă e o prostie, o să râdă de mine şi cu asta am terminat. Dar s-ar putea să fie ceva important. Chiar aşa am să-i şi spun: că poate nu-i important, dar că eu cred că trebuie să afle/4

Şi hotărât, sări din pat, se îmbrăcă în grabă şi o porni.

Inginerul Ionescu nu era în cabină. Bill îl căută peste tot, dar fără niciun rezultat. Descurajat, neştiind ce să mai facă, se trânti într-un şezlong pe punte. i

Sub bătaia lunii, apele păreau de argint-viu. O briză uşoară, umedă şi sărată, alungase zăpuşeala şi pe punte începu să fie foarte plăcut. Tot mai multe umbre apăreau, care plimbându-se, care adunându-se în jurul mesuţelor, discutând. Din murmurul de voci din jurul său, se desprinse clar, la un moment dat, glasul inginerului-şef. Stătea rezemat de balustradă şi îi dădea nişte indicaţii unui colaborator al său. Bill aşteptă până când rămase singur, apoi se apropie de el.

— Bună seara, domnule inginer.

— A, tu erai, Bill! Tocmai mă miram cine o fi şezând atât de visător şi singur în colţul ăla. Lasă, acum se sfârşesc şi necazurile tale. Odată cu avionul care vine după raportul nostru, o să poţi pleca şi tu acasă. Te bucuri, nu?

Bill lăsase capul în jos şi nu răspunse. Inginerul Ionescu se simţi deodată stânjenit.

— Bill, ce dracu' ai? nu se mai putu el stăpâni. Nu te mai recunosc. Cine te-a supărat? Ce s-a întâmplat?!

Bill ridică încet capul şi-l privi ţintă în ochi.

— Domnule inginer, vreau să vă vorbesc într-o chestiune… nu ştiu cum să spun… Apoi hotărât: Cred că am făcut o greşeală.

Inginerul păli. Deci, asta era. Simţise deodată că ceea ce voia să-i spună Bill era în strânsă legătură cu necazurile sale.

— Bill, spuse încet, cu îndoială, nu cumva ai umblat

la vreunul din aparate?…

— Ferească sfântul! Nu mă amestec niciodată acolo unde nu mă pricep.

— Atunci?… spuse inginerul dezorientat şi uşor impacientat.

— E vorba despre deviere.

Deci, totuşi nu se înşelase.

— Adică?

— N-aş fi vrut să-mi mai reamintesc vreodată de chestia asta. Mi-a adus atâtea neplăceri, încât m-am lecuit pentru totdeauna să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar, în împrejurările de faţă, nu pot să tac. Apoi respirând adânc: Ştiţi, eu m-am mai întâlnit odată cu această „cauză externă”, cum o numiţi dumneavoastră. Şi, ca şi acum, şi atunci s-a produs o deviere a vasului de pe ruta normală, fără să ne putem explica ce s-a întâmplat. Şi vreau să vă mai spun că noi n-aveam niciun fel de aparataj ştiinţific, sau generator de ultrasunete pe bord.

— Bill, dar ceea ce spui tu e extrem de important pentru noi. Hai, aminteşte-ţi bine cum s-a întâmplat. Fiecare amănunt e de nepreţuit în povestea asta.

— Nu ştiu ce legătură poate avea…

— Orice, orice are legătură! Spune tot, tot!

Şi Bill începu să-i spună pe îndelete toată povestea semnalelor necunoscute, omiţând însă peripeţiile prin care trecuse din pricina lor.

Inginerul-şef îl asculta cu aviditate, îl oprea, îl punea să repete, să clarifice unele lucruri. Din ce în ce ochii îi străluceau şi prin întreaga lui fiinţă trecea ca un curent de energie şi neastâmpăr.

— Extraordinar! Deci nu m-am înşelat când am susţinut că trebuie să existe o sursă externă de perturbaţii. Dar de ce n-ai spus atunci, pe loc?

— N-am avut curaj. Atâţia savanţi… Aţi văzut cum au sărit cu gura pe mine. „Şi apoi nu-mi dădeam seama exact ce legătură are toată treaba asta cu devierea vasului pe care mă aflam atunci şi mai ales cu semnalele interceptate de mine.

— Are! Are! Semnalele tale sunt o dovadă pal pabilă că această sursă există cu adevărat. Apoi, luându-l pe după umeri, porni cu paşi mari, târându-l după sine: Bill, trebuie să vedem neapărat ce e cu semnalele astea ale ţale, altfel s-a zis cu liniştea mea.

IX

Petea fu atât de uluit când, seara, pe la nouă, se pomeni cu Bill şi cu inginerul Ionescu în uşa cabinei de radiotelegrafie, încât uită să-şi mai retragă picioarele întinse americăneşte pe masă. Neavând nicio treabă în seara aceea, Petea, plictisit, dăduse drumul aparatului de radio şi, în cabina cu pereţii perfect izolaţi, era o hărmălaie de să-ţi iei lumea în cap. O orchestră, formată numai din instrumente de percuţie, evoca probabil un dans războinic al vânătorilor de capete ce trăiseră pe vremuri în insulele din sudul Pacificului. – 142

— Măi Petea, făcu inginerul Ionescu dezamăgit, nu ştiam că ai gusturi de astea!

Ruşinat, dar şi cu părere de rău, Petea renunţă la poziţia sa comodă şi închise aparatul de radio.

Între timp, Bill se apucase să cerceteze aparatura din cabină. Se găsea acolo un puternic aparat de radioemisie şi recepţie, ultramodern, care, pe lângă faptul că emitea şi recepţiona vocea omului, transcria la o simplă comandă a radiotelegrafistului cu litere de tipar în trei limbi – engleză, franceză şi rusă – tot ceea ce trebuia reţinut din convorbire. Exista apoi un aparat de telegrafie fără fir, cu minuscula sa maşină electronică care transforma semnalele înregistrate în litere şi cifre şi care era în stare să traducă în semnale Morse şi să transmită automat un text bătut la maşină; precum şi o serie de alte aparate al căror rost Bill nu putu să-l desluşească de la început.

Inginerul îl urmărea şi zâmbi amuzat, văzând admiraţia şi interesul cu care privea Bill în jurul său.

— Ce zici, îţi place?

Bill îl privi copleşit.

— Da 1 Aşa aparataj mai zic şi eu!

— Te-ai pricepe să umbli la el?

— Nu… nu ştiu, nu cred… şovăi Bill. Dar ar putea să mă ajute Petea.

— A, cum să nu, cu plăcere! sări acesta. Apoi luându-şi seama: Adică, despre ce e vorba?

— Uite, Bill vrea să vorbească cu un prieten din America, radioamator.

— Prieten?!… Radioamator?!… Petea privi rând pe rând pe inginer şi pe Bill şi nu-şi dădu seama dacă aceştia vorbesc serios sau îşi bat joc de el. Apoi, după o clipă de şovăială: Tovarăşe inginer, mă puneţi într-o situaţie foarte delicată. Dacă află bătrânul, mă rade… Şi încă fără săpun…

— Cum, măi Petea, fără încuviinţare nu se poate? Nu ne faci tu hatârul ăsta? îl aţâţă Ionescu.

— Nu pot, zău, nu pot! Puneţi-vă în situaţia mea!

— I-auzi, Bill? Ce zici? Halal prieten!

— Păi… eu zic să cerem aprobarea domnului comandant. Dacă Petea zice că nu se poate altfel)., răspunse Bill, care luase şi el lucrurile în serios.

— Comandantul doarme la ora asta. Să-l trezim noi pentru atâta lucru? Şi apoi, Bill, cum ar rămâne atunci cu secretul nostru?

— Da, asta aşa e…

Petea, plin de importanţă, începuse să-şi dea ifose, dar inginerul-şef, considerând că a glumit destul, spuse deodată cu hotărâre:

— Gata, ajunge! Dă drumul staţiei de emisie că altfel te jupoi! Bill, dacă nu ascultă, scoate pistolul!

Şi, mai repede decât şi-ar putea închipui cineva, cei doi tineri se aflară în faţa aparatelor, cu căştile la urechi, în timp ce inginerul-şef îşi aprinse o ţigară – a doua încălcare a regulamentului din seara aceea – dar Petea consideră că e mai bine să se facă că n-a băgat de seamă.

Lansară apelul către Tom, de nenumărate ori, dar fără rezultat.

— Nu răspunde, domnule inginer-şef, spuse Bill dezamăgit, în timp ce-şi scotea căştile. Ce-i de făcut?

Inginerul Ionescu devenise serios şi preocupat.

— Ştii ce, Bill? spuse el, după o clipă de gândire. Mi-ai povestit că aţi organizat o întreagă reţea de pândă în zona Pacificului. Să luăm legătură cu radioamatorii aceştia. Poate că aflăm de la unul din ei ceva în legătură cu problema care ne interesează.

Petea era numai urechi, dar considera că e sub demnitatea lui să întrebe ceva. Mai ştia că pe Ionescu nu-i sănătos să-l baţi la cap.

— Ştiu eu ce să zic, domnule inginer-şef? V-am spus doar că Tom era creierul afacerii. Să mă gândesc puţin… Cam la ora asta vorbeam cu unul Igor Berov sau Belov, nu mai ştiu exact, dar nu ţin minte lungimea de undă şi nici indicativul său. Ştiţi, se scuză el, toate astea Tom le avea înscrise într-o cărţulie pe care o păstra ca pe ochii din cap. Ţin minte doar atât că era un rus din Insulele Komandor, care vorbea foarte bine englezeşte.

— I-auzi, Petea! Ce zici, n-ai fi în stare să ni-l găseşti tu?

— Cum, tovarăşe inginer?!

— Ei, gândeşte-te şi tu puţin, că doar eşti băiat descurcăreţ, ce naiba!

Petea se foi un timp pe scaun, îşi luă capul – cu tot cu moţ – în mâini şi, după o bucată de vreme, se înfoie ca un curcan. Zâmbind misterios, începu să umble la aparate.

Curând, cabina fu năpădită de tot felul de voci necunoscute, care-şi vorbeau în toate limbile pământului. Niciodată inginerul nu şi-ar fi închipuit că, într-o seară calmă ca aceasta, în eter poate să domnească o activitate atât de intensă. Petea asculta câte puţin, apoi schimba lungimea de undă şi iar asculta şi iar muta indicatorul de scală, până când, la un moment dat, se opri definitiv.

— E pe recepţie, spuse el încet, întorcându-se spre cei doi.

Aşteptă un timp, amuzându-se de ce auzea şi pe neaşteptate se vârî şi el pe fir:

— Hei, Marusia, ce faci, dragostea mea? Nu te-ai mai lăsat de sportul ăsta? Ai să ajungi fată bătrână dacă îţi mai pierzi nopţile cu căştile la urechi!

— Ce te vâri în sufletul meu, cetăţene? Nu vezi că vorbesc? se auzi o voce supărată de femeie.

— Tot arţăgoasă cum te ştiu, Maruşenka, draga mea! …

— Cetăţene, de ce nu vrei să înţelegi că ne deranjezi? Ce-nseamnă asta?! se auzi vocea unui bărbat.

— Ho, măi frate! Ce te dai aşa la om? Lasă-mă şi pe mine să vorbesc niţeluş cu Marusia, că n-o fi foc! Hei, Marusia, ia ascultă aici la nen-tu.

— Cine eşti şi ce vrei? se auzi vocea fetei, după o scurtă şovăială.

— Aşa, care va să zică, nu mă mai cunoşti! Şi eu care mi-am luat lumea în cap de dragul ochilor tăi, albaştri ca cerul în amiază, al părului tău ca spicul griului copt, al gurii tale ca… Aici Petea se încurcă şi nemaigăsind o comparaţie schimbă repede subiectul: De-am ajuns să-l slujesc pe zeul mărilor to 145

— Tot aşteptând să mă ceri de bărbat, unde prin muncă cinstită fost-am avansat la rangul de primerainic. Dar dorul meu după tine…

— Petea, tu eşti, diavole! îl întrerupse fata. Las' că ţi-o coc eu ţie! Ai să vii tu acasă. Am să spun maică-tii că te-ai făcut mai obraznic de cum erai. Îţi rupe ea ţie urechile! Ce faci, Petiuşka, schimbă ea tonul, mai trăieşti?

— Mai trăiesc, ce să fac şi eu! spuse Petea, bosumflat că fusese recunoscut atât de repede.

Marusia prinsese chef de vorbă, dar Petea o întrerupse scurt:

— Ascultă, Marusia, am nevoie de ajutorul tău.

— Aha, de-aia ţi-ai adus aminte de mine! Mă miram eu ce te-o fi apucat. Aşa sunteţi voi, toţi!

— Stai, Marusia, nu te pripi! E vorba de o chestiune de cea mai mare importanţă. Ascultă! N-ai cumva printre iubiţii tăi, cu care-ţi pierzi nopţile, pe unul Igor Berov sau Belov din Insulele Komandor?

— Dar ce treabă ai tu cu el?

— Marusia, întrebi şi tu aşa… Ţi-am spus că e o chestiune… Cum să-ţi explic?… O problemă… de serviciu,

na! spuse Petea, cam nesigur.

— Stai să văd. Igor Belov, zici. Apoi după o pauză: Da, există în albumul meu, şi Marusia îi comunică datele de care avea nevoie. Are o staţie foarte puternică şi e un tip tare priceput şi foarte serios.

Marusia prinsese iarăşi chef de vorbă, dar Petea, care-şi pierduse verva de la început, făcu tot ce-i stătu în putinţă să încheie cât mai repede convorbirea, spre marea mâhnire a fetei.

— Ia te uită ce crai! spuse inginerul-şef. Va să zică, asta faci tu în timpul serviciului, suceşti capul bietelor fete! Petea încercă timid să protesteze. Ei, lasă, lasă, îl întrerupse Ionescu, nu mai face pe spăsitul şi, vezi, găseşte-mi-l mai repede pe Igor ăla!

Cei doi îşi puseră din nou căştile. Petea lansă apelul şi Igor răspunse imediat. Petea îi trecu microfonul lui Bill, iar inginerul Ionescu se apropie şi se aplecă peste umerii lor.

— Aici W6DBT, spuse Bill şovăind şi neştiind cum să înceapă.

— A, tu eşti, americanule, vorbi Igor plictisit. Ce-ai mai scornit?

— Aş vrea să te întreb, spuse Bill derutat, în legătură cu semnalele... Ştii... se bâlbâi el. (Nu se aşteptase să fie întâmpinat astfel.)

— Semnale? Ascultă, de ce nu te laşi tu de fleacuri? Să ştii că un radioamator serios nu se poartă cum te porţi tu. Nu ştiu ce e în capul tău. Pe mine, însă, te rog să mă scuteşti pe viitor de asemenea glume nesărate! Nu ţi-ai găsit omul, să ştii!

Bill rămăsese perplex şi nu mai ştia ce să spună. Furios, Petea îi smulse microfonul din mână:

— Ia ascultă, măi, UA0!... De ce faci tu pe deşteptul?!

— Da' tu cine mai eşti?

— Petea Gromov, radiotelegrafist pe „Neptun”. Ai auzit de noi, nu? Sper pentru tine! Vrem să aflăm tot ce ştii despre semnalele alea – şi fără morală, că noi nu ne

ocupăm de fleacuri. Paniatna?”

— Na, asta-i bună! Te dai la om, aşa, din senin.

— Cum să nu mă dau când nouă ne arde pământul… adică puntea sub picioare şi tu faci pe moralista’?…

— Aş fi vrut să te văd ce făceai tu în locul meu!… Ascultă, am crezut şi eu, la început, că sunt nişte oameni serioşi – erau doi dacă-mi aduc bine aminte. Mi-au spus că au recepţionat întâmplător nişte semnale misterioase din Pacific şi m-au întrebat dacă m-ar interesa să-i ajut să descopere lungimea de undă pe care sunt emise. I-am luat în serios, am vorbit şi cu alţi prieteni şi am organizat cu toţii o pândă. Dar, ştii şi tu, eterul e plin de semnale. De unde să-mi dau eu seama de care e vorba! Atunci, ei au zis că or să-mi trimită prin poştă o bandă de magnetofon cu semnalele. E adevărat că am primit-o. Dar

— Paniatna (în 1. rusă) – înţeles (n.a.).

10* 147

avea pe ea cele mai banale semnale Morse, parcă erau nişte exerciţii de începător.

— Nu-i adevărat! sări Bill.

— Ce, ascultă şi americanul? Cu atât mai bine. Eu nu spun minciuni. Am primit banda aşa! După câteva. zile, continuă Igor, m-au chemat din nou şi atunci le-am spus părerea mea. Unul dintre ei mi-a strigat să stau pe recepţie că încearcă să-mi transmită semnalele direct prin fonie. L-am crezut din nou şi am cuplat magnetofonul. Şi ce crezi că mi-a făcut? A transmis un bruiaj de am crezut că-mi sparge timpanele!

— Nu mai înţeleg nimic, se frământă Bill.

— Bine, tovarăşe Belov, spuse Petea după o pauză. O să verificăm cele transmise şi o să-ţi comunicăm rezultatele!

Petea îşi luă la revedere de la interlocutorul său, întrerupse legătura, se întoarse spre Bill şi spre Ionescu şi începu să-şi învârtă căştile în mâini. În cabina de radiotelegrafie domni multă vreme linişte.

— Ei!… spuse Ionescu, într-un târziu.

Bill era foarte încurcat, ruşinat şi, mai ales, foarte

intrigat de cele aflate de la Igor.

— Domnule inginer, spuse în sfârşit. Semnalele le-am înregistrat eu; erau aşa cum vi le-am descris. Banda am expediat-o personal! Apoi, după o pauză, aproape în şoaptă: Ştiţi, m-am codit atâta să spun şi pentru că… Pentru că mi-e teamă că semnalele sunt legate de nişte experienţe secrete, sau… ceva de felul acesta!

— Nu se poate! Profesorul Smith ar fi înţeles asta din prima clipă.

— Şi totuşi… Am eu bănuielile mele!

— Prostii, Bill! zise Ionescu repede, neluându-i în seamă spusele. Până să se realizeze de către oameni o experienţă cu un aparataj atât de puternic, încât să influenţeze orientarea unui vas la sute de kilometri distanţă, trebuie să mai treacă multă vreme. Nu, aici trebuie să fie vorba de un fenomen natural sau – mai bine-zis – de un fenomen de natură încă necunoscută oamenilor…

„X

„Ce s-a întâmplat cu inginerul-şef?”

Aceasta era întrebarea care agita discuţiile interminabile ale colectivului de cercetători de la secţia de electronică. În fiecare seară, inginerul dispărea fără urmă, iar în timpul programului venea tras la faţă şi absent la tot ce se discuta. Se părea că, pur şi simplu, nu-l mai interesa munca secţiei sale.

Între cercetători se duceau discuţii aprinse pe această temă. Singurul care nu participa la ele era inginerul Petrovici. Îşi ştergea ochelarii cenuşii într-una şi tăcea. Îl cunoştea prea bine pe inginerul-şef pentru a se hazarda în afirmaţii riscante. Cu Ionescu nu puteai şti niciodată la ce să te aştepţi. Dar că nu l-ar mai interesa munca, o, doamne, asta în niciun caz!

Petrovici avea mai de mult o bănuială că inginerul-şef le coace o surpriză… Ce anume, nu era în stare să-şi dea seama, îi părea însă tare rău că Ionescu nu-l luase şi pe el părtaş la nopţile sale albe. Să-i poarte ranchiună pentru cele întâmplate la consfătuire? Nu! În niciun caz! Nu era

Ionescu omul ăla! Da, da, Ionescu cocea ceva. Dar ce?

Discuţia din dimineaţa aceea – aceeaşi ca şi în dimineţile precedente – ar fi continuat încă foarte multă vreme, alimentând frământările lui Petrovici, dacă n-ar fi apărut, pe neaşteptate, însuşi inginerul-şef. Şi parcă pentru a dezice toate presupunerile în legătură cu el, era foarte vesel.

— Băieţi, care mă ajută şi pe mine puţin, în dimineaţa astă?

Bineînţeles că imediat se adunară cu toţii în jurul schiţelor pe care inginerul Ionescu le azvârlise neglijent pe masă. Bănuiau că ele vor da un răspuns nedumeririlor lor din ultima vreme. Şi nu mică le fu dezamăgirea când îşi dădură seama că nu conţineau altceva decât un banal adaptor automat pentru un aparat de radiorecepţie.

Într-adevăr! Trei nopţi la rând, inginerul-şef, împreună cu Petea şi Bill, nu se mai dezlipi de puternicul aparat de emisie-recepţie al vasului. Schimbul lui Petea – un ins scund şi rotofei, plin de viaţă şi vesel mereu, căruia toată lumea îi spunea Bandi – era fericit că nu era singur în timpul cartului. Îi lăsa pe cei trei să meşterească în voie pe la aparate, fără să se amestece în treaba lor. Şi, din când în când, ştiindu-l pe Petea acolo, mai trăgea câte o raită pe punte sau pe la alte servicii de noapte.

Era a treia noapte albă. Inginerul Ionescu îşi pierduse răbdarea:

— Aşa nu mai merge, băieţi! Căutăm acul în carul cu fân.

Petea, ameţit, cu capul vâjâind de atâtea zgomote şi de mulţimea de paraziţi interceptaţi, închise aparatul. Bill, obosit şi descurajat, îşi scoase şi el căştile.

— Măi, Petea! Ia fă-mi rost de nişte hârtie de scris, spuse deodată inginerul-şef.

Apoi, după ce-i ceru lui Petea diverse date cu privire la receptor, se apucă să schiţeze tot felul de scheme, care de care mai trăsnite, după opinia celor doi. Dar niciunul nu avu curajul să-l întrerupă sau să-l întrebe ceva. Stăteau cuminţi şi priveau cum aleargă creionul cu viteză pe hârtia

albă, cum se opreşte la un moment dat, cum hârtia e făcută ghem cu un gest pripit, ca apoi, o altă hârtie albă să fie mâzgălită amarnic.

Bandi, care apăruse şi el, se aşezase într-un fotoliu, abia îndrăznind să respire.

Cât timp trecuse, nimeni nu-şi putu da seama. Cert e că inginerul-şef ridică vesel capul şi începu să râdă în hohote când îl văzu pe Petea adormit, cu capul rezemat de umărul lui Bill.

ISO

— Gata pentru xazi! Sus, băieţi, şi, la culcare! Repede!

A patra zi, Petea şi Bill îl găsiră pe inginerul-şef aşteptându-i cu nerăbdare în cabina de radiotelegrafie.

— Tu poţi să pleci! îi spuse inginerul-şef radiotelegrafistului de cart, când îi văzu pe cei doi.

— Bine, dar nu e încă ora şase, încercă acesta o timidă împotrivire.

— Lasă, vezi doar că ţi-a venit schimbul! şi, fără să mai aştepte, Ionescu îl luă binişor de umeri şi îl împinse, scurt, pe uşă afară.

Rămaşi în trei, spre groaza lui Petea, Ionescu îşi despachetă trusa cu scule şi începu să demonteze capacele aparatului de emisie-recepţie al vasului.

— Hai, ce stai! Pune mâna şi ajută-mă! se zbârli inginerul-şef la el şi Petea nu mai îndrăzni să spună o vorbă.

În curând, cabina se umplu de fire şi de miros de cositor încins, iar Bill se întreba cu spaimă în suflet dacă cei doi vor mai reuşi vreodată să se descurce din haosul acela. Dar, treptat, firele se adunară într-un mănunchi gros care ducea spre o cutie neagră pe care Bill n-o remarcase de la început. Încă câteva lipituri şi inginerul-şef începu să-şi frece mâinile satisfăcut.

— Aşa, băieţi! O făcurăm şi pe asta!… Acum, Bill, e rândul tău. Aparatul o să măture întreaga scală, încoace şi încolo, în locul nostru. Tu, Bill, ascute-ţi urechile şi când ţi se pare că a dat peste ceea ce ne interesează, apeşi pe

butonul ăsta. Asta ar fi tot! Ai înţeles?

— Înţeles, bâlbâi Bill, atingând, timid şi emoţionat butonul în cauză.

— Bun! Petea, dă drumul la râşniţă!

În clipa următoare, cabina se umplu de nişte urlete şi ţiuituri atât de puternice, încât toţi îşi astupară îngroziţi urechile. Dintr-un salt, inginerul Ionescu fu lângă cutia neagră şi întrerupse contactul.

— Ce naiba, Petea, ai de gând să ne bagi la apă? spuse el înveselit, văzând mutra uluită a radiotelegrafistului. Da şi tu mai încet şi închide hubloul, altfel o să-şi închipuie cineva că ne-am apucat să dresăm o colonie de brontozauri.

La o intensitate mai slabă, zgomotele nu mai apăreau chiar atât de fioroase şi de nesuferit pentru urechile omeneşti. Cu toate astea, fură nevoiţi să oprească de multe ori pentru a se odihni.

Cu faţa crispată de emoţie şi încordare, cu broboane mari de sudoare pe frunte, Bill apăsase de câteva ori pe butonul pe care i-l indicase inginerul-şef, dar, de fiecare dată, până la urmă se dovedea că se înşelase. Petea începuse să-şi piardă speranţa că vor mai da de urma semnalelor. Inginerul-şef însă nu se descuraja. Urmărea cu atenţie fiecare reacţie a lui Bill şi folosea orice pauză pentru a-l îmbărbăta.

Se făcuse târziu şi Bill simţea că nu mai e în stare de niciun efort. Căzuse într-o totală apatie şi urmărea ca un automat perindarea orgiei de sunete. O durere ascuţită îl săgeta la ceafă şi urechile îi ţiuiau chiar şi în pauze. Petea, însă, privea cu o asemenea ură la aparate, încât te aşteptai ca dintr-un moment într-altul să se repeadă la ele şi să le facă praf. Dar strania maşinărie continua să uruie, să fluiere şi să urle, fără răgaz.

Şi, deodată, toţi trei tresăriră. Prin hărmălaia infernală răsunase un ton straniu, ca de gong. Maşinăria încremenise şi ca, uimită parcă de acest sunet neaşteptat şi în cabină se lăsă pentru câteva clipe o linişte ca de plumb. Bill rămase cu mâna încleştată pe buton, incapabil

să mai facă o mişcare. Apoi, începu să se audă ceva ca ţârâitul unui greier. Şi, ca într-un vis, la început timid – ca de la mare distanţă – apoi tot mai clar şi tot mai distinct se auzi o melodie stranie.

Nu mai fu nevoie să spună nimic. Ceilalţi au înţeles imediat ce se întâmplase. Cu aceeaşi vrajă dintotdeăuna, semnalele inundară cabina, bizare, ca o chemare din altă lume.

Inginerul Ionescu îşi reveni primul. Se sculă în tăcere şi conectă magnetofonul pregătit cu câteva seri în urmă. Petea, transfigurat, rămăsese cu gura deschisă, iar Bill privea ca de după un văl care-i înceţoşase ochii.

— XI

Împreună cu Petea şi Bill, inginerul-şef îşi petrecu tot restul nopţii în laboratorul de electronică marină, adâncit în ascultarea semnalelor, încercând fără succes să desluşească mesajul pe care îl purtau cu ele.

Tot felul de aparate fuseseră puse în funcţiune, tot felul de diagrame apăruseră pe mesele de lucru, dar degeaba! Semnalele îşi păstrau secretul cu încăpăţânare.

Dimineaţa îi găsi tot acolo. Deşi picau din picioare de oboseală, nici Bill, nici Petea nu se îndurau să-l părăsească tocmai acum pe inginerul Ionescu. Îşi dădeau seama că priceperea lui fusese pusă la grea încercare şi, fără să-şi explice de ce, se simţeau tare strâmtoraţi.

Treptat, se adunară şi ceilalţi cercetători şi, în frunte cu Petrovici, aşteptară zadarnic un semn din partea şefului lor. Acesta, absent, palid şi cu dinţii strânşi, continua să lucreze tăcut la aparate, fără ca vreunul din cei din jur să poată înţelege ce-l frământă.

Se făcuse târziu când Petrovici se apropie de el, nemaiputând răbda.

— A, tu eşti?! făcu inginerul-şef, privind mirat în jur, ca sosit de pe altă lume. Ia ascultă puţin!

Sunetele stranii căzură ca un trăsnet în mijlocul laboratorului şi toţi încremeniră.

— Ei drăcie! Ce-i asta? exclamă Petrovici, potrivindu-şi cu un gest pripit ochelarii.

— Mi-ar părea grozav de bine dacă aş fi în stare să-ţi răspund. Te asigur! Inginerul Ionescu ascultă încă un timp, apoi vorbind ca pentru sine, adăugă: Un singur lucru e clar: aceste semnale sunt firul de care trebuie să ne agăţăm pentru a lămuri misterul forţei care a provocat erorile la aparatele noastre de orientare.

— Asta e imposibil de conceput! interveni Petrovici, categoric. Mi se pare o ipoteză de-a dreptul… hazardată… ca să nu spun mai mult… De unde să apară o astfel de forţă? Din văzduh? Iar dacă ar fi să ne închipuim că avem de-a face cu un fenomen al naturii, de origine încă necunoscută, nu văd ce legătură ar avea cu aceste sunete – pe care le numiţi semnale – şi care se vede cât de colo că reprezintă un produs al unei raţiuni, al unei gândiri logice.

Toţi tăcură încurcaţi. Petrovici argumenta foarte strâns! Inginerul-şef îl privi ironic, dar cu dragoste.

— Bine, domnul meu! Te sfătuiesc însă să mai asculţi de câteva ori, cu atenţie, aceste… pe care eu le numesc semnale! Şi să nu te grăbeşti cu aprecierile!

— Mă rog, mă rog! Eu mi-am exprimat doar un punct de vedere. Mai precis, o impresie, o ipoteză de lucru – dacă pot să mă exprim astfel. Sigur că lucrurile trebuie chibzuite mai atent, cântărite cu toată seriozitatea şi…

— Sunt întru totul de acord cu acest punct de vedere, îl întrerupse inginerul-şef. Numai pe această cale vom reuşi să ne apropiem cât de cât de adevăr. Apoi, aşezându-se mai comod în fotoliu, se întoarse spre Petea: Hai, dă drumul la magnetofon, băiete!

Melodia semnalelor necunoscute umplu din nou sala secţiei de electronică marină şi puse stăpânire pe oameni. Şi cu cât le ascultau mai mult, cu atât le păreau mai străine de tot ce e pământesc. Erau atât de cufundaţi în ascultarea lor, încât nimeni nu băgă de seamă că intrase comandantul vasului.

Şi când banda se termină, printre ascultători trecu un fior, parcă, de Uşurare.

— Ce fel de muzică a fost asta? întrebă comandantul stupefiat, destrămând farmecul care încă continua să

plutească în sală.

— Muzica necunoscutului, captain! Şi Ionescu continuă înveselit: Executată de instrumente necunoscute şi transmisă de un post necunoscut. – Văd că eşti un necunoscut poet al necunoscutului, îi replică comandantul. Nici nu mă mir. O asemenea melopee e în stare să impresioneze până şi cel mai rece temperament din lume. Dar, să fim, totuşi, serioşi, spuneţi-mi şi mie ce-i cu ciudăţenia asta şi de unde o aveţi.

— Pur şi simplu, am imprimat-o de la radio, astă-noapte, la sugestia prietenului meu Bill Webster şi cu sprijinul prietenului Petea Gromov, aci de faţă. V-a plăcut, nu?

— Mi-e greu să spun dacă mi-a plăcut, tot aşa cum n-aş putea spune că nu mi-a plăcut. Eu nu sunt nici poet, nici om de ştiinţă. Pentru un om ca mine, e ceva care, parcă, scapă noţiunilor de frumos şi urât, plăcut şi neplăcut.

— Asta aşa e! Aţi exprimat foarte exact şi propria mea opinie, intră în vorbă inginerul Petrovici. Apoi, întorcându-se spre şeful său: Nu cumva aparatul de radiorecepţie n-a făcut altceva decât să interpreteze, în felul său, o anumită emisiune de radiaţii electromagnetice? Semnalele – aşa cum le percepem noi – să nu fie altceva decât un fel de ecou al unui fenomen necunoscut, însoţit de o emisiune de radiaţii electromagnetice?...

— Da. Aici cred că eşti mult mai aproape de realitate, spuse inginerul-şef, după o clipă de gândire. Dar astă înseamnă că între această emisiune de radiaţii electromagnetice şi erorile aparatajului nostru există o anume legătură. Cu alte cuvinte, eşti de aceeaşi părere cu mine.

— În parte. Apoi, după ce-şi aranjă ochelarii, cu mai multă hotărâre: În parte, poate că da. Dar pentru a-rini forma o părere mai precisăj îmi lipsesc unele date. În primul rând, spuse el ridicând degetul mare al mâinii drepte, în primul rând – zic – dacă aceste semnale sunt emise tot timpul...

Cu acelaşi amestec de ironie şi dragoste, inginerul-

şef îi răspunse:

— Nu. Există o anumită periodicitate în apariţia Jor în receptor, cea mai bună recepţie fiind seara şi, probabil, în momentele în care atmosfera e foarte încărcată.

— Ai putea să ne convingi că între semnale şi eroarea aparatelor de bord ale lui „Neptun” există o legătură, doar dacă ai reuşi să ne demonstrezi că, în timpul apariţiei semnalelor, această influenţă se exercită din nou. Dar cum nu s-au mai semnalat erori sau întreruperi ale legăturii radio cu uscatul, deşi semnalele au continuat să se emită, presupun că…

— Un moment. Am făcut acelaşi raţionament. Am luat o busolă şi am izolat-o – pe cât ne stă în putinţă – de mediul exterior, de influenţa unor factori externi. Şi, într-adevăr, există o diferenţă sensibilă între ce arată ea şi între ce arată celelalte aparate neizolate. Şi această diferenţă se accentuează în momentul apariţiei semnalelor. Numai că diferenţa este atât de mică, încât nimeni n-a sesizat-o până acum. Influenţarea aparatelor este mai puternică – după cum am spus – atunci când atmosfera este foarte încărcată. Acest lucru încă nu l-am putut verifica experimental, dar, după cum vă amintiţi, deviaţia semnalată pe „Neptun” a avut loc într-o asemenea perioadă. Apoi, ştiu de la Bill Webster că fenomenul a fost observat şi pe vasul american „Săgeata”, înaintea unei furtuni, atunci când a şi recepţionat, întâmplător, pentru prima dată, semnalele.

Din nou, cercetătorii căzură pe gânduri îndelung şi în sală se făcu linişte.

— Şi totuşi, interveni Petrovici, ipoteza inginerului-şef are o lacună foarte mare, după părerea mea! Şi mă mir că nimeni n-a sesizat-o până acum. Să admitem că într-adevăr a avut loc o puternică emisie de radiaţii electromagnetice atât de puternică, încât a reuşit să influenţeze aparatele de pe bordul vasului. Dar nu ne putem permite să pierdem din vedere că şi aparatajul de orientare al submarinului – aflat la 6.000 metri adâncime – a suferit o influenţă la fel de puternică, deşi se ştie că

radiaţiile electromagnetice se propagă cu mult mai slab prin apă decât prin atmosferă. Cum explicaţi dumneavoastră acest fapt?

După părerea tuturor, într-adevăr, replica lui Petrovici fu zdrobitoare. Mulţi înclinară capetele ruşinaţi că nu au sesizat o chestiune atât de elementară. Bill – care ştia şi el atâta lucru – se întristase de-a binelea. Tocmai când i se păruse că inginerul Ionescu descoperise o pistă sigură şi că misterul va fi lămurit foarte repede, iată că totul se năruia din nou. Iar inginerul Ionescu rămase prea multă vreme pe gânduri, pentru ca Bill să-şi mai facă vreo speranţă.

— Să nu crezi că nu m-am gândiit şi la această chestiune, vorbi Ionescu într-un târziu, cu acelaşi netulburat calm. Au mai rămas şi alte, multe alte semne de întrebare, care fac ca ipoteza mea să fie foarte şubredă deocamdată. Dar eu am plecat de la ideea că nu se poate da un răspuns, dintr-odată, la toate problemele şi că, în decursul cercetărilor viitoare care, după părerea mea, trebuie neapărat întreprinse, vom lămuri treptat toate aceste semne de întrebare; sau – am admis şi această posibilitate – vom infirma cele susţinute de mine până acum.

Ridicându-se, inginerul-şef începu să se plimbe prin sală, aşa cum făcea ori de câte ori considera o controversă ştiinţifică terminată.

— Din toată povestea asta, continuă el cu alt ton, am ieşit însă cu o concluzie care reprezintă un câştig: putem înainta, în sfârşit, raportul nostru forurilor ştiinţifice internaţionale, menţionând şi tot ce s-a discutat aici. Nu cred, având toate ateste date, să nu obţinem aprobarea şi fondurile necesare pentru continuarea cercetărilor.

— Da, da I Inginerul-şef, are dreptate; interveni în discuţie şi comandantul. Abia acum putem demonstra utilitatea continuării cercetărilor. Atunci, pe când să stabilesc ca staţiile de pe uscat să se pregătească pentru recepţionarea raportului?

Inginerul-şef stătu o clipă la îndoială, apoi spuse cu

hotărâre:

— Lucrurile sunt mai complicate. Avem o serie de diagrame, de înregistrări magnetice şi fotografii care urmează să susţină cele scrise în raport. Aşa că nu ne putem rezuma la o transmisie prin radio, deşi asta ar avea avantajul că, putând fi amplificată, ar putea fi recepţionată concomitent de toate forurile ştiinţifice europene interesate în expediţia noastră. Dar nu se poate. Cred că e absolută nevoie ca un avion rapid să vie să ridice întreg materialul. Odată ajuns pe sol, o să se descurce ei cu ajutorul televiziunii.

— Sigur că da i sări Petrovici. Are dreptate! Altfel nici nu se poate concepe.

— Asta ne cam încurcă puţin socotelile, dar dacă nu se poate altfel… încuviinţă comandantul. Apoi, văzându-l pe Bill, zâmbi: şi cu acest prilej o să se poată întoarce în sfârşit acasă şi prietenul nostru american. Cred că s-a plictisit destul aici. la noi pe vas.

— XII

Era o dimineaţă calmă. Prin hubloul deschis al cabinei pătrundea o boare răcoroasă şi umedă, cu miros de sare. Cerul senin se reflecta în apele Pacificului ca în oglinda unui lac, şi păsări mari, albe se roteau în jurul vasului.

Aşezat pe marginea patului, Bill tăcea… Căzuse într-o îndelungă apatie. Rareori ridica ochii, urmărind prin hubloul deschis lopătarea prin văzduh a păsărilor necunoscute. Apoi lăsa din nou capul în jos şi tăcea mai departe.

— Bill, e timpul să te ridici, spuse, într-un târziu, Petea, încet, plin de înţelegere.

Dar Bill nu-i răspunse. Continua să şadă neclintit, în aceeaşi poziţie, de parcă nu l-ar fi auzit.

Petea se plimbă un timp îngândurat prin cabină, apoi veni şi se aşeză lângă prietenul său şi, luându-l pe după umeri, îi vorbi rar ca unui copil:

— Bill, e timpul să-ţi faci bagajele.

— Ce fel de bagaje? N-am nimic, spuse acesta abătut,

privindu-l drept în ochi.

Petea vru să spună ceva, dar se încurcă şi tăcu. Un timp şezu lângă Bill, cu capul în jos, privind în podea. Apoi, deodată, se ridică şi deschise dulapul. Scoase un sac de voiaj lucrat pe margini cu motive populare ruseşti şi o trusă mare pe care le aruncă pe pat.

— Aş vrea să le iei ca amintire de la mine, spuse el repede, bâlbâindu-se.

Bill cercetă cu interes sacul, apoi desfăcu trusa şi rămase uimit de ce-i văzură ochii. Avea totul: de la cele mai elementare şurubelniţe, până la cele mai complicate aparate de măsură, ultramoderne, de dimensiuni reduse. Trusa putea face faţă celor mai exigente pretenţii ale unui radioamator şi Bill îşi dădu seama că ea constituie bunul cel mai de preţ al lui Petea.

— Nu! rosti el cu hotărâre. Asta nu!

— Ba da. Te rog eu, Bill.

— Nu. Nu pot! E prea mult!

— Ba da, strigă Petea, şi hai, scoală-te odată, că s-a făcut târziu!

Bill strânse trusa şi o aşeză pe marginea patului. Apoi, nemaiavând ce face, căzu din nou în muţenia de mai înainte.

Dar Petea îşi pierduse răbdarea:

— Bill! E timpul să mergi să-ţi iei rămas bun de la prieteni. Poate că n-o să te mai vezi niciodată cu ei. Aici, Petea tuşi îndelung şi-şi drese vocea întors cu spatele spre Bill. Şi uite, spuse el în sfârşit, până la sosirea avionului n-a mai rămas decât o jumătate de ceas…

Bill ridică ochii. îl privi chinuit, apoi, pe neaşteptate, absent, se sculă şi o porni spre uşă. Petea se luă după el. Trecură repede prin culoarul dintre cabine şi urcară scăriţa de fier ce ducea pe punte.

Sus, grupele de cercetători erau adunate ca de obicei în jurul aparatelor şi instalaţiilor speciale de aci. Bill. îi cuprinse pe toţi dintr-o privire şi-şi simţi inima grea. Dar, spre deosebire de alte dimineţi, cercetătorii nu păreau atât de absorbiţi de munca lor. Foarte des, ridicau câte o privire

furişată spre cer.

Bill trecu printre ei fără să se oprească şi o porni spre cabina comandantului. Aci şovăi o clipă, apoi se întoarse, tocmai în clipa în care megafoanele anunţau:

„Atenţiune! Atenţiune! Atenţiune! Hidroavionul soseşte peste câteva minute. Atenţiune! Atenţiune!... /1

Pe culoare şi pe scări se produse înghesuială. Toţi se grăbeau să întâmpine hidroavionul, primul sol de pe uscat, după mai bine de şase luni de zile.

Şi, într-adevăr, nu dură mult şi la orizont apăru un punct minuscul, argintiu, care crescu cu repeziciune. Zecile de oameni începură să-şi agite mâinile şi hidroavionul trecu în zbor razant pe deasupra catargului, făcând să fluture drapelele tuturor statelor participante la expediţie. Apoi, descriind o curba elegantă, hidroavionul coborî tot mai mult şi ameriză în imediata apropiere a vasului, în strigătele de bucurie ale celor de pe punte. În aceeaşi clipă, o barcă cu motor se desprinse de vas şi porni în întâmpinarea lui.

Bill urmărise şi el cu interes spectacolul şi se bucura odată cu ceilalţi. Dar acum se întrista din nou şi îşi dete seama, necăjit, că nu mai putea ajunge la comandant, care era ocupat cu primirea echipajului hidroavionului. Se hotărî să-l caute pe inginerul-şef. Cu Petea urmărindu-l tăcut ca o umbră, colindă întreaga punte, dar nu-l găsi. Îl descoperi, într-un târziu, într-una din sălile secţiei de electronică.

— Bună, Bill! îl întâmpină cu simpatie inginer rul-şef. Ai venit să-ţi iei rămas bun? îmi pare bine că nu m-ai uitat...

Pe măsură ce vorbea, Bill se întuneca tot mai mult.

— Ei! reîncepu Ionescu, ce te-ai bosumflat aşa?

— E nedrept!... murmură Bill, abia auzit.

— Poftim? Nu înţeleg!

— E nedrept, spuse din nou aproape răstit.

— Ce e nedrept!? izbucni Ionescu descumpănit.

— Că trebuie să plec.

— Cum?

— Că trebuie să plec tocmai acum, când se lămureşte misterul semnalelor.

Inginerul-şef îl privi cu atenţie, apoi zâmbi:

— Crezi că se lămureşte?

— Da, spuse Bill cu obidă. Şi eu n-am să mai fiu aici. E nedrept, asta am vrut să vă spun.

— Bill, adică ce-ai vrea? vorbi Ionescu, serios.

Să nu continuăm cercetările fără tine – sau ce dracu’ ai vrea, la urma urmei?…

Petea începu să regrete că l-a urmat pe Bill până aici. Ce rost avea să-l supere tocmai acum, la plecare, pe inginerul Ionescu?

— Ce te-a apucat, Bill? spuse el, cu mustrare în glas.

— Ce ştii tu! i-o tăie Bill, scurt. Tu rămâi aici, dar eu trebuie să plec.

— Da’ cine te obligă să pleci?

Bill făcu nişte ochi mari cât cepele şi de uimire nu mai fu în stare să scoată o vorbă.

— Păi da! interveni inginerul, râzând. Rămâi şi găsim secretul împreună, americanule!

11 – Semnale necunoscute 161

Bill începu să râdă, să se bâlbâie, să strângă mâna inginerului-şef, apoi pe a lui Petea, apoi iar pe a lui Ionescu, îngăimând ceva, dar niciunul nu fu în stare să înţeleagă ce.

Petea, înseninat şi el, se adresă inginerului-şef:

— Tovarăşe inginer, vorbiţi dumneavoastră cu tovarăşul comandant, că ăsta – după cum vedeţi – nu e în stare!

Abia acum Bill înţelese într-adevăr ce se întâmplă cu el. Se repezi la Petea, îl luă în braţe râzând, îl strânse de-i pârâiră toate oasele:

— Petea!… Petiuşka!… Prietene!…

— Of, Bill, făcu Ionescu mişcat, tare mai eşti tu prostuţ!

XIII

Pe „Neptun” începuseră zile lungi şi plicticoase de aşteptare. Se părea că nimeni nu mai are chef de lucru.

Seara, oamenii se adunau în jurul aparatelor de radio, aşteptând cu aviditate să prindă vreo ştire sau măcar un ecou cât de vag referitor la raportul înaintat. Dar parcă acolo, departe, pe uscat, oamenii uitaseră cu totul de expediţia din Pacific. Ca urmare, unii dintre membrii expediţiei fură cuprinşi de nervozitate, alţii, dimpotrivă, căzură în apatie.

Comandantul apărea rar de tot pe punte şi numai atunci când prezenţa lui era absolut necesară. Despre inginerul-şef se ştia doar atât, că stă închis de zile întregi în laboratoarele secţiei de electronică, împreună cu Petrovici şi cu încă câţiva colaboratori. Dar nimeni nu ştia ce face acolo.

Bill resimţea, parcă, în mai mare măsură decât ceilalţi neliniştea şi frământarea de pe vas. Toată ziua se învârtea singur, de colo până colo, fără niciun rost. Petea era dimineaţa de cart, iar Bill nu-şi găsea partener. Câteodată se ducea până în laborator şi se aşeza pe un scaun lângă uşă, privind la Ionescu. Nu-l dădea nimeni afară, dar nici n-aveau ce face cu el. Seara, însă, se însufleţea. Îl căuta pe Petea şi împreună urcau la club. Aici, în jurul puternicului aparat de radio, se aduna de fiecare dată o societate numeroasă, care îşi petrecea timpul ori într-o tăcere apăsătoare, ori în discuţii deosebit de aprinse pe una şi aceeaşi temă:

— …Vasul nu este echipat pentru o asemenea misiune, îşi susţinea părerea un ins mai în vârstă, cu o barbă stufoasă de pirat, despre care Bill ştia că participase la vreo trei expediţii în Pacific. Aşa că, degeaba ne facem speranţe.

— Nu, eu cred că motivul este altul: datele pe care se bazează referatul nostru nu sunt destul de convingătoare…

— Fugi de-aici!

— Stai, stai, să analizăm puţin. Ce ştim noi?…

Şi de fiecare „dată se isca un asemenea vacarm, se izbeau cap în cap atâtea păreri, încât mai departe nu se mai putea continua. Se retrăgeau pe rând la culcare, care de care mai morocănos.

Într-o seară, după o asemenea discuţie de care se săturaseră toţi până peste cap, Norden începu să umble la butoanele aparatului de radio. Un timp toţi fură, atenţi, dar cum nu nimeri nimic interesant „discuţiile reîncepură parcă de la sine.

— ...Şi apoi, o serie de specialişti nu vor avea ce face. De pildă, noi, ihtiologii... aruncă cineva timid.

— Eu cred că cercetările se pot relua şi mai târziu, în primăvara viitoare, de pildă, dacă până atunci se va – dovedi utilitatea lor, spuse iarăşi bărbosul.

Toţi tăcură de data aceasta în faţa acestui argument care li se păru inatacabil.

Şi lui Bill i se păru foarte convingător ceea ce spusese, deşi nu-i dădea dreptate. Toată lumea de 11., 163 pe vas ar fi dorit să se continue cercetările, care promiteau să fie foarte interesante şi pline de neprevăzut, mai ales acum, după recepţionarea misterioaselor semnale. Dar asta depindea de raţiuni superioare şi de înalte foruri ştiinţifice internaţionale, ceea ce-i intimida puţin. Încercau să-şi imagineze cam cu ce argumente s-ar putea veni pentru a se sista sau amâna continuarea cercetărilor. Tocmai de aceea se întoarseră cu interes spre Norden când acesta, cu zâmbetu-i larg, spuse:

— Pariez unu contra zece că vom continua cercetările. Şi nu la anul, ci acum!

Atmosfera se destinse şi toţi se mai înseninară puţin.

— Şi pe ce îţi bazezi afirmaţiile? întrebă bărbosul, cu interes.

— Păi dacă v-aş spune, n-ar mai paria nimeni cu mine! replică Norden, râzând.

Dar puţina bună dispoziţie pe care o stârnise intervenţia lui Norden se risipi repede, pentru că nici în seara aceea radioul nu transmise nimic în legătură cu problema care-i interesa. Să fie oare fenomenele descoperite atât de lipsite de însemnătate?

A doua zi, aproape de ora prânzului, Bill, care rămăsese până în zori lângă aparatul de radio, dormita într-un şezlong pe punte. I se păruse lui, la un moment dat,

că-l aude pe Petea strigând ceva. Dar Petea era de cart. „Desigur că am visat”, îşi spuse el, Petea n-avea ce căuta pe punte.

Dar megafoanele începură să hârâie tot felul de comenzi şi Bill se trezi de-a binelea. În clipa în care se ridică, îl văzu pe Petea gonind pe puntea superioară şi fluturând o hârtie deasupra capului. Şi atunci Bill înţelese că venise răspunsul şi că acest răspuns era pozitiv.

O luă şi el la goană într-acolo unde-i vedea pe toţi fugind. Ajunse printre ultimii pe puntea superioară şi nimeri într-o asemenea vânzoleală, încât nu înţelese mai nimic din ceea ce tocmai spunea comandantul, mai ales că aproape fiecare cuvânt al său era însoţit de strigăte şi. aplauze.

Târziu, când mulţimea zgomotoasă şi entuziastă se risipise, Bill se hotărî să coboare spre laboratoarele secţiei de electronică, pentru a afla amănunte şi pentru a vedea ce spune inginerul-şef.

Dar aici – spre deosebire de ceea ce fusese pe punte – domnea o atmosferă calmă, chiar puţin încărcată, ceea ce-l descumpăni şi-l făcu să rămână deoparte, cu strigătul de „Ura!” în gât.

Inginerul-şef şedea la o masă încărcată cu dosare şi hârtii, în timp ce colaboratorii săi, aşezaţi care pe unde apucase, se priveau îngânduraţi.

Intimidat, Bill nu ştia ce să facă: să plece sau să rămână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ionescu pe neaşteptate, puţin nerăbdător, fără însă să ridice ochii de pe hârtii, şi Bill îngheţă, neştiind, în primul moment, cui i se adresează.

— Mă întreb, se hotărî în sfârşit Petrovici, de ce e nevoie să ne trimită un specialist în geofizică?

— Ce, noi singuri nu suntem în stare să ne descurcăm? aruncă altul cu năduf.

— Terminaţi cu prostiile! spuse inginerul-şef aspru, întorcându-se cu faţa spre ei. Cei care au studiat raportul nostru au şi ei, pesemne, părerile lor. Întâmplător îl cunosc

pe profesorul Turanov. E un savant eminent şi apoi, nici măcar n-aţi fost atenţi la ce se spune în telegramă. Profesorul vine cu aparatajul şi echipamentul necesar, ceea ce o să ne prindă foarte bine. Sau… nu sunteţi de aceeaşi părere?! Eu cred că nu aveţi niciun motiv să vă impacientaţi.

— Bine, dar de ce au redus termenul la o lună de zile!? se încercă un protest timid.

— Am mai spus o dată: pentru că şi-au format şi ei o părere despre fenomenele descrise de noi.

165.

Amănunte o să ne comunice, desigur, profesorul Turanov. Dar nu vă înţeleg! De ce sunteţi iritaţi? Ce aţi vrea? Să ni se acorde nouă, secţiei de electronică, monopolul exclusiv asupra acestor cercetări?…

XIV

Vestea sosirii profesorului Turanov fu anunţată mult mai repede decât s-ar fi aşteptat cei de pe vas. O radiogramă transmisă din Vladivostok spunea că profesorul s-a îmbarcat împreună cu aparatele sale pe o vedetă rapidă modernă, cu mare rază de acţiune, care, trecând prin Marea Japoniei şi strâmtoarea Tsugaru, se îndrepta cu cea mai mare viteză spre locul unde se găsea „Neptun”.

Din clipa aceea, în cabina radiotelegrafiştilor începu să domnească o activitate intensă. Mereu li se cereau date cu privire la poziţia vedetei rapide. Când comandantul, când inginerul-şef cereau să vorbească cu profesorul. Şi dacă nu-l chemau ei, îi chema Turanov.

Şi iată că, într-o după-amiază mohorâtă de septembrie, fu anunţată şi sosirea iminentă a vedetei: Bineînţeles că punţile se umplură imediat de lume. Nici Bill, nici Petea nu lipsiră. Binoclurile scrutau cu nerăbdare întinsul apelor şi în curând marinarul urcat pe gabie anunţă că la orizont se vede o ambarcaţie mişcându-se cu mare iuţeală. Nu mult după asta, vaporaşul – care parca zbura pe deasupra apelor – putu fi văzut cu ochiul liber şi Bill fu uimit de viteza pe care era în stare s-o dezvolte.

Primirea se făcu cu tot ceremonialul marinăresc. Apoi o punte lungă cu trepte fu lăsată în jos spre vedetă şi un bătrânel cu părul alb, vioi şi neastâmpărat, însoţit de căpitanul ambarcaţiei, urcă pe puntea lui „Neptun”.

Îi strânse mâna comandantului, ca unei vechi cunoştinţe, se îmbrăţişă cu inginerul Ionescu, cu care era prieten de mulţi ani, apoi, înconjurat de mulţimea de cercetători, mereu descoperind pe câte cineva cunoscut, se îndreptă spre sufragerie, unde se pregătise un prânz de gală în cinstea sa. Şi nici nu se sfârşiră bine toasturile şi urările de succes, că profesorul se întoarse spre inginerul Ionescu şi îl rugă să convoace o consfătuire a specialiştilor de pe vas pentru, a face un schimb de idei şi pentru a cădea de acord asupra programului de lucru pentru viitor.

Bill şi Petea mâncară pe apucate în sufrageria mică, care avea uşile larg deschise spre sala unde se afla profesorul înconjurat de aleasa asistenţă, încercau să prindă frânturi din conversaţia care se ducea în ruseşte, franţuzeşte şi englezeşte, dar nu înţeleseră mare lucru.

Văzând că toată lumea se scoală de la masă şi înţelegând că partea cea mai interesantă abia acum avea să urmeze. Bill se strecură până lângă inginerul-şef şi, prinzând un moment prielnic, îi ceru să-l primească şi pe el în sala unde avea’ să se desfăşoare consfătuirea.

Inginerul se bucură când îl văzu:

— Bill, vino mai aproape, să te prezint profesorului.

Bill păşi stângaci şi se roşi până la rădăcina părului.

— Iată, acesta e Bill Webster, despre care v-am povestit, spuse Ionescu cu căldură, adresându-se lui Turanov.

Profesorul îl privi cercetător, apoi îi întinse o mână mică şi nervoasă.

— Îmi pare bine, domnule Webster! încântat. Descoperirea dumneavoastră poate să aibă o mare importanţă pentru ştiinţă. Îmi pare bine! Care e specialitatea dumneavoastră?

Bill se fâstâci cu totul.

— Radiotelegrafist, abia reuşi să îngaime el.

— Radiotelegrafist?! profesorul se întoarse mirat spre inginerul-şef.

— Da, profesore, confirmă acesta. Şi încă ce radiotelegrafist!…

La uşa de intrare a sălii de conferinţe aştepta Petea. La un semn discret al lui Ionescu, se strecură în sală alături de Bill. Îşi căutară apoi două locuri mai în spate şi aşteptară cu înfrigurare dezbaterile.

Inginerul-şef făcu un scurt bilanţ al situaţiei, prezentând în mod foarte obiectiv părerile emise în legătură cu ciudatele fenomene din Pacific.

Profesorul ascultă cu luare-aminte. Din când în când îşi lua notiţe. Uneori însă, zâmbea amuzat. În clipa în care i se dădu cuvântul, păru serios încurcat:

— Apreciez foarte mult străduinţele depuse de colectivul secţiei de electronică de pe „Neptun”, condus de colegul şi vechiul meu prieten, inginerul Ionescu, spuse el cu căldură. Cu părere de rău însă – vă rog să mă credeţi – trebuie să spun că nu pot să împărtăşesc acelaşi punct de vedere. După părerea mea, cercetările au fost duse pe o cale principial greşită.

În sală se lăsă o tăcere grea, încordată. Inginerul-şef păli, iar Petrovici îşi scoase ochelarii şi se apucă să-i frece cu duşmănie. Profesorul Turanov păru că nu observă nimic. Îşi ordonă riguros notiţele şi continuă imperturbabil:

— Dar, ar fi nedrept dacă n-aş recunoaşte că pe „Neptun” nici nu a existat un aparataj electronic adecvat unor atari cercetări. Mă refer, în special, la lipsa unei maşini electronice de calcul, modernă, cu ajutorul căreia s-ar fi putut descoperi chiar aici, foarte repede, eroarea iniţială, care a generat apoi un lanţ de ipoteze false. Aşa însă s-a acordat o atenţie exagerată unor înlănţuiri de sunete ciudate, cu iz de mister, de existenţa cărora s-au legat o serie de fenomene inexplicabile care au influenţat aparatajul de orientare a vasului şi a submarinului de mare adâncime. Iar acolo unde lucrurile nu se mai potriveau logic, s-a lăsat: – pur şi simplu – problema în suspensie.

Pentru mine, sursa de perturbaţi! nu constituie un mister. Analiza benzii magnetice de către calculatoarele noastre electronice atestă, clar, existenţa unui uriaş zăcământ de oxizi de fier, în special magnetită. Iată! şi profesorul Turanov dădu drumul unul aparat asemănător cu un televizor, pe ecranul căruia apărură o serie de linii întretăiate, străbătute de diagrama roşie a semnalelor, pe care o obţinuse inginerul Ionescu. Aici se vede clar, din materialul pe care l-aţi ataşat raportului, că pe dumneavoastră nu v-a interesat altceva decât semnalele. Restul înregistrărilor grafice nu v-a mai interesat câtuşi de puţin. Şi totuşi, aici se găsea răspunsul. Priviţi, vă rog! şi profesorul schimbă imaginea. Apăru acelaşi grafic, numai că, de data aceasta, era scoasă în evidenţă o cu totul altă curbă. Cunoaşteţi aceste linii, nu? Ele vorbesc foarte limpede de existenţa zăcământului de oxizi de fier şi cu asta dispare şi misterul devierii acelor busolelor de pe vas. Sigur că acolo au loc unele procese de natură încă necunoscută, care dau naştere ciudatelor fenomene pe care le-aţi sesizat, între altele şi a zgomotelor pe care le-aţi numit „semnale”.

În clipa aceea, Ionescu nu se mai putu stăpâni.

— Înainte de a continua, spuse el, aş dori să-mi permiteţi să pun o întrebare.

Profesorul Turanov se înclină şi zâmbi plin de înţelegere:

— Poftim! Ascult!

— Dacă lucrurile stau aşa cum le expuneţi dumneavoastră, cum se explică atunci apariţia la intervale regulate a semnalelor, repetare absolut identică şi, mai ales, ordonarea sunetelor după o anumită logică, îmi îngădui să spun, de-a dreptul umană.

Cercetătorii de pe „Neptun” îşi mai veniră puţin în fire. Turanov rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse împăciuitor:

— E foarte adevărat, că „semnalele” seamănă foarte mult cu un mesaj codificat. Amintiţi în raport că şi profesorul american Smith le-a considerat ca atare. Da, mă

aşteptam la o asemenea întrebare. E firească din partea unor electrdnişti. După o scurtă pauză, profesorul continuă: Dar specialitatea mea este geofizica şi eu sunt convins că datorită descoperirii dumneavoastră – şi tocmai pentru asta m-am şi deplasat aci – vom avea posibilitatea studierii unor probleme deosebit de complexe. Ar trebui să spun probleme foarte complicate, pentru că intensitatea emisiunii înregistrate cât şi periodicitatea apariţiei ei, ca şi ordonarea sunetelor pe care le numiţi semnale, pot fi determinate de o serie de factori ca: radiaţii cosmice, furtuni solare, perturbaţii ale gravitaţiei pământeşti, fenomene telurice datorite unor elemente radioactive etc. Desigur că tot ceea ce v-am expus eu până acum nu este decât o ipoteză, dar, ca orice om de ştiinţă, cred în ipoteza mea, cu atât mai mult cu cât datele de care dispunem pledează în favoarea ei…

În sală se aşternu din nou liniştea. Inginerul-şef, deşi toţi priveau spre el, tăcea. Nici nu ridică ochii. Comandantul vasului riscă o întrebare:

— Din ce aţi spus, profesore, s-ar părea că sunteţi pentru o cercetare paralelă a fenomenelor descoperite, fiecare sector ştiinţific lucrând conform specificului său.

— Absolut! confirmă repede Turanov. Cu condiţia, însă, să cădem de acord asupra unui punct esenţial: descoperirea locului care constituie sursa acestor fenomene. În rest, nu ne vom pune piedici unii altora, ci dimpotrivă vom colabora cât mai strâns. Nu-i aşa, dragă prietene? adăugă el, întorcându-se spre inginerul-şef, care confirmă zâmbind.

Din felul în care-l privi, Turanov şi ceilalţi înţeleseră că oricare ar fi fost concluziile discuţiei, Ionescu ar fi procedat numai în acest fel.

XV

Dimineaţa, devreme, uşa cabinei lui Petea fu zguduită de bubuituri puternice. Băieţii săriră speriaţi, încă buimaci de somn.

— Hei, puturoşilor, sculaţi că am nevoie de voi! se auzi vocea veselă a inginerului-şef.

Aranjându-şi cu gesturi pripite moţul de pe frunte, numai în chiloţi şi maiou, Petea deschise uşa.

— În zece minute ne întâlnim pe puntea superioară. Hai, repede! Vă aştept!

Şi până să se dezmeticească vreunul dintre ei, inginerul Ionescu dispăruse pe culoar.

Încurcându-se, îmbrâncindu-se unul pe celălalt, băieţii reuşiră până la urmă să facă un duş şi să se îmbrace. Fără să mai ia dejunul, se repeziră amândoi spre puntea superioară.

Ionescu era aşezat într-un şezlong şi privea undeva în zarea albastră. Fără o vorbă, respirând scurt, Bill şi Petea îşi traseră nişte scaune mai aproape şi se aşezară, aşteptând respectuos să fie luaţi în seamă.

Inginerul le făcu un semn amical cu capul, apoi îşi continuă visarea, ca şi când ar fi uitat cu totul că el îi chemase. Într-un târziu, cu faţa destinsă şi ochii uşor voalaţi, se întoarse spre ei:

— Ia spuneţi, băieţi, aţi făcut vreodată o vânătoare de vulpi? Bill şi Petea se priviră încurcaţi. Fără să ia în seamă nedumerirea lor, Ionescu continuă: Vânătoare de vulpi în Delta Dunării!…

Băieţii, handicapaţi cu totul, renunţară să mai înţeleagă ceva. Privindu-i, inginerul începu să râdă.

— Am luat-o razna! Ia să vorbim aşa ca să ne înţelegem. După câte ştiu despre voi, sunteţi nişte radioamatori pasionaţi, nu-i aşa? spuse inginerul, privindu-i cercetător.

Băieţii confirmară tăcuţi.

— Aşa eram şi eu. De fapt eram opt. Opt prieteni la cataramă… în ultimele clase de liceu… O duceam cam greu, e adevărat, pe vremea aceea, dar eram învăţaţi să ne mulţumim cu puţin, eram tineri şi viaţa ne părea frumoasă, aşteptând parcă să se lase cucerită de noi. Aveam capul şi inima plină. Eram „cei trei muşchetari” şi Robinson Crusoe, tot noi eram Winetu şi Old Shaterhand, piei roşii sau bătrâni lupi de mare. Cum venea vacanţa, plecam din oraş. Tatăl unui coleg, un modest profesor de zoologie şi

botanică, era un pasionat cercetător al florei şi faunei din Delta Dunării. Aţi auzit vreodată de Delta Dunării? E o adevărată minune. O „împărăţie a apelor”. Un pământ mustos, generos, cu stuful înalt cât trei oameni; cu iarbă grasă şi deasă, cu plauri şi insule ascunse, cu canale întortocheate, pline de nuferi, cu nenumărate neamuri de păsări şi cu o tăcere… cu o tăcere, măi băieţi, şi un soare… Acolo avea bătrânul o cabană. Cabana asta era casa noastră. Trăiam săptămâni şi luni numai în chiloţi de baie, cu stuf în jurul mijlocului şi în jurul frunţii. Mâncam ce ne găteam singuri, din peştele pe care-l prindeam şi din slănina şi afumăturile pe care le aduceam cu noi. Din când în când, pe rând, plecam câte doi la Tulcea ca să mai aducem câte ceva, mai ales pâine.

Bătrânul profesor era bucuros când soseam la cabană. Un singur necaz avea: niciunul din noi nu se simţea atras de studiile sale despre floră şi faună. Noi aveam cu totul altă pasiune. Împărţiţi în grupe de câte doi, puneam stăpânire pe câte o lotcă şi până seara nu coboram din ea. Prima lotcă – care avea rolul de vulpe – trecea unul din braţele Dunării odată cu ivirea zorilor, dispărând în stufăriş. Celelalte o urmau exact după două ore. La cabană nu rămâneau decât doi băieţi de serviciu la bucătărie.

Vânătorii, înarmaţi cu câte un radioreceptor de fabricaţie proprie, se despărţeau, căutând fiecare să descopere primul „vulpea”, care începea să emită semnale radio la două ore şi jumătate de la plecare. Vă închipuiţi voi ce grea era această vânătoare? Delta era un adevărat labirint de canale ascunse în stufăriş şi fără emiţătorul de la bază – adică de la cabană – cine ştie dacă am fi găsit, măcar o singură dată, drumul înapoi.

Vânătoarea dura multe ore şi, de obicei, era un noroc să nimereşti primul drumul cel mai scurt spre „vulpe”, pentru că ea, şireată ca orice vulpe, născocea zeci de şiretlicuri ca să scape de urmăritori. Nu o dată mi s-a întâmplat ca din imediata apropiere a ţintei să fiu nevoit să vâslesc încordat înapoi, câte o jumătate de oră sau şi mai

mult, pentru că nimerisem pe un canal care se înfunda şi nu găseam niciun loc de trecere. Altă dată – şi inginerul zâmbi gândurilor sale – ţin minte de parcă ar fi fost ieri, nimerisem primul în bârlogul vulpii, dar nici urmă de ea. Ocolisem locul în cerc şi determinasem exact zona celei mai mari intensităţi a semnalelor. Şi, totuşi, vulpea ia-o de unde nu-i! Până la urmă sosiră şi ceilalţi băieţi şi ne învârtirăm în cerc, amuşinând cu receptoarele ca o haită de copoi furioşi, dar degeaba. Inginerul se opri. Îşi aprinse o ţigară, trase câteva fumuri şi, suflându-le alene, continuă: Vedeţi voi, băieţi, am învăţat atunci un lucru foarte important: Omul nu trebuie să se bazeze numai pe ceea ce-i spun aparatele. Omul mai are şi cap. Omul trebuie să ridice ochii şi să cuprindă zările, de jur-împrejur, dacă vrea să nu rămâie prizonierul propriilor sale aparate. Există situaţii în care aparatele nu te mai pot ajuta. Numai creierul te scoate din încurcătură. Dar noi, aplecaţi peste aparate, ocoleam locul – precis determinat – şi totuşi nu găseam vulpea. Dacă atunci ne-am fi ridicat în picioare, ne-am fi detaşat puţin de aparate şi, privind în jur, am fi raţionat câtuşi de puţin, am fi descoperit bătrâna salcie scorburoasă în care se pitise vulpea, cu lotcă cu tot…

Inginerul-şef îşi strivi cu gesturi lente ţigara şi ridicându-se le arătă băieţilor o imensă antenă parabolică care se rotea fără încetare.

— După cum vedeţi, vânătoarea noastră de vulpi e gata să înceapă. Numai că dracu' ştie ce vulpe o mai fi şi asta. Cornul de vânătoare o să-l sune unul din voi doi. V-am aranjat o cabină specială, cu un receptor sensibil, şi tot confortul necesar. Veţi face cu schimbul. În clipa în care apar semnalele în receptor, se dă alarma şi, fără să mai aşteptaţi, căutaţi să determinaţi cu cea mai mare exactitate direcţia precisă din care vin. Pentru asta am construit antena mobilă şi v-am înzestrat cu tot aparatajul necesar. Ne-am înţeles?

— Înţeles! spuseră amândoi băieţii într-un glas.

Aveau obrajii îmbujoraţi şi ochii mari şi strălucitori. Privindu-i, inginerul Ionescu se simţi din nou foarte tânăr.

îi luă de după umăr şi, bătându-i puternic pe spate, le spuse:

— Ei, atunci la treabă!

XVI

Copleşiţi de importanţa misiunii ce li se încredinţase, cei doi prieteni se retraseră imediat, după discuţia cu inginerul-şef, în cabina ce le fusese destinată. De două zile trăiau aci ca nişte împăraţi. Li se aducea tot ce aveau nevoie, li se îndeplineau toate dorinţele. Aşa sunau dispoziţiile inginerului-şef.

Petea nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Tocmai ei, dintre toţi, tocmai ei au fost aleşi! Totuşi, căuta să nu arate cât e de mândru. Mai ales faţă de Bill se comporta cât putea mai sobru.

Bill, fericit la început, văzând câtă încredere le acordă Ionescu, începu să fie frământat de unele îndoieli.

— Ascultă, Petea! spuse el, nemaiputând răbda. De ce ne-a spus să dăm alarma imediat ce apar semnalele? Eu cred că nu e sigur că noi suntem în stare să determinăm direcţia exactă de unde vin.

— Nu fi prost, Bill! ripostă Petea. Se vede că ai uitat de Turanov! Nu-ţi aduci aminte? Radiaţia cosmică, gravitaţia pământului, presiunea atmosferică, ionizarea şi… Ei, şi toate celelalte! Toate trebuie măsurate, cântărite, zeci de specialişti abia aşteaptă semnalul nostru ca să intre în funcţie cu aparatele lor. Dar ce e mai important: direcţia de unde vin semnalele o determinăm noi! îţi dai seama, bătrâne? 1

— Îmi dau, îmi dau, mormăi Bill îngândurat şi nu prea convins.

Dar parcă era un făcut 1 De două zile, nici urmă de semnale. Petea verificase de nenumărate ori aparatele; erau în perfectă stare şi, totuşi, în afară de paraziţi, nu recepţionau nimic. În locul entuziasmului, în sufletele celor doi băieţi începu să se strecoare neliniştea.

Până la urmă începu şi secţia de electronică să dea semne de nerăbdare. Când unul, când altul apărea ca din întâmplare, să afle ce mai e nou. Seara, veni însuşi

inginerul-şef, însoţit de Petrovici. Bill şi Petea simţiră că le creşte curajul când îl văzură.

— Ei, băieţi, mai rezistaţi? întrebă el, ghicind parcă ce se petrece în sufletele lor. Apoi, împărţindu-le câte un bobârnac, îi alungă din cabină. Vă dau o jumătate de oră liber, nu mai mult, zise el privind la ceas. Un duş, o plimbare pe punte şi, la întoarcere, comandaţi patru cafele mari.

Afară se însera. Mirosea vag a furtună. Bill se opri:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. În seara asta apar semnalele.

— Eşti nebun! Cum o să-l contrazici pe inginerul Ionescu? ripostă Petea. Hai să facem ce ne-a spus. Aşa o să ne treacă timpul mai repede.

Pe punte se schimbaseră multe. Apăruseră aparate noi şi, spre deosebire de alte dăţi, lângă fiecare era postat câte unul sau doi cercetători, deşi programul zilei era de mult încheiat.

— Ce zici de asta! spuse Petea mirat. Credeam că numai noi…

— Ionescu e un vânător încercat. Nu vrea să-i scape vânatul.

Când se întoarseră, în cabină găsiră o atmosferă cât se poate de calmă. Inginerul Ionescu îi povestea ceva lui Petrovici, trăgând alene din ţigară. Nu scăpa însă din ochi aparatele.

— Cine e de cart? spuse el când îi văzu. Dacă o fi ceva, pe noi să nu contaţi. Noi suntem în vizită.

Petrovici încuviinţă zâmbind, dar se vedea că are părerea lui şi că preferă s-o ţină pentru el.

Bill trecu la aparate şi îşi puse căştile. Petea, înviorat de duşul şi plimbarea făcută, se tolăni comod într-un fotoliu. Inginerul-şef tocmai povestea despre o vânătoare de lupi din Carpaţi. Povestea atât de frumos, încât Petea, captivat, uită să mai soarbă din cafeaua ce aburea pe măsuţa de lângă el.

Din când în când, Ionescu se oprea pentru o clipă, cu ochii mijiţi, trăgea alene din ţigară, îşi consulta ceasul

brăţară, în timp ce Petea, cu răsuflarea tăiată, aştepta să continue.

Deodată, inginerul îşi curmă povestirea în mijlocul unei fraze. Bill începuse să dea semne de nelinişte. Se aplecase mult înainte peste aparate, strângând nervos butonul de acord. Pe dată uitară cu toţii de bătrâna lupoaică încolţită de câini şi se întoarseră spre el. Petea vru să se scoale, dar Ionescu îi făcu semn să rămână pe loc.

Încordarea creştea cu fiecare secundă. Petea îşi simţea inima bătând pripit. Şi deodată Bill se ridică de pe scaun. Petea nu mai rezistă. Dintr-un salt fu lângă el şi îşi puse căştile de rezervă la urechi. Ionescu şi Petrovici nici nu se clintiră.

În cască se auzea un fâşâit ciudat, neobişnuit. Bill aştepta cu mâinile încleştate pe butoanele receptorului. Un ţiuit uşor şi deodată izbucniră semnalele. Petea scăpă un chiot de bucurie. Petrovici se ridicase să le vină în ajutor, dar Ionescu, zâmbind, îl trase îndărăt în fotoliu.

Semnalele creşteau în intensitate. Sus, pe punte, antena parabolică pornise să se rotească automat. 12 177

În cabină, cei patru urmăreau cu încordare acele aparatelor indicatoare. O uşoară pendulare, din ce în ce mai scurtă, până nu mai rămase decât un tremur uşor.

Înţelegându-se din ochi cu Petea, în clipa aceea Bill trase cu putere maneta semnalului de alarmă. Un urlet sinistru, amplificat de zecile de difuzoare, izbucni pe vas.

Petea nota cu înfrigurare, în timp ce Bill căuta să nu scape din ochi tremurul acelor indicatoare. Apoi, după câteva clipe, Petea îşi smulse căştile de la urechi, se întoarse triumfător spre cei doi ingineri şi le întinse foaia de hârtie. Ionescu o luă şi o parcurse dintr-o privire.

— Bravo, băieţi! spuse el. Aţi lucrat foarte bine. În clipa aceea, într-unul dintre difuzoare ră sună vocea comandantului

— Ce se aude?;!: i

Petea se ridică în picioare.

— Tovarăşe comandant, raportează radiotelegrafistul

Piotr Gromov. Misiunea a fost îndeplinită. Sursa semnalelor se află la…

— Un moment, Petea. Numai o clipă, captain 1

Inginerul-şef puse mâna pe unul dintre telefoanele de pe masă.

— Alo, Norden! Cum te simţi în cuşca ta?

Probabil că Norden îi răspunsese ceva hazliu, pentru că inginerul-şef izbucni în râs.

— Ce arată ceasurile tale?

În timp ce Norden îi comunica datele, Ionescu, cu cotul sprijinit pe hârtie, nota repede o serie de cifre, înapoie apoi lui Petea calculele.

— Era să uiţi corecţia, spuse el, ameninţându-l vesel cu degetul.

Petea, roşu la faţă, luă însemnările şi reîncepu să raporteze comandantului. Ionescu aşteptă liniştit să termine, în timp ce Petrovici, surescitat şi scos din fire de răbdarea şefului său, nu-şi mai găsea locul pe scaun.

Comandantul îi felicităcu căldură pe Petea şi pe Bill, apoi se adresă inginerului-şef:

— Mai ai ceva de adăugat?

— Da! răspunse acesta vesel. Înainte cu toată viteza şi vânt bun, cum spuneţi voi, marinarii!

Şi nu mult după aceasta, prin corpul navei trecu ceva ca un tremur uşor. Puternicele-i motoare intraseră în funcţiune. Inginerul-şef îşi trecu mâna peste frunte, ca pentru a-şi aduna gândurile, apoi întorcându-se spre cei doi tineri spuse cu glasul ferm:

— Ei, acum, eliberaţi locul! Şi la mutrele necăjite ale celor doi, adăugă înveselit: într-un sfert de oră dacă mai prind pe unul din voi doi treaz, e jale!…

Ştiind că nu era glumă, băieţii o zbughiră la culcare. Abia întinşi în cuşete îşi dădură seama cât sunt de obosiţi. Bill mai apucă să mormăie:

— E în stare să vină să ne controleze! şi adormi pe loc.

XVII

Noaptea izbucni furtuna. Dar fiindcă erau doi băieţi

foarte disciplinaţi, Bill şi Petea dormiră tun. Dimineaţa când se treziră, stihiile se potoliseră şi mimai tangajul puternic al vasului mai arăta că apele încă se zvârcolesc. Dar „Neptun” îşi continua nepăsător drumul spre sud, cu toată viteza.

Cu multă timiditate, Bill şi Petea se strecurară pe uşa cabinei amenajată cu aparatele de recepţie. îi 12* 179

Izbi în faţa un val puternic de fum de tutun. Toate luminile erau aprinse, iar în faţa receptorului încă în funcţiune, inginerul-şef adormise cu căştile la urechi şi capul sprijinit de masă.

Bill rămase încremenit, neîndrăznind să se mişte. Petea însă, mai îndrăzneţ, păşind pe vârfuri, se apropie de unul din pereţi şi conectă instalaţia de aer condiţionat. Declicul uşor al comutatorului îl făcu pe inginerul Ionescu să tresară. Ridică capul şi, văzându-i pe cei doi, se încruntă.

— Ce-i cu voi aici? Nu v-am trimis la culcare?! se răsti el şi cu un gest brusc îşi smulse căştile.

— Păi, noi am cam dormit, se scuză Bill.

— Mai mult nu putem, spuse şi Petea cu jumătate de gură.

Ionescu îi privi încurcat, clipind mărunt. Apoi, aruncându-şi ochii pe ceasul brăţară:

— Ia te uită! Şapte şi un sfert! Te pomeneşti c-am adormit… Apoi revenindu-şi Hai, care trece la aparate?

Săriră deodată amândoi ca să-i ia locul. Inginerul îi opri însă, râzând:

— Ho, tinereţe, că nu v-am îmbiat la plăcinte!

Apoi, scoţând o monedă din buzunar, o zvârli în sus şi o prinse în palmă.

— Bill, ce alegi?

— Pajură, strigă acesta înveselit.

Inginerul-şef deschise palma.

— Ai câştigat. Ia-ţi postul în primire. Ca de obicei, după patru ore te schimbă Petea.

Apoi vioi, de parcă nu ar fi fost după o noapte de veghe, se ridică şi o porni spre uşă.

— Băieţi, v-am salutat. Dacă e ceva, mă găsiţi la secţia de electronică…

După-amiază, spre surprinderea generală, Bill, care tocmai îl schimbase pe Petea, recepţiona semnalele. E drept că intensitatea lor era foarte redusă şi, din când în când, intervenea un feding destul de supărător.

Inginerul-şef însă, împreună cu Petrovici, apăru imediat în cabină. Ionescu era atât de proaspăt şi vioi, încât Bill fu uimit de extraordinara sa vitalitate. Se aşeză şi el în faţa receptorului şi îşi puse căştile de rezervă. Un timp ascultă cu atenţie, apoi le trecu adjunctului său:

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă după un răstimp.

— Ştiu eu ce să spun? Se pare că nu mai suntem departe de sursă…

— Şi, altceva?

— …Că, totuşi, semnalele provin de la un aparat, îmi permit să afirm acest lucru bazându-mă pe…

— Lasă, nu-mi mai demonstra! Nici profesorul Turanov nu se mai îndoieşte, la ora asta, că semnalele sunt emise de un aparat. La altceva mă gândeam eu. Vezi, părerea mea este că Turanov avea dreptate când afirma că în zona din care vin semnalele se află un masiv zăcământ de minereuri metalifere şi că acolo se produc unele fenomene de natură încă necunoscută. El însă şovăie să mai afirme azi, cu tărie, acest punct de vedere. Nu, nu! Să nu te miri! Am studiat împreună cu el hărţile. Zona spre care navigăm este oarecum cunoscută. E complet pustie, iar adâncimea apei variază între 4.000 şi 6.000 de metri. Înţelegi?

Petrovici îşi scoase ochelarii fumurii şi începu să le lustruiască lentilele cu gesturi mecanice.

— Şi totuşi, eu susţin că nu s-a înşelat, continuă inginerul-şef. Eu cred în aparate. Ele nu mint. Dar există un lucru care le încurcă şi pe ele ca şi pe noi. Undeva în această zonă trebuie să existe o puternică sursă de energie, o sursă atât de puternică, încât e în stare să-şi facă simţită influenţa la mii de kilometri distanţă. Azi-noapte…

În clipa aceea, în cabină începu să clipească un beculeţ roşu. Bill apăsă pe un buton şi în cameră se făcu auzită vocea unuia dintre cercetători:

— Îl caut pe inginerul-şef…

— Sunt aici! Ce s-a întâmplat?

— Avem o defecţiune la ecolot. Indică cu totul aiurea.

— Adică? Ionescu devenise deodată foarte atent.

— În zona în care navigăm, după toate hărţile, fundul de mare se găseşte, în medie, la o adâncime

de aproximativ 5.000 de metri. Ecolotul nostru însă indică mai puţin de 800…

— Ei drăcie! exclamă Ionescu uimit. Apoi către Petrovici: Vezi ce riscantă e orice ipoteză în problema asta? Inginerul-şef făcu o pauză lungă, apoi spuse hotărât: Eu cred că ecolotul n-are nicio vină. Totuşi, pentru confirmarea acestei presupuneri, trebuie lansată o ecosondă. Luaţi legătură imediat cu ofiţerul de cart şi anunţaţi-l – vă rog, şi pe profesor. Sunt sigur că o să se bucure.

Băieţii rămaseră din nou singuri în cabină. Şi, fără să piardă din vedere sarcina încredinţată, se interesau cu înfrigurare de tot ce se petrecea pe vas.

Ecosondă lansată confirmă presupunerea inginerului-şef. Fundul de mare se găsea la numai 800 de metri sub vas. Profitându-se de faptul că era încă ziuă, pe punte începu o vie activitate. Între altele, fură luate şi probe de pe fund. Analiza lor arăta vagi urme de lavă vulcanică.

Spre seară, vremea se însenină şi tangajul abia dacă se mai simţea. Semnalele se auzeau din ce în ce mai distinct şi, deodată, fără ca cineva să-şi poată explica în ce fel, dispărură. După o scurtă consfătuire, se hotărî ca peste noapte vasul să nu-şi mai continue drumul, pentru a se preveni orice surpriză.

Schimbându-se din patru în patru ore, Bill şi Petea îşi continuară conştiincios veghea lângă aparate, deşi, după toate aparenţele, se părea că lumea uitase complet de ei.

A doua zi, dimineaţa, semnalele nu mai apărură, dar nimeni nu păru mirat şi evenimentul trecu aproape

nebăgat în seamă, spre marea mâhnire a băieţilor. Pe punte se lucra intens cu toate aparatele şi, pentru prima dată, Bill şi Petea erau tare amărâţi că trebuie să stea în cabină.

Spre prânz, nava îşi reluă drumul. Semnalele încă nu reapăruseră, iar cei doi prieteni aşteptau cu înfrigurare măcar un semn de al lor.

După-masă, târziu, recepţia începu să fie neobişnuit de clară şi de puternică. După ce se sfătuită, băieţii ajunseră la concluzia că e cazul să-l anunţe pe inginerul-şef.

— Mai băieţi, am uitat cu totul de voi-l răsună – 7 – după multe căutări – vocea sa în difuzor. Dar acum ajunge! Faceţi-vă valiza. Trimit pe Bandi să vă înlocuiască. Misiunea voastră s-a încheiat… Ne vedem mâine dimineaţă la şapte fix. Good-by!

— Na, asta-i bună! făcu Petea dezamăgit. Şi-acum, noi ce facem?

Bill tăcu, frecându-şi cu înverşunare ceafa cupodul palmei.

— Mergem să contemplăm apusul soarelui. Asta facem!…

Dar Petea nu gustă gluma lui. Nici măcar nu-i zâmbi.

— Ai nişte idei…

— E totuşi o idee să ieşim pe punte! stărui Bill bosumflat, deşi nici el nu era prea încântat de acest program.

Neavând altceva mai bun de făcut, până la urmă, urcară, totuşi, spre puntea superioară. îi mâna dorinţa de a afla unele noutăţi. Mai ştiau, apoi, că tot acolo trebuia să fie şi inginerul-şef. Deşi erau cam porniţi împotriva lui, pentru că-i scosese din competiţie, tot lângă el ar fi dorit să stea.

Oceanul era paşnic. Pe cerul albastru pluteau leneş norişori albi, iar soarele se pregătea de culcare. Dar pe puntea superioară nu-i ardea nimănui să admire apusul soarelui. Ba dimpotrivă! Turanov se întoarse de câteva ori încruntat spre vest, foarte indispus de graba astrului.

Atmosfera era încordată. Se lucra febril la aparate. Comandantul nu lăsa binoclul de la ochi. Toată lumea aştepta să se întâmple ceva. Ceva necunoscut, imprevizibil. Nu ştia nimeni ce. Bill şi Petea se simţiră şi ei cuprinşi de înfrigurare. Nu vorbea nimeni. Doar inginerul Ionescu părea calm. Rezemat de balustradă, la babord, urmărea înaintarea lentă a vasului, care parcă-şi pipăia drumul. Alături, Petrovici îşi freca lentilele ochelarilor fără întrerupere, iar Turanov blestema lung şi şoptit printre dinţi. Băieţii se apropiară cu timiditate de inginerul-şef, cerându-i din ochi iertare că îndrăznesc să i se alăture. Dar abia când ajunseră foarte aproape, îşi deteră seama că el nu observa nimic în jur. Cu degetele încleştate de balustradă, era de o nemişcare stranie. Doar din ochii mijiţi, printre pleoape, răzbătea privirea lui deosebit de ascuţită şi concentrată. Băieţii abia dacă îndrăzneau să respire.

— Pământ!

Strigătul se prăvăli peste tăcerea de pe punte ca un bolovan. Ionescu tresări din tot trupul şi privi spre marinarul din vârful catargului. Prin portavoce, acesta strigă din nou:

— Pământ la babord!

Pe punte fu o consternare de nedescris. Pământ! Pământ, acolo unde nicio hartă din lume nu consemnase decât pustiul oceanului. Ionescu privi spre Petrovici, apoi spre Turanov. Un zâmbet uşor îi încreţi coada ochilor. Zărindu-i pe Bill şi pe Petea, îi luă de după umeri şi-i trase spre sine:

— Acu-i acu, vânătorii mei!

Rămaseră toţi trei cu ochii aţintiţi spre prova care despica apele. Toţi ceilalţi se înghesuiau la balustradă, cu binoclurile în mâini.

Treptat, soarele dispăru în ape. Cerul se înroşise, dungi violete îl brăzdau. Norii păreau tiviţi cu aramă. În depărtare, ca un abur uşor, dar nemişcat, se ghicea pământul.

Inginerul-şef păşi spre comandant:

— Vrei să rămânem la ancoră, prudentul meu captain?

— Dumneata ce propui?

— Ai stabilit poziţia… pământului din faţa noastră?

— Cu exactitate.

— Şi?…

— Am de gând să mă apropii cât pot mai mult.

— Eşti un comandant pe cinste! îşi zâmbiră cald, apropiat. Băieţilor – care se ţineau ca nişte umbre după idolul lor – li se părură deodată amândoi foarte tineri.

De pe punte nimeni nu se mişcase. Noaptea se furişa peste ocean. Şi când nicio rază a soarelui coborât după orizont nu mai răzbătu pe cer şi se făcu întuneric deplin, în aceeaşi clipă, în faţa lor izbucni o coloană luminoasă, alb-albăstruie, puternică şi strălucitoare ca un imens arc voltaic. În jur noaptea păru de catran. Printre cei adunaţi pe punte răzbătu un strigăt gâtuit, apoi se făcu linişte. Bill şi Petea, instinctiv, se prinseră de mână. Ionescu se aplecă înainte. Coloana de lumină izbucnea cu intermitenţe, violentă şi înaltă ca o coloană a infinitului, stingându-se aproape în aceeaşi clipă în care apărea.

De jos, răzbătu până la ei comunicarea că semnalele au apărut din nou şi se aud neîntrerupte şi aproape prea puternice pentru rezistenţa aparatelor.

Comandantul ordonă reducerea vitezei. Cu prudenţă, vasul înainta spre necunoscutul din faţă. Trecu o oră. Oamenii nu simţeau oboseala decât în ochii răniţi de fulgerele din faţă. Dar nu se mişcau de lângă balustrade. Şi treptat începu să se distingă cel mai straniu şi ireal peisaj lunar. În plin Ocean Pacific, sub ochii lor, se desfăşura, străluminată de fulgere albastre, o lume de coşmar. O insulă aridă, o haotică îngrămădire de stânci şi de lavă răcită, cu forme monstruoase şi prăpăstii înfiorătoare; o insulă goală, stearpă, din mijlocul căreia izbucnea nefirească coloana de lumină. În jurul nepământescului pământ din faţă, valurile păreau negre şi dense, aproape nemişcate. „Neptun” părea o fiinţă lipsită de apărare şi fără voinţă, care se îndrepta fascinată spre

propria-i pieire.

În clipa aceea, vocea comandantului trecu prin oameni ca un şoc electric, dezmeticindu-i:

— Stop maşina!… Funda ancora!…

În noaptea aceea nimeni nu dormi. Înveliţi în pleduri, ghemuiţi în fotolii şi şezlonguri, oamenii vegheau. „Neptun” stătea faţă în faţă cu monstrul Pacificului. Stăteau faţă în faţă mintea omenească şi necunoscutul…

PARTEA A TREIA

INSULA MISTERIOASĂ

I

A fost o noapte nespus de lungă. Acolo, nu departe, în faţa lor, continua jocul straniu şi neînţeles de lumină, scoţând la iveală îngrămădirea haotică de stânci din mijlocul apelor negre. Zeci de ochi scrutau fascinaţi prezenţa tulburătoare din faţă şi nimeni nu mai îndrăznea să se hazardeze în vreo ipoteză în legătură cu neobişnuitul fenomen.

Şi, deodată, jocul de lumini şi umbre încetă brusc, ca retezat de un cuţit uriaş. Marea din jur rămase învăluită într-un întuneric dens, de nepătruns. Deasupra, cerul înstelat sclipea plin de mister. Pe punte nu se auzea nicio şoaptă. Dar parcă se simţea încordarea care mocnea în sufletele tuturor.

În acest context, un singur om făcea excepţie: inginerul-şef. Văzând că strania lumină nu mai apare, se desprinse de lângă balustradă şi plecă în cabină. Dădu însă ordin strict să fie trezit înainte de ivirea zorilor.

Şi noaptea parcă nu se mai sfârşea. Târziu, apăru pentru scurtă vreme luna, scoţând încă o dată la iveală conturul fantastic al insulei – stânci semănând cu cele mai năstruşnice apariţii de basm. Apoi cerul se înnoră şi întunericul se înstăpâni definitiv peste ocean.

Dinspre nord începu să adie o boare rece, umedă şi pătrunzătoare. Oamenii se zgribuliră înfriguraţi, dar nimeni nu se îndură să părăsească puntea. Sili şi Petea, vârâţi într-un colţ ferit de vânt, îşi strânseră pătura pe ei, clănţănind amarnic din dinţi. Ştiau că acum zorile nu mai

pot fi departe.

Într-adevăr, o geană alburie se ivi curând la răsărit şi stelele începură să pălească. Bill se desprinse de lângă prietenul său şi coborî în fugă scările spre cabina inginerului-şef. Sperase că va ajunge primul, dar se înşelase. I-o luase Petrovici înainte.

Căruntul inginer, cu ochelari fumurii, era alb la faţă de nesomn. Şedea într-un fotoliu, cu umerii strânşi, şi-i aruncase lui Bill un „intră” morocănos şi răguşit. Inginerul-şef era alături, în baie. Bill îl auzea fredonând un cântec cu inflexiuni orientale, în timp ce duşul susura molcom.

— Hai odată, domnule! izbucni cu nerăbdare vocea lui Petrovici.

De dincolo se auzi un râs scurt şi nu mult după aceasta apăru şi Ionescu, proaspăt bărbierit şi vesel.

Îl întâmpină pe Bill cu un „hello” mirat şi înveselit totodată, apoi spre marea disperare a lui Petrovici, începu să-şi pieptene cu migală cârlionţii negri, sârmoşi, răriţi în faţă şi uşor albiţi la tâmple.

— Hai odată, pentru Dumnezeu, că nu te duci la întâlnire! îl zori Petrovici, cu vocea alterată de enervare.

Sticla insacabilă a hubloului căpătase o ciudată culoare lăptoasă, semn că se iveau zorile. Ionescu îşi aruncă pe umăr o haină neagră de piele şi le făcu semn că e gata. Scoţând un oftat de uşurare, inginerul Petrovici se ridică, îşi potrivi ochelarii şi deschise uşa, luând-o grăbit înainte. Inginerul-şef şi Bill abia reuşeau să se ţină pe urmele lui.

Apariţia lor pe puntea scăldată într-o lumină tulbure, nesigură, fu primită cu însufleţire. Inginerul-şef salută scurt, se apropie de balustrada de la babord şi rămase cu ochii ţintă la insulă. O ceaţă uşoară o învăluia. Vântul mâna pe cer zdrenţe de nori. Din când în când mătura ceaţa în rotogoale, scoţând la iveală colţii mari, ascuţiţi, rânjiţi spre cer.

Insula parcă fumega’. Trâmbele alburii se înălţau în văzduh până când câte o pală de vânt venea şi le repezea peste ape. Apoi, treptat, ceaţa se risipi şi vântul încetă să

mai bată.

Se vedeau tot mai distinct stâncile, răzbind din ape ca nişte dinţi monstruoşi, de care valurile se izbeau furioase. Şi mânia lor sporea pe măsură ce se apropiau de insula răsărită din adâncuri. Se spărgeau mugind de malurile ei pietroase, împroşcând în sus o ploaie fină în care primele raze ale soarelui însăilau mii de curcubeie.

Petea se apropiase de balustradă, scrutând cu încordare insula prin binoclu.

— Bill, ia vino încoace! îşi chemă el prietenul. Ia priveşte şi tu colţul ăla singuratic.

— Care? făcu Bill, nedumerit.

— De acolo, din mijlocul ridicăturii dinspre centrul insulei.

Bill îşi potrivi binoclul şi privi multă vreme fără să spună nimic.

— Ei? îl zori Petea, nerăbdător.

— Parcă ar fi o uriaşă ţigară de foi, spuse Bill încet, lăsând binoclul în jos şi privindu-l pe Petea cu mirare.

— Eu aş zice că mai degrabă seamănă cu o rachetă cosmică.

— Fugi de-aici! îl contrazise Bill. E mult prea mare. Şi apoi ce să caute o rachetă în mijlocul acestei pustietăţi? ...

Pe punte răsunară comenzi scurte şi prima şalupă fu lăsată la apă.

— Hai, Bill! spuse deodată Petea, foarte surprins. Ne cheamă inginerul-şef.

Până să-şi revină din uimire, Bill se şi văzu instalat în a doua şalupă, alături de Ionescu, Petrovici şi Petea. Profesorul Turanov, mai nerăbdător ca oricând, plecase cu prima. Cu toate că era mic de statură, capul său, cu părul alb, fluturând în vânt, apărea înălţat deasupra tuturora.

Ambarcaţiunile înaintau prudent, ocolind cu mare grijă locurile primejdioase. Pe măsură ce se apropiau, numărul colţilor de stâncă era tot mai mare şi înaintarea devenea anevoioasă. În faţa lor, crescând din ape, insula îşi înălţa neospitalieră malurile înalte, înfruntând cu

temeritate asaltul furibund al valurilor.

Nicăieri nu se zărea vreun loc unde ar fi putut să acosteze fără primejdie. Prima şalupă viră la dreapta, începând să dea ocol masivului stâncos. Cealaltă o urmă cuminte, căutând să păstreze distanţa.

Şi nu după multă vreme în malurile înalte şi zimţate se deschise un golf larg, cu ape liniştite. Şalupele putură să se apropie acum cu mai multă îndrăzneală. Găsind un loc prielnic, opriră motoarele şi aruncară parâmele. Pe punte începură manevre însoţite de scrâşnete metalice. În curând, câte un podeţ de metal, uşor, lega punţile şalupelor de malul râpos şi primul care păşi pe pământul insulei necunoscute fu neastâmpăratul Turanov…

ÎI”.

De cum ajunse pe uscat, profesorul, fără să arunce măcar o privire în jur, îngenunche şi începu să pipăie solul. Ciocanul cu care desprindea bucăţi din stânca dură răsuna străin şi nefiresc în pustiul insulei, şi fiecărei lovituri îi răspundeau zeci de ecouri.

Ceilalţi se adunaseră în jurul inginerului-şef. Lăsându-l pe profesor să-şi vadă de treburile sale, întregul grup o porni spre centrul insulei. Drumul era destul de anevoios. Se aflau parcă, pe un munte neumblat, lipsit de vegetaţie, cu stânci golaşe mărginind prăpăstii nenumărate, cu îngrămădiri haotice de bolovani prăbuşiţi de pe înălţimi. Urcau încet şi cu grijă, în monom. La un moment dat, însă, un baraj de stânci ce păreau inaccesibile le închise drumul. Părea să fie marginea unui crater vulcanic. Bill vru să încerce o escaladare, dar inginerul-şef îl opri. Câţiva marinari se răspândiră în stânga şi în dreapta bastionului de piatră, în căutarea unui loc de trecere. Ceilalţi se aşezară, care pe unde apucă, pe bolovanii răspândiţi în jur din belşug.

De acolo, de sus, orizontul părea mult mai larg. Abia acum văzură că din ape mai răsar câteva insuliţe. Undeva, departe, în faţa lor, se legăna, minusculă, silueta albă a lui „Neptun”. Puncte mici se mişcau neastâmpărate pe punte. Altele stăteau încremenite la balustradă, urmărind,

pesemne, prin binocluri puternice, ascensiunea expediţiei. Soarele se înălţase mult la orizont şi săgeţile sale fierbinţi începură să fie resimţite neplăcut de temerara expediţie.

Trecuse destul de multă vreme până se-ntoarseră cei plecaţi în recunoaştere. Nu exista decât o singură posibilitate. Undeva în dreapta, meterezul de stâncă prezenta o crăpătură destul de adâncă. Prin ea se puteau căţăra spre centru fără să mai fie nevoiţi să escaladeze peretele întreg.

Tocmai în clipa în care expediţia se urni, apăru şi profesorul Turanov, suflând greu din cauza urcuşului şi a emoţiei. îl căuta pe inginerul Ionescu şi, când îl zări în fruntea grupului, îşi făcu repede loc pentru a ajunge lângă el.

Bill şi Petea nu putură auzi ce spune profesorul. Dar, judecând după gesturile sale, se părea că făcuse o descoperire care-l uimise peste măsură. Inginerul-şef mergea încet, ascultându-l cu atenţie, dând din cap aprobator. La urmă făcu un gest prin care păru să spună că nu-l mai miră nimic.

După câteva urcuşuri şi coborâşuri obositoare, expediţia ajunse, în sfârşit, sub spărtura adâncă din meterezul de stâncă ce le barase drumul spre inima 13 T-Semnale necunoscute 19 3

Insulei. Un marinar mărunţel începu să se caţăre pe stânci cu mişcări agile, ca de pisică. Purta un colac gros de frânghie aruncat peste umăr.

Bill nu mai luă în seamă interdicţia inginerului-şef. O porni şi el pe urmele mărunţelului. Ajunseră sus aproape amândoi odată şi, în timp ce marinarul începu să lege un capăt al frânghiei de un colţ zdravăn de stâncă, pentru a le uşura urcuşul celorlalţi, Bill o porni mai departe, de unul singur.

Defileul prin care mergea se îngusta tot mai mult. În jur era o linişte de mormânt. Nicio vietate. Peste tot domnea pustiul dezolant.

Bill merse destul de mult până când defileul începu să se lărgească din nou. Şi iată că, după o cotitură, apăru

capătul său. Bill o luă la fugă, nemaiputându-şi stăpâni emoţia. Dar, deodată, se opri simţind că i se taie picioarele. În faţa sa se deschidea un crater demn de fantezia unui pictor de peisaje lunare. În mijlocul acestui crater adânc se înălţa, mult peste marginile lui, cât un bloc cu zece etaje, o imensă navă cosmică, gata parcă de start, în prima clipă, Bill fu atât de uluit, de parcă l-ar fi lovit cineva, fără veste, drept în moalele capului. Apoi, revenindu-şi, încercă să cumpănească lucrurile. Nu văzuse încă niciodată cum arată, în realitate, o rachetă cosmică. Totuşi, după cărţile citite, după filmele şi desenele văzute, ajunsese să-şi formeze o părere despre felul cum ar trebui să arate o asemenea rachetă. Dar cea care se găsea în faţa sa, în mijlocul imensului crater, depăşea cu mult, prin dimensiunile ei, cele mai îndrăzneţe închipuiri ale sale. Şi, deodată, parcă toate întâmplările ciudate pe care le trăise acasă, în ultimul timp, îi apărură într-o lumină cu totul nouă. Se pare că nimerise, din întâmplare, într-o afacere despre care era mai bine să nu pomenească nimănui nimic. În schimb, el atrăsese şi pe alţii în aceste treburi „ascunse, după cum se vedea, cu străşnicie de ochii celor nechemaţi. Lucrurile nu puteau sfârşi decât prost. Bill se întoarse şi o luă la goană îndărăt. Nu mai simţea când se poticnea şi cădea, zburând peste bolovani. Picioarele parcă îl duceau singure la vale. Fugea de parcă îl gonea cineva din urmă.

Văzându-l cum vine, mai mult prăbuşindu-se decât mergând, coloana, ce intrase în defileu, se opri descumpănită. Bill, venit cu viteză, se poticni şi căzu la picioarele inginerului-şef. Ionescu îl ridică într-o clipă, îngrijorat. Imediat se strânseră cu toţii ciorchine în jurul lor.

Văzându-i faţa descompusă şi ochii rătăciţi, Ionescu se sperie de-a binelea:

— Bill, ce-i cu tine, băiatule? Te-ai lovit rău?

— Nu, domnule inginer, îngăimă Bill. Nu m-am lovit. Apoi luându-l pe inginerul-şef de mână îl trase, şchiopătând, după el: Vreau să vă spun ceva între patru ochi.

— Spune, că n-aude nimeni.

— N-are rost să mergem mai departe. N-avem dreptul să punem viaţa oamenilor în pericol! Să ne întoarcem cât se poate de repede! spuse el pe nerăsuflate.

— Bill, ai înnebunit? Vino-ţi în fire, băiatule! Ce înseamnă asta?

— Domnule inginer, vă rog să mă ascultaţi! Nu trebuie să mergem mai departe! Sunt lucruri în care nu trebuie să ne băgăm!

— În ce să nu ne băgăm? Ionescu începu să-şi piardă răbdarea.

— Domnule inginer, acolo jos e o rachetă. O rachetă mare cât un munte… o rachetă, dacă vă spun!…

— Bine, Bill. Fie şi rachetă. Hai să vedem! îi răspunse inginerul Ionescu cu blândeţe. Cine ştie ce-ai văzut tu!…

Şi inginerul-şef îl luă de braţ şi îl sili să meargă alături de el. Tot grupul îi urmă încet.

Deodată, Bill se simţi parcă străbătut de mii de ace. Se zbătu, îi scăpă inginerului Ionescu din mină şi se opri:

— Nu! Eu nu merg! V-am spus că e o rachetă!

— Bill, nu înţeleg… Parc-ai fi un iepure fricos. Nu te recunosc.

13* 195

— Dumneavoastră nu ştiţi… Nu mi-e frică, dar dăm de bucluc.

— Bill, mă scoţi din sărite!

— Nu, dumneavoastră n-aveţi de unde să ştiţi. Se fac experienţe secrete… Eu ştiu… Pe pielea mea. Nu merg!

— Bine*Bill. Atunci n-ai decât să rămâi aici. Îmi pare rău că te-am luat. Trebuia să te las pe vapor, spuse Ionescu destul de enervat, dar cu voce egală şi categorică. Apoi o porni în fruntea grupului.

Nehotărât, nevrând să se ducă cu ei, dar nedorind nici să rămână singur, Bill păşi şovăitor în urma tuturor.

În crater era într-adevăr o rachetă, o adevărată astronavă. Se înălţa în mijlocul unei căldări imense de piatră lucioasă, topită, parcă, de un uriaş incendiu, stingheră şi maiestuoasă, impresionantă prin dimensiunile

ei.

Oamenii, înghesuiţi unii în alţii între cei doi pereţi ai defileului, o priveau muţi de uimire. Era de necrezut, şi, totuşi, Bill avusese dreptate. Era o navă cosmică, zvcită ca un fus, dintr-un metal cu un luciu mat.

Inginerul-şef îşi reveni primul.

— Da, Bill, ai avut dreptate. Stâncă în formă de havană, pe care o vedeam noi de pe vapor, e de fapt corpul unei astronave.

Ionescu vorbise foarte încet. Cu toate acestea, toţi îl auziseră. Grupul se învioră.

— E racheta despre care s-a vorbit la radio, săptămâna trecută… Aia de ziceau că s-a prăbuşit în Pacific, aruncă cineva timid.

— „Gigant!”, îl completă altul.

— Cred că „Gigant 1” nu-i decât un biet pitic pe lângă asta… spuse Ionescu îngândurat.

— Cum, s-au lansat rachete şi mai mari? se băgă Petea. Eu n-am auzit nimic.

— De pe Pământ nu! spuse scurt inginerul-şef.

Apoi, fără nicio altă explicaţie, o porni la vale, spre astronavă, sărind din stâncă în stâncă. Dezorientaţi, oamenii rămaseră pe loc, privind unii la alţii. Inginerul Petrovici începu să-şi cureţe sârguincios ochelarii. Ba se auzi chiar cineva pufnind ironic. Primul care-l urmă pe inginerul-şef fu profesorul Turanov. Apoi întregul grup o porni după el.

III

Ciudatele cuvinte ale inginerului-şef produseră asemenea derută printre marinari, încât niciunul nu mai îndrăzni să pună vreo întrebare. Cercetătorii, la rândul lor, deveniră circumspecţi. Mergeau câte doi, trei, în grup, schimbând replici scurte. Nimeni însă nu se lansă în comentarii asupra celor spuse de inginerul-şef.

Ajunseră în fundul căldării. În faţa lor, astronava se înălţa dominând totul în jur. Zveltă, impresionantă, plină de mister. Grupul se opri la o distanţă respectabilă, aşteptând parcă să se întâmple ceva neprevăzut. Dar nu se

întâmplă nimic.

În jur, totul era pustiu şi încremenit. Nicio urmă de viaţă. Tăcerea era atât de grea, de masivă, încât nimeni nu, îndrăzni s-o tulbure.

— Ce spui, profesore? se adresă într-un târziu Ionescu lui Turanov.

— Nu ştiu ce să zic, apoi repetă şi mai descumpănit: Nu ştiu... Ai dat, cred, singura explicaţie plauzibilă în cazul de faţă.

— Nu m-aş mira dacă ne-ar apare în faţă un marţian sau cine ştie ce vieţuitor al unei planete îndepărtate, interveni Petrovici. În ultima vreme nu mă mai miră nimic...

— A, nu! îl contrazise repede Ionescu. N-are pasageri. M-am gândit la asta încă de când am văzut-o prima dată. Dacă ar fi aterizat pe insulă o fiinţă raţională, nu se putea să nu lase urme ale trecerii sale. Astronava a venit fără pasageri...

— În privinţa asta n-aş fi chiar atât de categoric, spuse Turanov, gânditor. Dar n-are rost să discutăm acum. Să ne apucăm mai bine de treabă! Să cercetăm totul cu amănunţime, pentru a ne face o idee mai exactă despre ceea ce s-a întâmplat aici.

— De acord, spuse Ionescu, apoi se întoarse spre ceilalţi cu o faţă foarte serioasă, chiar umbrită de grijă Aş vrea să vă avertizez că apropierea de astronavă ar putea fi periculoasă, având în vedere uriaşele agregate energetice pe care desigur că le posedă şi cu care am şi făcut cunoştinţă. Aşa că rog pe toată lumea să nu rişte o apropiere prea mare, până când nu vom veni cu aparatele necesare care să ne ajute să determinăm precis dacă există un pericol sau nu.

Timoraţi de avertismentul sever al inginerului-şef, cercetătorii se apucară de lucru, în timp ce Bill, Petea şi marinarii, neavând altceva mai bun de făcut, se aşezară la umbra unor stânci, privind într-una la astronavă fără să-şi revină.

Întoarcerea se făcu în linişte, fără vreun incident.

Toţi mergeau tăcuţi, rumegându-şi gândurile. Petea şi Bill erau cam bosumflaţi că nu-şi putuseră satisface arzătoarea lor curiozitate. Cercetătorii n-ar fi scos un cuvânt, nici să-i fi picat cu ceară.

Sosirea pe „Neptun44 provocă o vie agitaţie. Contrasta puternic tăcerea şi rezerva expediţionarilor faţă de curiozitatea şi nerăbdarea celor rămaşi la bord. Cei din urmă se pregătiseră să afle, în sfârşit, dezlegarea tuturor multiplelor şi ciudatelor mistere care puseseră pe jar atâta lume. Când aflară despre astronava descoperită pe insulă, nerăbdarea lor crescu la culme. Cercetătorii, păstrară însă, în privinţa aceasta, o tăcere prudentă, ceea ce provocă multă dezamăgire.

După-amiază, pe neaşteptate, fură pornite motoarele vasului. Oamenii începură imediat să se agite. Dar „Neptun64 nu făcu altceva decât să-şi schimbe locul, încercând să se apropie şi mai mult de insulă. După o serie de manevre de o rară măiestrie, comandantul aduse vasul în apropierea trecătorii care permitea accesul spre craterul din mijlocul insulei şi, abia când epuiza toate posibilităţile de înaintare, ordonă lăsarea ancorei.

De pe punte, astronava se vedea acum foarte bine, încât chiar şi o serie de amănunte se distingeau cu ochiul liber.

Imediat ce manevra încetă, comandantul convocă adunarea întregului echipaj. Alintaţi pe punte, oamenii, aşteptau cu înfrigurare. Comandantul veni în faţa lor. Nu le vorbi nimic despre uluitoarea descoperire. Le spuse doar că trebuia deschisă o cale de acces spre centrul insulei, pentru a uşura munca cercetătorilor. Comandantul făcu apel la voluntari. În aceeaşi clipă, întreg echipajul făcu un pas înainte. Voiau cu toţii să participe cât mai direct la dezlegarea tainelor insulei misterioase. Apoi, după luni întregi de călătorie pe mare, uscatul atrage întotdeauna, chiar dacă nu e vorba decât de o insulă aridă.

Entuziasmul echipajului, însă, departe de a simplifica lucrurile, dădu naştere la şi mai multă bătaie de cap. Vasul nu putea rămâne fără oameni la bord, de aceea,

comandantul trebui să hotărască el cine coboară şi cine rămâne.

Bill făcea parte dintre fericiţi! admişi pe lista celor ce urmau să coboare. Şi spre marea sa bucurie fu repartizat în echipa „condusă de Norden. Petea însă nu obţinu aprobarea să participe la lucrări şi fu nevoit să rămână pe vas. Pe radiotelegrafişti îi aşteptau zile grele.

Hotărârea unanimă fu ca munca să înceapă numaidecât. Într-o atmosferă de mare încordare se trase la sorţi. Norden, ghinionist ca de obicei, căzu cu echipa sa abia în ultimul schimb.

Primele grupuri părăsiră vasul, însoţite de regretul celor rămaşi. Şi, în curând, insula pustie se umplu de forfota oamenilor şi de zgomotul vesel al ciocanelor pneumatice. Sub îndrumarea dulgherilor de pe „Neptun" şi cu ajutorul cherestelei din cala vasului, se începu construirea unui debarcader. Şalupele nu mai conteneau cu drumurile de la insulă la vas şi înapoi. Dar zadarnic se rugă Bill de subofiţerul însărcinat cu transportul să-l ducă pe insulă. Comandantul dăduse ordin strict ca membrii celorlalte echipe să se odihnească, iar subofiţerul nu voia în ruptul capului să încalce acest consemn.

Nu după mult timp, văzduhul fu cutremurat de puternice explozii şi Bill fu nevoit să se mulţumească doar cu priveliştea de pe vas a trâmbelor uriaşe de fum ce se înălţau brusc, urmate apoi de bubuitura ca de tunet a exploziei.

Dar până la urmă veni şi rândul echipei lui Norden. Când debarcară, Bill fu cât pe-aci să nu mai recunoască locurile. Debarcaderul era gata, iar trecătoarea fusese mult lărgită. Ţăruşi de fier, înfipţi în crăpăturile de stâncă, trasau drumul de la mal şi până la astronavă.

Echipei lui Norden îi revenea sarcina să degajeze trecătoarea de sfărâmăturile de stâncă, rămase de pe urma exploziilor. Formată aproape numai din vlăjgani – Bill apărea mărunţel în comparaţie cu ceilalţi – echipa se apucă de lucru cu multă poftă şi cu spor.

Timpul trecu nespus de repede. Soarele coborâse

până aproape de orizont, dar harnica echipă a lui Norden încă nu voia să înceteze munca. Fu nevoie de intervenţia energică a inginerului-şef, care se găsea în momentul acela pe insulă, pentru a le tempera zelul.

La întoarcere găsiră adunaţi pe punte o mulţime de oameni. Aşteptau jocul de lumini de pe insulă. După părerea unanimă, nu mai era mult de aşteptat. Erau convinşi că spectacolul va începe îndată după apusul soarelui. Printre cei adunaţi lângă balustradă, Bill îl descoperi pe Petea. Prietenul îi aştepta întoarcerea…

Se făcuse noapte de-a binelea. Cu fiecare minut tensiunea pe punte creştea. Bill şi Petea nu-şi mai găseau astâmpărul. Până şi inginerul-şef îşi încruntase fruntea. Dar pe insula cufundată într-un întuneric dens nu se întâmplă nimic. Deasupra se boltea cerul spuzit de stele, jos oceanul murmura leneş, izbindu-şi fără convingere valurile de stânci.

Şi, când nimeni nu se aştepta, izbucni un fulger scurt de parcă nici n-ar fi fost. Urmară secunde de linişte şi tensiune de nedescris. Apoi o pală albăstrie săgeta spre cer. Altele şi altele îi urmară, jucând fantastice pe valurile din jur. Ca şi altă dată, contururile de pe insulă apăreau sinistre şi ameninţătoare, ascunzând parcă mii de taine de nedezlegat.

Un murmur trecu ca o adiere peste punte. Fulgerele nu se mai înălţau drept, ci în unghi spre cer, stârnind uimire şi zeci de întrebări noi ce se încrucişau de la un grup la altul. Insula se părea că are încă multe surprize nedezvăluite…

IV

A doua zi, dimineaţă, nu se mai permise echipelor să-şi continue munca pe insulă. Noul ordin stârni nemulţumiri pe punte şi toată dimineaţa oamenii rămaseră întunecaţi, înşiraţi lângă balustrade, morocănoşi şi fără chef de vorbă.

Comandantul, îngrijorat de constatările făcute în ajun, convocase specialiştii într-o consfătuire. Părerile erau însă atât de împărţite, încât nu se putea ajunge la niciun rezultat.

Astronava prezenta, într-adevăr, o înclinare destul de vizibilă spre nord-est. Dar nu se putuse stabili dacă ea a fost întotdeauna aşa sau dacă „se înclinase doar în ultimul timp.

Încă de la început s-a presupus că astronava se află implântată destul de adânc în solul pietros. Altfel nici nu se putea explica cum de se menţine în

201, poziţie verticală, fără ajutorul unor suporturi sau al unor schele metalice. Din această pricină, specialiştii încă nu-şi putură forma o părere despre sistemul ci de propulsare, deoarece acesta se afla îngropat adânc în pământ. După ce s-a constatat că astronava e înclinată cu câteva grade faţă de verticală, problemele ce se ridicară în faţa cercetătorilor deveneau şi mai încurcate.

Unii erau de părere că astronava e mult mai adânc scufundată în sol decât se crezuse şi că se aflase întotdeauna în această poziţie, uşor înclinată.

Alţii, mai pesimişti, susţineau că înclinarea se datorează exploziilor efectuate pe insulă, care au provocat şocuri şi mişcări tectonice. Acestea, adăugându-se la uriaşa greutate a astronavei, au făcut solul să înceapă să cedeze.

Inginerul-şef nu îşi exprimase încă niciun fel de părere. Asculta tot ce spuneau ceilalţi, din când în când nota câte ceva, atunci când vorbeau oameni de specialitate, dar nu intervenea în di-Scuţie.

O echipă de geologi plecase pe insulă şi se întoarse foarte repede cu vestea că în jurul rachetei solul era dungat în cruciş şi curmeziş de crăpături mari. Aduceau şi alte argumente care dovedeau că fenomenul a avut loc de curând şi că astronava iniţial nu era înclinată.

Cauza însă rămânea închisă în carcasa ei de taine. Nimic, nicio explicaţie nu ducea la elucidarea problemei care se punea cu atâta ardoare: Oare nu ameninţă astronava să se prăbuşească? Dacă va continua să se încline – şi acest fapt părea inevitabil – atunci lucrările de pe insulă trebuiau întrerupte imediat, pentru a nu periclita vieţile oamenilor. Dar, pe de altă parte, astronava prezenta

un asemenea interes pentru ştiinţa pământeană, încât nu trebuia pierdut cu niciun preţ acest prilej unic.

Toate acestea se băteau cap în cap în sufletul comandantului, îngrijorindu-l. Şi se părea că nu există nicio cale de ieşire din impas. Când comandantul îl prinsese odată, din întâmplare, pe inginerul

Ionescu pe punte şi-şi exprimase teama că astronava se va prăbuşi, acesta îl privise cu ochii mijiţi a râs şi-i ripostase sibilinic:

— Captain, nu s-a găsit încă pământean care să o poată struni… Dacă ea vrea să se încline, nimeni în lume n-o poate opri.

Comandantul se despărţi de inginerul-şef complet contrariat: „Mai şi râde, al naibii!”

Ziua se scurse apoi în alte discuţii sterile. Exasperat că lucrurile, în loc să se lămurească, se încurcă tot mai mult, Turanov propuse o soluţie disperată: Să se continue cercetările!

Săriră toţi cu gura, aprobând sau dezaprobând cu vehemenţă. Ionescu tăcu şi de data aceasta. În hărmălaia generală nu se observă. Treptat se stabili un plan: întâi să se ţină astronava sub o strictă supraveghere, pentru a determina ritmul în care avansează înclinarea; apoi, să nu se mai folosească niciun fel de explozibil la construcţia drumului; şi – în general – să se renunţe la orice lucrări care ar putea provoca şocuri, oricât de uşoare. În momentul în care înclinarea ar ajunge la un anumit punct critic să se părăsească imediat insula, iar „Neptun” să iasă în larg.

Când discuţiile ajunseră în acest stadiu, inginerulşei se pronunţă pentru propunerea lui Turanov. Şi abia acum cercetătorii înţeleseră că cei doi se sfătuiseră îndelung asupra acestei probleme şi, că ajunseseră de acord încă mai de mult.

Comandantul nu fu de loc încântat şi numai după ce toţi îl asigurară că, deocamdată, nu există un pericol prea mare îşi dădu consimţământul. Ordonă însă – fără replică – o serie întreagă de măsuri suplimentare de protecţie.

De îndată ce oamenii aflară că „Neptun” rămâne la ancoră, că cercetările continuă şi că deci îşi vor reîncepe activitatea, se însufleţiră, recâştigându-şi buna dispoziţie. Bill, în exces de zel, se rostogoli pe scări de la puntea superioară până la cabine, considerând că soluţionarea „afacerii” merita câteva cucuie.

Specialiştii care aveau în sarcina lor supravegherea astronavei nu au înregistrat în cursul zilei nicio schimbare. Înainte de apusul soarelui însă, prin corpul astronavei trecu parcă un şoc şi înclinarea spori cu aproximativ două grade faţă de verticală. În acelaşi timp se produse încă ceva neaşteptat: astronava se deplasă uşor spre est.

Seara reîncepu jocul straniu şi tainic de lumini. Dar şi de astă dată el începu cu câteva minute mai târziu decât până atunci şi faptul fu consemnat cu grijă.

Petea şi Bill se grăbiră să-l înştiinţeze pe inginerul-şef că acelaşi lucru îl observaseră şi cu ocazia înregistrării semnalelor. Jurnalul lor arăta că acestea apăruseră în fiecare seară cu trei minute şi douăsprezece secunde mai târziu, adică exact cu cât întârziase şi apariţia jocului de lumini. Exista deci o perfectă concomitenţă între semnalele luminoase şi cele acustice.

Noaptea bătu un vânt destul de puternic, care aduse cu el o vreme umedă şi rece. În răstimpuri ploua cu stropi mărunţi şi insula zăcu toată ziua învăluită în ceaţă. Despre reluarea lucrărilor pe uscat în asemenea condiţii nici nu putea fi vorba.

Oamenii se zgribuleau şi aveau senzaţia stranie că ceva neobişnuit şi înfricoşător se pregătea în spatele peretelui de vată al ceţii.

Către seară, vremea se mai încălzi, ploaia stătu şi ceaţa se ridică. Spre marea uşurare a tuturor, astronava se găsea exact în aceeaşi poziţie. îi încercase o spaimă absurdă că la ridicarea ceţii n-o vor mai vedea la locul ei.

Şi din nou, înainte de apusul soarelui, trupul astronavei se cutremură tainic şi se înclină cu două grade, continuând în acelaşi timp deplasarea spre est.

Jocul de lumini – parcă pentru a confirma observaţiile

notate – începu iarăşi cu trei minute şi douăsprezece secunde mai târziu!

Toate acestea începură să cam clatine teoriile pesimiştilor, care vociferaseră în toate ocaziile, anunţând prăbuşirea iminentă a astronavei. Şi chiar dacă nu reuşiră să le dărâme complet, totuşi, existau acum anumite date după care se putea calcula cu aproximaţie ziua în care înclinarea va atinge punctul critic, după care astronava se va prăbuşi strivind totul în jur sub uriaşa ei greutate, provocând poate un nou cutremur sau o nouă erupţie vulcanică. Şi această zi, după cum arătau calculele, nu era chiar atât de apropiată.

Câţiva dintre specialiştii mai tineri ai secţiei de electronică au mers atunci până acolo cu îndrăzneala, încât au propus ca grupul principal de cercetători să se mute pe insulă, cu tot aparatajul, pentru a se câştiga timp cât mai mult. Dar geofizicienii săriră imediat ca arşi şi-i combătură cu vehemenţă. Oricând puteau să aibă loc noi mişcări tectonice, urmate de erupţii vulcanice, şi acestea nu puteau fi prevăzute nici măcar cu aproximaţia cu care se prevedeau schimbările situaţiei atmosferice.

Cele două tabere se certară îndelung şi cu temei. Reuşiră totuşi să ajungă la o concluzie: problema unei căi de acces, comode, spre astronavă căpătă din nou o importanţă deosebită. Ea urma să asigure o deplasare zilnică lesnicioasă, sau o evacuare rapidă a insulei în caz de pericol.

Se reluară astfel lucrările la drum. Datorită situaţiei nou create, specialiştii elaborară o serie întreagă de măsuri de siguranţă şi stabiliră un cu totul alt sistem de muncă. Cercetătorii reuşiră să-l convingă şi ei pe comandant să le permită să-şi continue activitatea pe insulă. Aşa că, până la urmă, toată lumea se declară mulţumită.

Dimineaţa zilei următoare îi găsi pe toţi pe punte, fierbând de nerăbdare să ajungă cât mai repede pe insulă. Şi fiecare şalupă care se desprindea de „Nep

tun” era urmărită de zeci de ochi; unii nerăbdători să plece mai repede, alţii nemulţumiţi că trebuie să rămână pe vas.

Dar spre deosebire de alte dăţi, de pe insulă nu mai răzbătu niciun zgomot, nici măcar cântecele vesele ale celor ce lucrau la drum.

V

Bill era unul dintre cei mai vajnici „constructori de drumuri”! Avea o înflăcărare, o bună dispoziţie contaminantă şi o putere de muncă straşnică. Ba, mai avea şi pricepere! Nu de puţine ori şeful său de echipă, uriaşul Norden, îl chema la sfat, atunci când se ivea o problemă mai dificilă.

Bill muncea cu plăcere. Viaţa de „rentier” de pe vas îl cam moleşise. Se simţea ca după o perioadă lungă de întrerupere a antrenamentelor: muşchii parcă i se atrofiaseră şi începuse să se îngraşe. Simţea că „marele drum”, cum îl numea el, era şansa lui, şansa de a-şi reface forma de altă dată. Văzându-l umflându-se în pene, Petea îi spusese că, după părerea sa certă, drumul a fost scornit de inginerul-şef care-l cântărise pe Bill Webster într-o dimineaţă şi se îngrozise. Şi atunci inventase drumul!... Toate astea Petea le povestise cu gesturi multe şi foarte animat, într-o seară, în sala clubului plină de oameni care râdeau în hohote.

Dar Bill rămase la fel de entuziast, se avânta unde era mai greu şi îi mai şi ajuta când pe unul, când pe altul. Abia seara, la terminarea lucrului, simţea oboseala. Dar, „să fie al naibii dacă nu era o oboseală straşnică! Plăcută, măi bătrâne, plăcută, dacă un «sedentar» ca tine poate pricepe asta”... îi spuse Bill.

206 i în cabină, prietenului său şi ca urmare primi o pernă drept în ceafă, într-un mod cu totul nesportiv! Atac pe la spate!

De fiecare dată, seara, întoarcerea şalupei era aşteptată de o mulţime de prieteni. Printre ei Bill descoperea încă de departe fluturarea bascului albastru al lui Petea. Tocmai de aceea, în seara în care şalupa fu

primită de puntea pustie, „constructorii45 începură să murmure, miraţi din cale-afară. Bill însă nu dădu prea multă atenţie acestei întâmplări. Se grăbea spre cabină şi, mai ales, spre camera de baie, cufundat în gânduri.

Vremea trecuse nespus de repede şi Bill constată cu tristeţe că drumul se apropia de ţintă. Începu să se întrebe, tot mai des, ce ar mai putea face ca să fie util. De când devenise constructor de drumuri îl văzuse destul de rar pe inginerul-şef şi rămăsese rupt de problemele colectivelor de cercetări, de care se interesase cu minuţiozitate înainte. Seara, la întoarcerea pe vas, era prea obosit ca să mai hoinărească pe la diversele servicii şi laboratoare. Şi apoi – asta o ştia el, nu trebuia să i-o spună nimeni! – ce era acum cu adevărat interesant se petrecea pe insulă, nu ca altă dată, în laboratoarele secţiei de electronică.

Şi nici Petea nu era mai bine informat. „Raportul45 lui zilnic conţinea comentarii asupra meniului de la prânz; câte*. O anecdotă*, recentă, pe seama vreunui om de ştiinţă; ce-a zis Marusia şi ce-a răspuns el şi alte parascovenii, cu care-i făcea lui Bill capul calendar. Ba, într-o seară, îi propusese cu toată seriozitatea să înveţe româneşte. Îl auzise pe inginerul Ionescu spunând ceva foarte solemn de care Petrovici râsese ca niciodată. La insistenţele lui, inginerul Petrovici îi mărturisise că „Şeful44 cădelniţase lung şi foarte meşteşugit un fel de zicală complicată şi cu haz, dar fără cuvinte spurcate, ca un descântec. Zăudacă nu merita să înveţi româneşte! Cu un cuvânt, nici Petea n-avea habar de nimic.

Bill, cuprins de gânduri, nici nu sesiză că, de astă dată, Petea întârzia, ameninţând să-l frustreze de „raport”. Zăbovi îndelung sub duş. Când isprăvi, constată că se făcuse foarte târziu. Simţindu-se prea obosit ca să hoinărească în căutarea prietenului său, se hotărî să-l aştepte culcat în pat. Dar legănat de mişcările line ale vasului, adormi curând fără să vrea.

Era noapte de-a binelea când se trezi. Îşi dete seama că intrase Petea. îl auzea moşmondind prin întuneric. Iar

nu-şi găsea pijamaua! Bill nu putea pricepe cum de reuşea Petea să-şi rătăcească de fiecare dată pijamaua într-un spaţiu atât de mic. Brusc se auzi o bufnitură şi Petea scăpă nişte vorbe ruseşti printre dinţi. Şi fiindcă Bill apucase să înveţe atâta ruseşte, nu-şi mai putu stăpâni râsul.

— Of, Bill, te-am trezit! Iartă-mă!… se auzi vocea foarte necăjită a lui Petea. Sunt atât de neîndemânatic… şi… e un întuneric de să-ţi bagi degetele în ochi, nu alta!

— Dar aprinde, omule, lumina! Ce aştepţi?

— Aşa e! spuse Petea, uşurat. Ia uite, măi, ce deştept! …

Bill se frecă îndelung la ochi, apoi privind ceasul rămase năuc: era trecut de ora două.

— Unde ai hoinărit până la ora asta, corabie bătrână?

Petea însă nici nu catadicsi să-i răspundă. Aşezat pe marginea patului, îşi trăgea pe el, tacticos, haina de la pijama.

— N-auzi, corupător de suflete neîntinate?

— Lasă-te de fleacuri, ripostă Petea superior şi uşor absent.

Privindu-l mai atent, Bill îşi dădu seama că prietenul său e plin de o veste grozavă. Asta se vedea de la o poştă.

— Dar ce-i, ce s-a întâmplat? Bill simţi că începe să-şi piardă răbdarea.

Petea îşi încheia tacticos nasturii pijamalei şi abia într-un târziu răspunse:

208!

— N-am chef de vorbă la ora asta…

Dar întinsese prea tare coarda! Bill sări în picioare în mijlocul cabinei.

— Apropo! Mi-a spus comandantul să-ţi comunic că nu mai pleci la muncă, continuă Petea, căscând. Are nevoie de tine aici. Ţi-a făcut rost şi de nişte ţoale a-ntâia! Le găseşti acolo, în dulap… Apoi tăcu din nou.

Bill se lăsă moale pe marginea patului lângă Petea, îngăimând:

— Hai, măi Petea, măi!… Ce-mi torni tu aicea!?…

— Asta-i! spuse Petea important.

— Măi bătrâne, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Tu nu vezi că abia mă mai ţin pe picioare?…

Dar Bill începu să-l roage cu atâta insistenţă, încât

Petea nu mai avu încotro.

— Ei! făcu el arogant. În loc să te văicăreşti ca o babă, mai bine ţi-ai fi deschis capul la vreme. Să-ţi fi petrecut mai cu folos dimineţile, nu să te prăjeşti la soare. De trei zile, toate posturile de radio numai despre noi vorbesc – şi dumnealui face plajă!…

— Dar ce, parcă tu ai ştiut ceva!

— Şi ce dacă n-am ştiut? Nu e o scuză pentru tine. Află, domnul meu, că mâine – ai reţinut? – mâine, cei mai renumiţi reporteri vor fi oaspeţii noştri, iar concetăţenii tăi au lansat un satelit, ca pe vremea Jocurile Olimpice de la Tokio, ca să transmită direct, şi înaintea tuturor, imagini ale minunii de pe insulă. Petea îşi atinsese ţelul; îl uluise complet pe Bill. Încântat, continuă: Aşa că vezi ce faci! Zâmbeşti cu toţi dinţii la vedere. Şi când te-ntreabă cineva ceva, orice, înţelegi, spui ce mult îţi plac izmenele firmei „Lastre”, care-ţi subţiază şoldurile, sunt ieftine, durabile şi au un colorit plăcut.

— Aşa am să fac! decise Bill, venindu-şi în fire şi nevrând cu niciun preţ să-i dea câştig de cauză. Apoi adăugă, maliţios: Dar nu cred că pentru atâta lucru ţi-ai pierdut tu toată noaptea…

— Nu numai noaptea, ci şi toată ziua, ţinu Petea să precizeze. Vai de capul meu ce zarvă a fost! Câte14 209

odată mi se părea că nu mai sunt la o consfătuire, ci la un meci de rugbi.

Bill nu-şi mai găsea astâmpăr:

— Hai, Petea, ce naiba, povesteşte odată! Dar ia-o de la început, de la începutul începutului.

Se aşezară mai comod şi Petea începu de la „începutul începutului”.

— Nu ştiu dacă ai aflat, dar ai noştri au cerut forurilor ştiinţifice să nu dea publicităţii descoperirea făcută înainte de a se ajunge la unele concluzii mai precise. Zarva care s-ar fi stârnit ar fi stânjenit mersul

cercetărilor – susţineau ai noştri – iar tu ştii că după unele capete timpul ne era măsurat, astronava ameninţa să se prăbuşească…

— Etc. etc… făcu Bill nerăbdător, dar la mina ofensată a lui Petea se grăbi să facă un gest care însemna că din clipa asta e mut.

— Nu se ştie însă cum, un copoi de ziarist a, prins mişcarea! Unul din cei cu miros fin, care-şi vâră nasul în toate. Un franţuz, mi se pare, dacă nu chiar un american de-al tău. Şi deodată lumea a început să se intereseze de expediţia noastră… Azi o aluzie, mâine o părere, până când s-a ajuns la interpelări în parlament.

— Auzi, domnule! Ce chestie!

— Ei, în faţa acestei situaţii, sigur că nu s-a mai putut păstra taina. Şi iată că, de trei zile, s-a stârnit o hărmălaie de te doare capul. Şi dacă ai şti câte zvonuri şi câte basme s-au scornit pe scama noastră! Te apucă ameţeala, nu alta! Au, domnule, ziariştii ăştia o fantezie L. Tocmai pentru a pune capăt acestor poveşti, forurile superioare au cerut să li se trimită un raport detailat asupra mersului cercetărilor şi să se organizeze o conferinţă de presă pe bordul lui „Neptun”. Aşa că mâine să te ţii, bătrâne!

— Lasă, nu-mi purta tu de grijă! Hai, povesteşte mai departe!

— Să-l fi văzut pe comandant ce mai spumega: „De asta ne arde nouă acum, când fiecare clipă e preţioasă…” aşa şi pe dincolo… Petea făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, apoi continuă cu mai multă însufleţire: Americanii tăi pregătesc şi ei un vas expediţionar, echipat cu utilajul ştiinţific cel mai modern, japonezii la fel… Din cauza acestei afurisite de conferinţe de presă a început tot circul. Comandantul i-a întrunit pe cercetători pentru ca să tragă linie şi să scrie fiecare dedesubt ce a făcut, să-şi „expună punctul de vedere asupra principalelor probleme care vor constitui tema dezbaterilor”…

— Aoleu! sări Bill. Îmi închipui ce-a ieşit… Ce rău îmi pare că n-am fost şi eu!…

— Să-ţi şi pară… Comandantul *a* fost furios că

lipseşti.

— Eu?! Ha, ha… Asta-i bună!… Eu?!…

— Zău, Bill. Mâine se va răscoli totul, de la facerea lumii încoace. O să înceapă cu prima înregistrare a semnalelor. Parcă te văd ajuns celebru: „Bill Webster, descoperitorul misterioaselor semnale! Bill Webster şi descoperirea sa provoacă scandal în parlamentele ţărilor europene!”

— Hai, bătrâne, lasă panglicăriile! Ce făcea inginerul-şef?

— Inginerul-şef a mâncat scărmăneală din cauza ta.

— Adică?

— Păi, cică de ce ţi-a ţinut parte, atunci când ai cerut să participi la construcţia drumului, că ai fost neglijat, că nu s-a ocupat nimeni de tine, şi alte politeţuri.

— Bine, dar tu nu le-ai putut explica că eu am cerut să plec la drum, fiindcă voiam să fac ceva… Şi apoi, ce-s prostiile astea, că am fost neglijat! Tu de ce ai tăcut? N-ai putut să le spui…

— Atât mi-ar fi trebuit, să mai deschid şi eu gura! M-am făcut mic de tot, să nu mă bage nimeni în seamă. Nu eram eu ăla care trebuia să mă ocup de tine?…

— Petea, eu nu înţeleg! M-am simţit atât de bine aici. Am făcut ce-am vrut. Mă primeau toţi atât de frumos, îmi arătau tot ce voiam, îmi explicau…

U* 211

— Da, dar, după părerea unora, nu te-ai simţit destul de bine şi ai fost „complet neglijat”.

— Asta s-o creadă ei! Ce prostie! mai bine spune-mi ce s-a discutat despre astronavă.

— Bravo! Unii sunt scărmănaţi din pricina ta şi ţie nici că-ţi pasă.

— Îmi pare rău, făcu Bill amărât. S-a supărat tare inginerul Ionescu?

— Ei! Ştii tu cum e el… Dar nici bine nu i-a părut.

— Mă duc mâine dimineaţă şi lămuresc totul. Îmi cer scuze de la inginerul-şef, iar ălora de fac tărăboi, pe tema asta, am să le-o spun de la obraz… Dar despre astronavă

ce s-a spus?

— Astronava… astronava…

Petea mai bolborosi ceva neinteligibil şi adormi pe loc.

VI

Bineînţeles că Bill nu mai putu închide ochii nicio clipă. Se frământă, se răsucea în cuşetă, când pe-o parte, când pe alta, ascultând, din ce în ce mai enervat, uşorul sforăit al lui Petea. Către dimineaţă începu să judece somnul prietenului său ca o sfruntată obrăznicie. Nu, nu era de loc prietenesc ceea ce făcea el.

După ce făcu un duşşi mai încercă în fel şi chip să-şi treacă timpul, se consideră îndreptăţit să-l scoale pe Petea. Şi o făcu, cu grijă, cu menajamente şi drăgălăşenie, ca să nu-l supere. (Petea sculat brusc din somn se-nfuria îngrozitor şi dădea în el cu ce apuca în mână.) Nici de data asta, cu toate precauţiunile, nu scăpă de o pernă în cap. Dar rămase tare

212:

pe poziţie şi avu câştig de cauză. Resemnat, Petea căscă îndelung, apoi cu un oftat:

— Eh, va să zică… unde am rămas?

— La astronavă, se grăbi Bill să-i amintească, cu ochii lucind de nerăbdare.

— Da, aşa e. Deci când aflu că s-a convocat consfătuirea, fac ce fac şi mă strecor şi eu în sală. Mamă, ce era acolo! Am simţit deodată că mi se face frig. Comandantul era posomorât de parcă ar fi fost Capul Horn în furtună, Turanov era cu nasul vârât în hârtii, de nu i se mai vedea decât creştetul capului, iar Ionescu plictisit, absent, cu gândurile duse cine ştie unde. Şi când inginerul-şef e aşa, e bucluc. Colac peste pupăză, mai veni şi povestea aia cu înalta ta persoană, discuţii, controverse…

— Hai, Petea, treci peste asta! interveni Bill, i

— Nu mă întrerupe! sări Petea ofensat.

— Bine, bine, bine! se strădui Bill să-l potolească.

— Vine, deci, comandantul şi zice: „Cum facem mâine să lăsăm cât mai puţine întrebări fără răspuns?” îşi dă cu

părerea unul, altul, unii îl susţin pe primul, alţii pe al doilea, dar... nu iese nimic. Ba, lucrurile se încurcă şi mai rău. Atunci se vâră „Şeful" în hărmălaie şi propune ca acest punct să se discute la urmă. Noroc de el! Toată lumea e de acord, toţi răsuflă uşuraţi. Singuri nu le dădea prin minte soluţia asta... Se trece la punctul doi. Raportor: profesorul Turanov.

— Aşa! Aşa! Aici voiam să ajungi. Bineînţeles că bătrânul *a* venit cu o „ipoteză bine fundamentată, în legătură cu apariţia şi rostul astronavei"...

— Exact.

— Ha, ha, parcă-l văd. Ei, ce zicea profesorul?

— Măi Bill, spunea nişte lucruri grozave. Turanov e de părere că erupţia vulcanică care a avut loc cu mai bine de o lună în urmă – „Neptun" a fost primul care a semnalat fenomenul – a azvârlit odată cu torentele de lavă şi astronava la suprafaţă. Ajunsă aci, bateriile ei solare; S-au reîncărcat şi, astfel, ea a început să-şi îndeplinească; tardiv, rolul ei de cosmosondă.

— Interesant, bătrâne! Acum mi se lămuresc şi mie unele lucruri. Se pare deci că eu am recepţionat tocmai avertismentul lansat atunci de „Neptun", dar legătura s-a întrerupt atât de brusc, încât n-am reuşit să-mi dau seama de unde vine. Pe chestia asta am şi încasat o muştruluială straşnică de la ofiţerul de cart.

Cu o flăcăruie ironică în ochi, Petea îl întrerupse:

— Păi da! De altfel, ipoteza lui Turanov lămureşte multe probleme rămase obscure. De exemplu, s-a verificat că racheta transmite informaţii asupra mediului înconjurător. Deci, profesorul nu s-a înşelat atunci când interpretând diagrama semnalelor a susţinut existenţa unui zăcământ uriaş de oxizi de fier, înăuntrul căruia se produc fenomene încă nestudiate de savanţi. Îţi aminteşti, nu?

— Sigur că-mi amintesc! Dar de semnalele propriu-zise ce spunea?

— Zicea că, împreună cu „distinsul şi eminentul" său coleg, inginerul Ionescu, a ajuns la concluzia certă că

acestea nu sunt altceva decât un semnal purtător…

— Deci, îngână Bill grozav de dezamăgit, nu-i vorba de niciun fel de mesaj…

— Cum nu! strigă Petea nerăbdător. E un semnal de recunoaştere care poartă cu el tot felul de mesaje către cei care se interesează de Pământ şi au nevoie de informaţii asupra lui.

— Ia stai, bătrâne! Am impresia că ai început s-o iei razna. Aceste informaţii ar fi fost utile acum o sută sau o mie de ani, adică atunci când astronava ş-a apropiat de Pământ. Dar după atâta timp… Cine ştie de când s-a pierdut legătura cu ea!? Cine s-o mai urmărească? Doar nu-ţi închipui că „cei de dincolo” au putut să prevadă întâmplarea care a scos-o la suprafaţă!…

— Cel care o ia razna eşti tu! De ce nu mă laşi să vorbesc? se bosumflă Petea. Turanov se bazează pe rezultatele analizelor făcute de geologi, când afirmă că racheta a căzut în ocean, acum mai bine de o mie de ani. Pe de altă parte, mai face şi un raţionament logic. El spune aşa: Dacă astronava ar fi sosit de curând, apariţia ei ar fi fost semnalată de staţiile de observaţie terestre. În afară de asta, am fi descoperit urme ale trecerii astronauţilor, care au venit cu ea sau i-am fi întâlnit chiar. Pentru că – zicea el – n-avea rost să trimită o asemenea huidumă fără echipaj. După cum ştii, însă, nu există nicio urmă care să ateste existenţa unei fiinţe vii în jurul astronavei.

— Are dreptate bătrânul. E limpede ca lumina zilei că…

Petea însă îl privi superior şi foarte ironic, satisfăcut că-i venise apa la moară.

— O fi limpede pentru tine, căposule, dar uite că sunt unii care au o cu totul altă părere.

Bill rămase năuc.

— Adică… cine… cum… ce zic?

— Zic că întâmplarea joacă un rol prea mare în ipoteza lui Turanov. Din întâmplare racheta este azvârlită la suprafaţă. Tot din întâmplare se găseşte în poziţie verticală. Asta înseamnă să acordăm prea mult credit

întâmplării!

— Replica asta nu poate fi decât a inginerului-şef, se însufleţi Bill.

— Chiar aşa!

— Adică, reluă Bill aprins, Ionescu este de altă părere?

— Exact, domnul meu.

— Formidabil! Hai, Petea, spune!

— Păi asta fac, dar dacă mă tot întrerupi... Deci, profesorul şi-a expus calm, meticulos şi documentat ipoteza. Şi a convins pe toată lumea. Adică, aproape. Toţi îi admirau logica formidabilă, demonstraţia, ştii, „riguros ştiinţifică". Am izbucnit în aplauze când a terminat. Profesorul însă n-a fost de loc încântat. Ne-a aruncat o privire în care mi s-a părut că citesc mai mult compătimire decât surprindere. Vezi, Bill, el cunoştea poziţia inginerului-şef tot atât de bine ca şi pe a sa. Îmi închipui câte discuţii or fi avut „distinşii colegi" pe tema asta. Şi-ţi dai seama cât s-or fi chinuit să-şi apropie părerile.

— De, băiete! Cu ştiinţa nu-i de glumă!

— E lată rău, ce mai! Şi cum îţi spun, a urmat coreferatul inginerului-şef. Se vedea că e foarte stânjenit. Şi, deodată, în loc să-şi citească coreferatul, a aruncat fraza aia cu întâmplarea. Mamă, parcă a tras un foc de puşcă! În sală s-a făcut o linişte de ziceai că ne-a pierit răsuflarea la toţi. Fără să-i pese de gheaţa din jur, începu să-şi expună apoi punctul său de vedere.

— Ce zicea?! sări Bill.

— Păi...

— Gata, gata, nu te mai întrerup.

— El susţine că astronava este venită de o lună de zile.

— Prii!

— Apropierea ei de Pământ, zice, a provocat erupţia vulcanică şi naşterea insulei. Iar procesele necunoscute, care se petrec sub scoarţa ei, se datoresc tocmai uriaşului câmp energetic al astronavei. Cum se explică faptul că n-are pasageri, deşi dimensiunile ei sunt atât de

impresionante? în primul rând, pe inginerul-şef nu-l sperie de loc mărimea ei. El zice că nu există obligativitate ca şi locuitorii altor planete să aibă dimensiunile pământenilor. Dacă ar fi să raportăm volumul astronavei la proporţiile unor fiinţe raţionale mult mai mari decât pământenii, ea n-ar mai apărea atât de imensă. Şi tot atât de bine mai pot exista şi o mie de alte cauze care să justifice dimensiunile ei. Şi apoi, ne-a mai dat în cap cu ceva, de ne-am mirat singuri cum de nu ne-a venit şi nouă ideea aceasta: Nici noi, pământenii, n-am început explorarea Cosmosului, a Lunii şi a planetelor mai apropiate cu rachete având oameni la bord.

— Aşa-i!

216 j

— Da, aşa a spus: Până nu există siguranţă că un asemenea zbor nu periclitează viaţa cosmonauţilor, rachetele noastre au zburat fără pasageri. De ce n-ar proceda şi alte fiinţe raţionale tot conform acestei logici elementare?...

Petea se opri. Respirară amândoi adânc, ca pentru a-şi reveni. Se priviră lung, încântaţi. „E grozav Şeful! Are cap, nu glumă!” Bill se ridică şi începu să se plimbe înfierbântat prin cabină. Se gândea, se gândea...

— Măi. Petea, treburile astea sunt al dracului de complicate pentru o minte neînvăţată ca a mea. Îmi crapă capul, nu alta. După mine, şi unul şi altul are dreptate. Dar asta e imposibil!

— Lasă, Bill, că nici nouă nune-a mers altfel. Adică, noi ăştia, „nespecialiştii”. S-au încins discuţii. Amândoi se bazau pe fapte concrete, analizate cu migală, arătau cum – împreună cu colectivele lor – au studiat fiecare amănunt, chiar şi pe cel mai neînsemnat, au cântărit de zeci de ori fiecare posibilitate şi... au ajuns la concluzii diametral opuse. Îţi dai seama? Aceleaşi fapte şi totuşi...

În cabină domni un timp liniştea. Apoi Bill spuse cu o uşoară părere de rău:

— Ipoteza inginerului nostru e prea frumoasă ca să fie adevărată...

— Asta zicea şi bătrânul. Ne-a povestit cât s-a ciorovăit cu el ca să-i scoată romantismul din cap. Pe urmă ne-a enumerat o serie de lucruri asupra cărora au căzut de acord, de la început. A spus, apoi, că nu înţelege de ce se încăpăţânează Ionescu să nu admită că tot întâmplarea a făcut ca racheta să se găsească în poziţie verticală, parcă gata de start, acum când ştim că această situaţie – după calculele geologilor noştri – tot n-o să dureze mai mult de nouă zile. „Trebuie să vă spun – a continuat profesorul – că inginerul-şef respinge categoric concluzia geologilor noştri, deşi aceasta e bazată pe calcule foarte precise”… „Da, o resping!” a zis şeful. Tura

217, nov şi-a potrivit ochelarii, s-a întors spre el şi l-a întrebat de ce n-a amintit asta în coreferat. „Sper că nu din delicateţe pentru geologi”, a zis bătrânul. Şi aşa mereu, dă-i cu argumente, date, calcule pe care şeful abia pridideа să le noteze. După Turanov au mai vorbit alţii, dar n-am putut reţine prea multe din cele spuse de ei, că prea erau chestiuni de specialitate, iar mie deja îmi crăpa capul. Nimeni, însă, n-a sprijinit concluziile şefului. Şi, zău, parcă-mi părea rău. Tare erau frumoase şi îndrăzneţe…

— Da. Păcat că…

— Stai! sări Petea cu ochii strălucitori. Acum vine lovitura de teatru.

— Uite ce hal de a povesti! De ce mă fierbi atât?

Petea râse grozav de încântat:

— Intenţionat! De ce să nu ai şi tu emoţii?…

— Hai, zi-i, cu emoţii sau făr’ de dar zi-i odată!

— În sală se făcuse linişte. Toţi ochii se îndreptară spre Ionescu. Pauza se prelungea. Sala era stânjenită, multora* le părea rău. În sfârşit, comandantul nu se mai putu stăpâni: „Ei, hai! N-ai curajul să te dai bătut?” Atunci Ionescu s-a uitat la ceas şi a. cerut un răgaz de două minute. Uf, Bill, au fost cele mai lungi minute din viaţa mea! Mereu ne uitam la ceas, dar nimeni nu se mişca, nimeni nu spunea o vorbă. Vremea, însă, parcă se oprise în loc. Şi, deodată, începu să clipească semnalul optic al videofonului de pe masa comandantului. Petrovici – abia

acum observarăm cu toţii că lipsea din sală – cerea să facă o comunicare. Cu câteva secunde în urmă, astronava s-a rotit din nou spre sud-est, dar în loc să-şi mărească unghiul faţă de verticală, a început să şi-l micşoreze. Îţi dai seama cât de-uluiţi am fost cu toţii, în prima clipă... însemna că undeva, în calculele atât de precise ale geologilor, se strecurase o greşeală. Unul din ei s-a ridicat şi a spus că, după părerea sa, din cauza uriaşei greutăţi a astronavei s-a produs o deplasare în straturile de rocă, sau ceva asemănător – n-am înţeles prea bine – care a dus la abaterea respectivă şi că, într-o zi sau două, ne va putea spune exact ce s-a petrecut în subsolul insulei. „Iarăşi întâmplarea", spuse zâmbind şeful. Şi atunci s-a pornit: „Nu! Nu e vorba de nicio întâmplare. Niciuna! Noi, electroniştii, am aşteptat să se producă acest fenomen. Încă de la început s-a văzut că există o anumită regularitate în deplasarea vârfului astronavei. De când îl urmărim, el a descris o anumită curbă. Din interpretarea ei am tras concluzia că în deplasarea sa trebuie să se producă azi, mâine, o modificare. Şi fiindcă faptele ne-au confirmat previziunea, îndrăznesc acum să afirm că vârful astronavei se mişcă conform unui anumit program. Probabil că el ţinteşte mereu spre planeta natală, sau spre un satelit natural sau artificial al acesteia, şi transmite într-acolo informaţii despre bătrâna noastră Terra. Şi această presupunere poate fi valabilă numai în cazul în care astronava e venită de curând".

— Formidabil!

— Turanov nu s-a lăsat! A adus argumente, şi dă-i, şi dă-i...

— Bine, dar până la urmă cum s-au sfârşit lucrurile? întrebă Bill, la capătul răbdării.

— Asta n-o mai ştiu.

Bill rămase năuc.

— Cum, nu ştii?

— Foarte bine. Am intrat de cart.

— Petea, eşti un monstru! strigă Bill, fierbând de indignare. Mă chinui ca pe hoţii de cai!

— Aşa-ţi trebuie! spuse Petea râzând. De ce m-ai trezit din somn?…

Într-o clipă, toată cabina fu întoarsă pe dos. Petea se predă, dar nu-i folosi la nimic. Şi atunci îi veni ideea salvatoare.

— Hai, repede pe punte! Acolo o să aflăm totul

Şi aşa a scăpat Petea de la „moarte”, cum povestea

Bill mai târziu…

VII

Se apucară în cea mai mare grabă să facă ordine în cabină. Abia reuşiră să se descurce în harababura pe care o creaseră, nici ei nu ştiau cum. Apoi, ciocnindu-se unul de altul, fugiră la duş şi se spălară în pripă. Întorşi în cabină, Petea scoase din dulap costumul pregătit pentru Bill şi era gata să se pornească din nou pe ironii. Dar Bill i-l smulse decis din mână:

— Măi deşteptule, nu vezi ce târziu e, şi noi suntem încă în chiloţi!

Bill se îmbrăcă repede, chinuindu-se amarnic cu nasturii care nu intrau cum trebuie în butonierele noi. Petea, în schimb, îşi perie cu grijă costumul, privindu-se lung în oglindă, din faţă şi din profil. Bill observă abia acum că îşi pusese hainele de gală.

— Măi, măi! se miră el. Sunteţi invitat la vreo recepţie?

— Ce-ţi pasă! Tu te-ai ferchezuit ca un mire şi ai vrea ca eu să trec drept ruda ta săracă. Domnul meu, v-aţi înşelat. Nu uita că vin oaspeţi pe bord. Nu cumva ai vrea să apar în faţa lor în slip?

— Ar avea de ce râde! ripostă Bill.

— Ia, te rog!

— Bine, bine, n-ar râde! Dar haide odată.

— Stai că viu!

Petea îşi aranjă cu migală moţul de pe frunte, în timp ce Bill se învârtea ca un leu în cuşcă. Îşi mai suflă un fir imaginar de praf de pe reverul hainei, se controlă satisfăcut în oglindă şi, pe neaşteptate, o zbughi pe uşă.

Bill o porni în fugă după el şi, în urma lor, uşa bufni

cu putere. Bill sprintă puternic pe coridorul spaţios, îl depăşi, dar, când vru să urce scările spre punte, observă că Petea o cotise spre dreapta.

— Încotro? strigă Bill.

— Vorba! Şi ţine-te după mine.

Şi fiindcă vorbise extrem de poruncitor, Bill se supuse pe loc. îmblânzit, Petea se simţi dator să-i explice:

— Trecem întâi pe la radiotelegrafişti să aflăm când sosesc…

Aflară că ziariştii vor sosi cam peste un ceas şi că vasul ţine o legătură permanentă cu ei.

— Pun, de pe acum, atâtea întrebări, încât comandantul, plictisit, mi-a ordonat să nu-l mai deranjez pentru orice fleac, le spuse radiotelegrafistul de cart.

Tot de la el aflară că primirea se va face pe insulă, drept care, Petea şi Bill o zbughiră repede pe punte, uitând să-şi mai ia rămas bun. Abia acum îi cuprinse cu adevărat teama că s-au trezit prea târziu ca să mai prindă un loc pe şalupă.

— Ne-am ars! spuse Bill furios. Nu ne mai rămâne decât să „rechiziţionăm" una din bărcile de salvare sau să trecem înot…

Spre norocul lor, îl descoperiră însă pe inginerul-şef gata de îmbarcare.

— Hai, băieţi! Ce aţi întârziat atât?

Fără să mai aştepte răspunsul lor, începu să coboare scăriţa spre şalupă. îmbrâncindu-se, cărându-şi ghionţi, fericiţi că totuşi ajunseseră la timp, Bill şi Petea se grăbiră să-l urmeze. Şi, ca de obicei în asemenea împrejurări, Bill – deşi era mai voinic – rămase ultimul, pentru că în sprinteneală nu se putea măsura cu Petea, care era agil ca o pisică. Mai mult prăbuşindu-se peste prietenul său, Bill ateriză în şalupă, exact în clipa în care aceasta se desprinse de vas. Petea fu gata să facă haz, dar vocea ofiţerului îi tăie tot elanul:

— Gromov! Ia-ţi în primire aparatul! Ce, ai plecat în voiaj de plăcere?!

Devenit brusc serios, Petea îşi luă în primire aparatul

de emisie şi recepţie şi, secondat de Bill, începu să caute legătura cu avioanele delegaţiei de ziarişti. Nemaiavând cu ce să-şi ajute prietenul, Bill îşi scoase apoi binoclul şi începu să cerceteze, minuţios, bolta senină a cerului. Cu toate că era ocupat, lui Petea nu-i scăpă gestul.

— Ce faci? Cauţi avioanele? spuse el înveselit.

— Nu. Caut satelitul, răspunse Bill candid.

— Ce vorbeşti, domnule! pufni în râs un marinar de alături. Ăla de nu reuşesc să-l descopere astronomii noştri, cu toată huiduma lor de telescop.

Bill clipi din ochi nedumerit, apoi observând că Petea se prefăcu, deodată, extrem de ocupat, băgă binoclul la loc, în toc, şi nu răspunse. În gândul său însă, hotărî să lămurească neapărat şi acest mister. Cu orice preţ. Şi vai de Petea dacă l-a tras iarăşi pe sfoară.

Ajuns pe insulă, Bill fu cuprins de o mare nedumerire. Singurul loc mai neted se afla pe coasta vestică. Într-acolo se şi îndreptară cu toţii. Spaţiul fusese curăţat de bolovani, dar era totuşi atât de restrâns, încât nu-şi putea închipui cum o să poată ateriza un avion pe el. Nu-şi mărturisi îndoiala nimănui, de teamă să nu stârnească iarăşi hazul. Se resemnă să privească pregătirile care se făceau, îl ajută pe Petea să-şi instaleze antena, apoi se aşeză alături pe o piatră şi aşteptă.

Nu mai era mult până la sosirea ziariştilor. Petea avea de lucru până peste cap cu aparatul său, care acum îndeplinea şi rolul de radiofar, iar Bill nu voia să-l stânjenească.

Deodată, toate privirile se întoarseră spre nord-est. La orizont apăruseră două puncte minuscule, care creşteau cu iuţeală. În curând, se desluşi fuselajul, aripile în formă de delta şi se auzi zgomotul ca de tunet îndepărtat al motoarelor. Şi, pe neaşteptate, spre surprinderea lui Bill, acest zgomot încetă. Primul avion începu să coboare lin spre insulă, în timp ce celălalt plutea în cercuri deasupra ei, la mare înălţime. Abia târziu descoperi Bill elicea mare de pe axul vertical şi se dumiri. Erau avioane de tipul celor cu decolare şi aterizare

verticală.

Inginerul-şef îi făcu semn să vină lângă el. Alături se găsea secundul vasului. În spatele lor, în aşteptare, se grupaseră ceilalţi, cu excepţia lui Petea, care nu-şi părăsi aparatul.

Cu un bâzâit uşor, ca o uriaşă libelulă, primul avion atinse solul. Celălalt încremenise pe loc, sus, la mare înălţime. Şi în clipa în care se deschise uşa, un grup zgomotos se năpusti asupra insularilor.

— Hello, boys! Daţi-vă la o parte! La o parte! căuta să-şi facă loc un ins mai mărunţel, opintindu-se cu nişte aparate. Hello, nu se aude? Sunt reprezentantul televiziunii…

Dar nimeni nu-l luă în seamă. Aparatele de fotografiat porniră să ţăcănească din toate părţile şi primele întrebări începură să curgă de-a valma asupra inginerului Ionescu, care se găsea în mijlocul grupului de pe „Neptun”.

— De unde credeţi că a venit astronava?

— Dacă nu din galaxia noastră, din una învecinată precis, răspunse Ionescu înveselit.

— Cum arată locuitorii acestei planete?

— Hm! Poate că sunt mai înalţi şi mai solizi decât pământenii.

— Care este explicaţia ştiinţifică a acestui fenomen?

— Consumul de vitamine.

— Sunteţi de părere că vitaminele stimulează dezvoltarea organismului?

— Desigur, mai ales atunci când sunt ingerate prin intermediul alimentelor şi la vârsta potrivită.

— Deci, sunteţi adversarul administrării de vitamine sub formă de pilule?

— Nu. Când e absolut necesar… Dar prefer să fie luate prin intermediul alimentelor.

— Domnilor, ne îndepărtăm de subiect, protestă unul dintre ziarişti. Spuneţi-ne mai bine unde se află echipajul astronavei. Am auzit că sunt nişte tipi grozavi, cu pielea violetă…

Un hohot de râs se stârni printre cei de pe „Neptun”, iar inginerul-şef nu mai fu în stare să găsească un răspuns potrivit.

— Hello, boys! Daţi-vă la o parte!

Mărunţelul reprezentant al televiziunii americane folosise prilejul pentru a-şi instala camera de luat vederi drept în faţa lui Ionescu.

— Ne aflăm cu aparatele noastre, începu el repede, pe celebra insulă din mijlocul Pacificului, care preocupă atât de mult opinia publică în ultimul timp. Din clipa în care s-a aflat că ea adăposteşte unul din cele mai mari miracole ale secolului nostru, astronava gigantică venită de cine ştie unde şi de cine ştie când, toate privirile s-au aţintit spre acest loc. Şi iată-ne acum, cu aparatul nostru, aici, pe insula misterioasă. În faţa noastră – în clipa aceasta obiectivul se mişcă puţin spre stânga – îl vedem pe vajnicul comandant al navei de cercetări oceanologice „Neptun”…

— Sunt secundul vasului, îl corectă ofiţerul, furios.

— Rectificăm: pe secundul navei care a înfruntat cu atâta vitejie furiile dezlănţuite ale oceanului…

— Dacă continuaţi aşa, îl întrerupse Ionescu, o să intrăm direct în legendă.

Dar reprezentantul televiziunii nu se intimida de loc:

— …Cu binecunoscutu-i umor, una din figurile centrale ale acestei aventuri, apoi întinzând repede microfonul spre Ionescu: numele dumneavoastră?

— Ionescu, spuse acesta luat prin surprindere.

— …inginerul Ionescu ne-a întâmpinat încă de la început cu multă bunăvoinţă, furnizându-ţie ample explicaţii riguros ştiinţifice.

Şi pentru că inginerul voise să protesteze, îi făcu semne disperate cu mâinile, din spatele camerei de luat vederi, în timp ce gura îi mergea ca o morişcă. Apoi aparatul se înclină uşor spre dreapta.

— Tânărul cu alura de sportiv, domnul… şi întoarse microfonul spre Bill…

— Bill Webster…

— ...englez, pe cât se pare...

— Ba nu, american, interveni Ionescu plictisit. Este cel care a înregistrat pentru prima dată sem

224

nalele lansate de astronavă. Apoi, continuă decis Iată câţiva din cercetătorii şi oamenii din echipajul de pe „Neptun66. Şi acum, după ce am făcut cunoştinţă, întrerupem emisiunea pentru câteva momente, pentru, a ne deplasa până la craterul în care se află astronava.

Fără să mai poată replica, reporterul televiziunii fu nevoit să întrerupă emisiunea. Apoi, întorcându-se spre Ionescu, îi spuse distrus:

— Domnule, mă nenoroceşti! Emisiunea costă o avere şi dumneata vrei să strici totul!

Inginerul-şef nici nu-l luă în seamă.

— Domnilor, se adresă el ziariştilor, e timpul să devenim serioşi! Pe calea asta nu vom putea informa cum trebuie opinia publică. Or cu asta noi, cei de pe „Neptun66, nu putem fi de acord. Mergem la astronavă şi, acolo, o să vă informez pe scurt despre mersul cercetărilor. Dacă va rămâne ceva neclar, o să răspund şi la întrebări – la acelea la care se poate răspunde în momentul de faţă.

Apoi, luându-i de braţ pe secund şi pe Bill, se întoarse şi o porni hotărât spre ridicătura din centrul insulei. Şi inginerul-şef păşi cu atâta vioiciune, încât grupul ziariştilor abia reuşi să se ţină pe urmele sale, 1

VIII

Pe „Neptun”, comandantul oferi un prânz în cinstea oaspeţilor acestora atât de neastâmpăraţi, care răscoliseră totul, căutând să dea de firul tuturor tainelor.

Pe insulă, cu o răbdare de care Bill nu l-ar fi crezut în stare, inginerul-şef le explicase de zeci 15 – Semnale necunoscute de ori câte o problemă, căutând să nu lase loc unor interpretări fanteziste, găsise răspunsuri la cele mai năstruşnice întrebări, animase întreaga societate cu buna-i dispoziţie. Ba, până la urmă, pentru a-l împăca pe reprezentantul televiziunii, acceptă rugămintea acestuia de a adresa un cuvânt telespectatorilor americani, chiar

din faţa uriaşei astronave, lăsându-se prezentat din cele mai căutate unghiuri. Dar inginerul nu pierdu acest prilej pentru a-i chema pe cercetătorii americani să grăbească pregătirile şi să vină cât mai repede pe insulă.

După ce Ionescu îi purtase pe toate coclaurile, încât abia îşi mai trăgeau sufletul, oaspeţii fură fericiţi când – în numele comandantului – secundul îi invitase la masa organizată pe bordul lui „Neptun".

Când şalupele se apropiaseră de vas, întregul echipaj îi aştepta pe punte, iar comandantul le făcuse o primire cu adevărat sărbătorească. Obosiţi, poate şi intimidaţi de ţinuta sobră a comandantului, oaspeţii nu îndrăzniră să-l deranjeze cu prea multe întrebări, deşi acest lucru nu le prea stătea în obicei. Se mulţumiră cu câteva impresii generale şi cu câteva fotografii de efect.

Marea sufragerie, ornată festiv, ca şi mulţimea de mâncăruri pregătite pentru toate gusturile nu rămaseră nici ele fără efect.

Masa decurse în linişte. Se toasta pentru reuşita cercetărilor şi pentru sănătatea tuturor celor de faţă, pe rând. Apoi limbile începură să se dezlege. Şi cei care dădură tonul fură ziariştii americani, îl descoperiseră abia acum pe Bill şi se năpustiseră cu întrebările asupra lui, secondaţi, bineînţeles, şi de ceilalţi confraţi. Bill se ţinu tare. Dădu răspunsuri scurte şi clare, uzând foarte des de câte o glumă sau o mică ironie, după cum îl văzuse procedând pe Ionescu, atunci când se vedea pus în încurcătură.

Şi, cum inginerul-şef se asocie şi el cu glumele sale, masa se sfârşi în cea mai bună dispoziţie.

Apoi, după îndelungi strângeri de mână, şalupele îi încărcară pe toţi oaspeţii şi îi purtară înapoi pe insulă. Pe punte, şepcile marinăreşti şi braţele cercetătorilor se agitară încă multă vreme în urma lor. Doar radiotelegrafiştii răsuflară uşuraţi. Avuseseră una din zilele cele mai grele de când se găseau pe bordul lui „Neptun". Abia reuşiseră să facă faţă atâtor ştiri şi reportaje, transmise în toate colţurile lumii.

Cele două avioane se înălţară în văzduh şi se pierdură curând la orizont, iar viaţa pe vas îşi reluă făgaşul ei obişnuit. Doar Bill mai zăbovi pe punte, cu ochii pierduţi în zare.

Se făcuse târziu. Soarele coborâse la orizont, pregătindu-se să apună. Şi Bill încă mai stătea în acelaşi loc, cu braţele sprijinite de balustradă. Apoi

(iaşii cuiva, care se apropia, îl smulseră din visare, ntoarse capul. Era inginerul-şef.

— Ei, Bill, iată-te ajuns celebru! îl luă el peste picior. Apoi, văzându-l îngândurat, se sprijini de balustradă, alături de el. Ce-i cu tine, old boy?

— Mă întreb şi eu ce îmi mai rămâne de făcut de acum încolo? Lucrul la drum mi-a prins foarte bine. Dar drumul s-a terminat. Nu ştiu ce aş mai putea face... Am atât de puţine cunoştinţe. Mă mir şi eu cum de am reuşit să-i duc pe gazetari! Cred că şi-au închipuit că sunt cel puţin inginer. Cât despre povestea cu naufragiul meu, n-au crezut o iotă. Ciudaţi oameni, zău! Aveau tot timpul impresia că le ascundem ceva. Dar nu despre asta voiam să vă spun. Mi-e necaz că iar o să stau degeaba!

— Lasă, Bill, nu-ţi face griji din pricina asta. Găsim noi ceva şi pentru tine. Ne aşteaptă zile foarte agitate. Va trebui să încercăm să pătrundem în astronavă. Cine ştie câte lucruri noi şi neaşteptate o să ni se dezvăluie. Da, da, Bill! Abia intrarea în astronavă o să ne ajute să lămurim unele probleme. Dar lucrul acesta, crede-mă, nu va fi uşor, deşi unii susţin contrariul...

— Îmi daţi voie să stau şi eu prin preajma dumneavoastră?

15* 227

— Vezi bine că-ţi dau voie, râse Ionescu, îmbrăţişându-l amuzat. O să-ţi găsesc eu şi ţie ceva de lucru, nu te teme! Toţi cei din preajma mea o să dea în brânci de câtă treabă îi aşteaptă.

Lui Bill începură să-i lucească ochii. Căuta cu disperare cuvinte potrivite ca să-i mulţumească, sau să-şi exprime măcar bucuria. Ionescu îl privea afectuos. Apoi,

deodată, nu-l mai băgă în seamă. Ridicase capul şi asculta cu încordare, căutând să-şi dea seama de unde vine zgomotul străin, care răzbea în răstimpuri din depărtări.

— Bill, tu nu auzi nimic? Ce poate fi asta?

Bill ciuli urechile, dar nu distinse nimic, în afară de clipocitul valurilor ce se izbeau de vas. Se întoarse spre Ionescu şi, deodată, în lumina înserării, îl văzu pălind.

— Fir-ar să fie! îl aşteaptă o moarte sigură.

Zăpăcit, Bill îl privea neînţelegând.

— Nu auzi? E un avion. Dacă vine spre noi, e pierdut.

Tot mai nedumerit, Bill nu-şi mai desprinse ochii de pe faţa lui Ionescu. Acesta luă brusc o hotărâre:

— Bill, repede! Până nu e prea târziu. Poate-l salvăm! E precis deşteptul ăla de la televiziune. Şi doar i-am spus răspicat că-şi riscă viaţa…

Inginerul-şef o luă la fugă spre laboratorul secţiei de electronică. Bill se ţinu scai de el. Marea sală era cufundată în beznă. Inginerul aprinse lumina şi, în timp ce se repezea la aparate, făcu semn spre videofon:

— Cheamă radiotelegrafistul de cart!

Bill apăsă clapeţa de semnal şi pe ecran apăru mutra uluită a lui Petea. Până ce acesta să-şi revină, inginerul-şef îi comandă:

— Caută, cu orice preţ, să iei legătura cu avionul care se îndreaptă spre insulă! Spune-le că li se ordonă să se îndepărteze imediat! Altfel pot să-şi facă testamentul. Lasă videofonul deschis să văd ce faci. Tu, Bill, dă drumul la televizor! Apasă acolo, da, în stânga, pe butonul negru… Aşa! Prinde repede canalul pe care emit cei din avion. Dar grăbeşte-te!

— Bill umbla febril la butoanele aparatului, cu mâinile tremurând de emoţie.

Glasul agitat al lui Petea răzbătea cu putere până la ei:

— Aici „Neptun”! Aici „Neptun”!… De ce nu răspundeţi? De ce nu răspundeţi? Aici „Neptun”! Sunteţi în pericol de moarte! Sunteţi în pericol de moarte!…

Inginerul-şef reuşi să descopere avionul cu ajutorul

puternicului său radiolocator. Pe ecranul mat, conturul acestuia creştea cu repeziciune.

— Ce se aude, Petea?

— Nu răspund.

— Nu te lăsa! Doar n-or fi atât de nebuni, încât să nu-ţi dea ascultare. Ţipă la ei, înjură-i, fă ce ştii, numai să plece naibii! apoi privind la ceas: Tii, drăcie! Deci, totuşi asta voia! mai sunt trei minute… Bill, ce se vede?

— Deocamdată doar marea, luminată de un reflector puternic, iar mărunţelul nostru amic îi trage cu adjectivele de te doare capul…

— Eram sigur că numai lui putea să-i treacă prin cap o asemenea idee. Te pomeneşti că are imaginea în culori.

— Se pare că da. Nu-mi dau prea bine seama.

— Măreşte luminozitatea şi dă drumul aparatului de filmat. Nu acolo. În partea cealaltă. Doar scrie pe el, nu-i aşa?

— Da, spuse Bill moale şi apăsă pe buton.

Inginerul făcu legătura cu comandantul şi-i explică repede ce se întâmpla. Apoi se întoarse. din nou spre videofonul deschis.

— Nimic, Petea?

— Nimic. Emit cu intensitate maximă. Dacă nu şi-a scos căştile, la ora asta radiofonistul are zdrenţe în loc de timpane.

Deodată imaginea de pe ecranul radiolocatorului se şterse.

— Tovarăşe inginer-şef, am pierdut legătura! se auzi strigătul speriat al lui Petea.

— Ştiu, ştiu, nu te agita! N-ai nicio vină!

Şi inginerul-şef, calm, trase minerul semnalului de alarmă. Sirenele porniră să urle sinistru.

— Ce este? se auzi în difuzor vocea surprinsă a ofiţerului de cart.

— Lăsaţi şalupele de salvare la apă, se auzi vocea egală a comandantului.

— …Dacă vom mai avea ce salva, mormăi Ionescu, apoi tare, în microfon: îl rog pe inginerul Petrovici să

verifice aparatele de căutare… încercaţi să determinaţi locul unde se va prăbuşi avionul.

Apoi, neobişnuit de furios, inginerul-şef se aşeză lângă Bill, în faţa televizorului. Lumina puternică a reflectorului din avion tocmai scotea la iveală conturul neobişnuit al insulei. Privită de sus, părea mai ciudată decât şi-ar fi putut închipui cineva. Avea în aspectul ei ceva sinistru, ameninţător. Se ivi şi uriaşul crater, ca o rană adâncă provocată de o arsură cumplită. În mijlocul lui, astronava luase o ciudată culoare lăptoasă. Brusc, izbucni un fulger albastru. Ecranul se lumină atât de puternic, încât le luă vederea. Apoi, tot atât de brusc, se stinse. Rămăsese alb şi vocea reporterului nu se mai auzi.

— S-a isprăvit… murmură Bill îngrozit.

— Petea, caută un post de pe coasta americană şi informează-i că am plecat să vedem ce s-a întâmplat, spuse inginerul-şef cu voce stinsă.

Frecându-se amarnic la ochi, o luă apoi, împleticindu-se, spre punte. Bill se ţinu pe urmele sale şi nici nu-şi mai dădu seama cum ajunse şi el în şalupă. (încă câteva zile după aceea îl durură ochii, iar Petea îl obloji în fiecare seară cu comprese de cartofi cruzi, pentru că Bill refuzase cu încăpăţânate să se arate doctorului, de teamă ca acesta să nu-l reţină la infirmerie.)

Călătoria din noaptea aceea a fost una din cele mai fantastice ieşiri pe mare trăite de Bill. La lumina fulgerelor de pe insulă, neîntrerupte, înfricoşătoare, valurile păreau de plumb topit, iar feţele oamenilor erau livide, spectrale, de nerecunoscut. Părea că nimerise de-a dreptul în mijlocul unei ambarcaţiuni de fantome, navigând pe un ocean de metal fluid. îl auzea alături pe inginerul-şef dând indicaţii, dar nu-i mai recunoscu trăsăturile.

Era limpede că bâjbâiau prin haosul din jur. Şalupa îşi schimba mereu direcţia. Aparatele nu ascultau de comenzile lor. Şi aerul pe care-l respirau parcă devenise greu, apăsător. În gură aveau gust de metal., în sfârşit, luminile de pe insulă îşi încetară jocul. Răsunară comenzi scurte şi şalupa o porni cu viteză într-o direcţie cu totul

contrară mersului de până atunci. Reflectoarele puternice măturau valurile şi, nu după multă vreme, scoaseră la iveală sfărâmăturile ce pluteau pe apă. Apoi ceva rotund se iţi şi, spre marea lor uimire, din valuri răsăriră mâini care se agitau frenetic.

Fură salvaţi toţi, şi cei trei oameni care formaseră echipajul avionului prăbuşit, şi prea zelosul reporter al televiziunii. Erau cu toţii atât de năuci, încât nici atunci când fură ridicaţi pe bordul şalupei nu-şi dădură prea bine seama de ceea ce se petrece cu ei.

Şi nici mai târziu nu reuşiră să povestească ce se întâmplase, de fapt. Măruntul reporter ştia doar atât că îşi pierduse deodată cunoştinţa şi că se trezise apoi în apă. Cum de supravieţuiseră unei prăbuşiri de la o asemenea înălţime, nimeni nu putea să-şi explice.

A doua zi dimineaţa un avion special veni să-i ia şi-i duse în Insulele Hawaii, de unde urmau să se întoarcă apoi în patrie.

IX

Pe „Neptun66 incidentul fu repede uitat. Mereu noi probleme, tot mai spinoase, îi solicitau pe oameni. Nimeni nu se mai îndoia acum, după măsurătorile făcute, că mişcările pe care le efectua astronava se încadrau într-un program riguros calculat, şi că nu există niciun pericol de prăbuşire. Singurul lucru care ar fi putut pune în primejdie mersul cercetărilor era doar vreun cutremur sau o nouă erupţie vulcanică.

Vârful astronavei se deplasa în fiecare seară, ţintind într-o anume direcţie. Inginerul Ionescu şi-a exprimat mai de mult părerea că, judecând după deplasarea sa, vârful astronavei urmăreşte mersul unui anumit corp din spaţiul extraterestru, care se deplasează conform legilor mecanicii cereşti. Calculele făcute de specialişti au confirmat întru totul această ipoteză. Dar cu toate străduinţele grupului de astronomi, echipat cu aparataj din cel mai modern, acest corp nu a putut fi descoperit. Şi nici observatoarele astronomice cele mai apropiate, cărora li se trimiseseră toate datele necesare, nu fură mai norocoase.

Se părea că astfel se confirmă ipoteza lui Turanov, cum că astronava e venită pe Pământ cu veacuri în urmă.

— Cum vă închipuiţi voi că o să fiţi în stare să descoperiţi un obiectiv cosmic, după indicaţiile astronavei, când el nu se mai găseşte de multă vreme în locul respectiv. Indicaţiile astronavei or fi fost utile, dar nu acum, ci cu sute sau mii de ani în urmă…

Astronomii însă căutau cu încăpăţânare mai departe, iar maşinile electronice erau ocupate tot timpul cu calculele lor complicate.

Centrele ştiinţifice de pe tot globul cereau mereu informaţii despre mersul cercetărilor, iar opinia publică aştepta zi de zi să afle lucruri noi şi senzaţionale.

Pentru dezlegarea, măcar în parte, a misterului ce învăluia astronava, trebuia încercat să se pătrundă în ea. Intrarea în astronavă devenise problema cea mai acută, o problemă care nu mai putea fi amânată. Calea cea mai simplă, după părerea unora, era să se taie un orificiu în corpul uriaşei nave, cam în locul în care se putea presupune că se găseau spaţiile destinate echipajului.

Şeful secţiei de electronică respinse această idee, „oribilă” după părerea sa.

— Cum să tai astronava!? E ca şi cum te-ai apuca să faci autopsia unui organism încă viu.

— De acord cu dumneata, îi replicase profesorul Turanov. Dar altceva ce putem face? Noi suntem cercetători, nu poeţi! Găseşte dumneata o altă soluţie.

Şi cum inginerul Ionescu nu găsi nicio altă soluţie, într-o bună zi, macaralele se puseră în funcţie şi un puternic grup electrogen fu coborât în şalupe, pentru a fi transportat pe insulă.

De pe punte, inginerul-şef urmări cu un calm nefiresc mersul operaţiei. Bill, care-i cunoştea părerea, se ţinea pe aproape, căutând să nu-l supere prea mult cu prezenţa sa. Văzându-l, Ionescu îi zâmbi şi îi făcu semn să se apropie.

— Ce zici, Bill? spuse, arătând spre unul dintre uriaşele agregate. N-o să ne facă de râs?

— Inginerul Simon a zis, îi răspunse Bill informat, că

e în stare să taie în două un cuirasat din cele mai solide, şi asta numai în cinci minute.

— Ce vorbeşti, domnule! se amuză Ionescu. Numai, vezi că astronava nu e un simplu cuirasat. E făcută să înfrunte temperaturi din cele mai înalte, băiete! Eu nu cred că o să reuşească...

Lanţul macaralei se desfăşură încet, cu grijă, şi în clipa în care ultimul dintre agregate ajunse pe puntea şalupei, aceasta trosni sec, iar şalupa se scufundă mult sub linia de plutire. Ofiţerul, care urmărise manevra, încruntă din sprâncene, dar nu

23$

spuse nimic. Cu cercetătorii aceştia fusese nevoit, de nenumărate ori, să încalce prevederile legilor maritime. Numai de n-ar ieşi într-o zi cine ştie ce bucluc! încet, cu motoarele icnind din greu, şi ultima şalupă o porni spre insulă.

— Ce facem, Bill? Nu mergem şi noi?

Lui Bill îi venise să spună că se miră cum de lipseşte inginerul-şef din fruntea unei asemenea acţiuni. În loc de asta însă, buzele lui murmurară cu totul altceva:

— Dar cu ce să mergem?

— O, în privinţa asta, nu te teme! Ne descurcăm noi!

Şi, într-adevăr, se descurcară. Pe apă fu lăsată o bărcuţă cu motor, dar tocmai în clipa în care voiau să plece, deasupra balustradei se ivi capul ciufulit al lui Petea.

— Ce facem? îl luăm cu noi?

— Eu zic să-l luăm, consimţi repede Bill.

Inginerul-şef conduse cu multă pricepere bărcuţa printre zecile de colţuri de stâncă ce pândeau pe sub apă, iar cei doi prieteni fură încântaţi să descopere o nouă calitate a favoritului lor. Ajunseră la craterul astronavei în toiul pregătirilor. Puternicele motoare Diesel duduiau de-ţi luau auzul, iar specialiştii se învârteau în jurul astronavei, gata de acţiune. Inginerul-şef, însoţit de cei doi, se apropie tocmai în clipa în care Turanov desena cu creta un cerc măricel pe trupul navei. Întorcându-se şi văzându-l pe

inginerul-şef, îl privi întrebător, aşteptând să-şi dea părerea.

Ionescu aprobă din cap, tăcut. Apoi încet către băieţi:

— Păcat de timpul şi de energia care se cheltuie! Mă mir de bătrânul profesor că s-a lăsat antrenat în această aventură. Dea domnul să reuşească! Acum o doresc şi eu din tot sufletul. Mi-ar părea rău să-i văd cătrăniţi, după ce au pus atâta suflet în tot ce au făcut.

Ionescu chibzui o clipă, apoi se avântă şi el, făcându-şi loc printre oameni, până lângă inginerul Simon, şeful lucrărilor.

— A, iată-l şi pe eminentul nostru electronist! Ştiam eu că n-o să poţi să te ţii deoparte, îl întâmpină acesta vesel. Apoi întorcându-se către oamenii săi: Hai, băieţi, daţi-vă la o parte că începem!

Îmbrăcat într-o salopetă specială, dintr-un material rezistent la temperaturi mari, inginerul Simon îşi trase pe mâini mănuşile mari, grosolane, din acelaşi material, şi îşi lăsă masca protectoare pe faţă. Nu voise, în ruptul capului, să cedeze nimănui favoarea de a face prima tăietură în trupul astronavei.

Mătăhălos la trup şi îmbrăcat cum era, cu masca protectoare pe cap, părea un adevărat robot. Ţinând în mână un uriaş arzător, se apropie cu paşi greoi de astronavă. Inginerul-şef îşi puse şi el o mască protectoare şi îl urmă, oprindu-se însă la o distanţă respectabilă în spatele său. Inginerul Simon ridică mâna şi agregatele generatoare de curent începură să uruie înspăimântător. Apoi din arzător ţâşni un jet de foc, aproape alb, şi toţi fură nevoiţi să-şi acopere ochii.

Prin larma infernală răzbătură totuşi strigătele lui Ionescu.

— Nu aşa! Apropie-te! Şi mai!… Şi mai!… Măreşte intensitatea la maximum!…

Larma crescu, apoi, pe neaşteptate, se făcu 6 linişte atât de mare, încât lui Bill începură să-i ţiuie urechile. Un murmur de uimire trecu printre cei adunaţi. Când Bill îşi ridică ochii, îl văzu pe inginerul Simon cu mâinile date

neputincios în lături, în timp ce Ionescu şi Turanov se străduiau zadarnic să descopere vreo urmă pe trupul astronavei. Cineva le întinse o lupă, dar Ionescu o respinse furios. Nu-i ardea acum de glume.

La întoarcere îl luară şi pe inginerul Petrovici cu ei, în barca cu motor. Ionescu conduse tot timpul mahmur, fără să scoată o vorbă. Petrovici însă nu putu răbda prea mult:

— Ce-ar fi să încercăm cu generatorul tău de ultrasunete?

Inginerul-şef părţi că nici n-aude. Se dăruise cu totul conducerii bărcii cu motor şi nu-şi mai desprinse ochii de la prova.

— Ce zici, n-ar fi o idee? insistă Petrovici.

— Nu ştiu, nu cred! murmură într-un târziu inginerul-şef. Dacă vrei, poţi să încerci. N-am nimic împotrivă…

X

Eşecul inginerului Simon şi al grupului său produse multă mâhnire pe bordul lui „Neptun”. Pe deasupra, la înapoiere, în timpul transbordării grupurilor electrogene, una dintre şalupe se ciocni de vas şi suferi avarii serioase, iar doi dintre mateloţi se aleseră cu răni atât de grave, încât fu nevoie să se ceară ajutor de pe uscat. Un avion sanitar decolă imediat de la baza aeriană din Hawaii, îi luă la bord şi-i duse la cel mai apropiat spital. Cu acelaşi avion sosi pe „Neptun” şi unul dintre cei mai cunoscuţi specialişti americani în domeniul construcţiei de rachete cosmice, John Robertson, un onţ deosebit de atent şi amabil. Înalt, cu umeri largi, avea o înfăţişare de sportiv, scoasă parcă şi mai mult în relief de părul cărunt, tuns perie. Abia debarcat, îl şi căută pe inginerul Ionescu, cu care avusese, nu de mult, un îndelungat schimb de vederi prin radio în privinţa aparatajului necesar vasului american de cercetări, al cărui conducător ştiinţific era. Apoi îl îmbrăţişă cu căldură pe bătrânul profesor Turanov, marele său adversar în problema noilor teorii asupra influenţei magnetismului terestru asupra zborurilor cosmice. Purtaseră, cu luni în urmă, o îndelungată

polemică în presa internaţională de specialitate, polemică întreruptă doar temporar din pricina neaşteptatei descoperiri de pe insula din mijlocul Pacificului.

Dar cel care stârni cel mai mare interes savantului american fu inginerul Petrovici. Povestindu-i despre încercarea nereuşită de a pătrunde în rachetă şi cerându-i părerea asupra ideii sale de a folosi efectul radiaţiilor ultrasonice, Petrovici fu uimit să descopere în american pe cel mai înfocat susţinător al său.

Cei doi se retraseră imediat în laboratorul de electronică, unde Robertson nu mai sfârşi cu laudele la adresa generatorului conceput de inginerul Ionescu. Apoi, împreună, se cufundară în calcule nesfârşite, uitând cu totul de lumea din jur. Nu apărură decât seara pe punte, frânţi de oboseală, însă cu ochii lucind de satisfacţie.

Inginerul-şef care, sub pretext că nu se simte bine, se retrăsese din laborator, ca să nu le diminueze cumva entuziasmul cu îndoielile sale, îi întâmpină fără să-şi ascundă câtuşi de puţin curiozitatea. Bill, care se ţinuse tot timpul ca o umbră pe urmele sale, se apropie şi el.

— Ştiu, ştiu că sunteţi siguri de victorie! le spuse Ionescu, zâmbind. Se vede după felul în care vă lucesc ochii. Aş dori tare mult să reuşiţi… Ei, cum v-aţi gândit să procedaţi? Spuneţi-mi şi mie.

— Ne-a venit o idee interesantă… începu Petrovici.

— Da, într-adevăr, un procedeu îndrăzneţ şi nou, confirmă americanul.

— Se bazează pe proprietăţile generatorului tău, îi luă Petrovici vorba din gură. George, sper că n-ai nimic împotrivă să-l folosim pe insulă.

— Nu fi copil! mai bine povestiţi-mi cum v-aţi gândit să procedaţi.

— Să vezi…

Potrivindu-şi cu un gest mecanic ochelarii fumurii, Petrovici se căută febril prin buzunare, scoase, în sfârşit, o fâşie lungă de hârtie şi începu să explice pe îndelete.

Savantul american, politicos şi rezervat, se mulţumi doar să intervină din când în când cu câte o completare.

Şi, pe măsură ce vorbeau, inginerul-şef deveni din ce în ce mai îngândurat.

Din discuţie, Bill nu se alese cu nimic, dacă nu punem la socoteală durerea de cap care-l apucă din senin, tocmai pe el, care nu cunoscuse decât foarte rar o asemenea pacoste. Nemaiputând rezista, Bill o şterse tiptil spre infirmerie. De după un colţ apăru, pe neaşteptate, Petea. Se vedea că-l pândise mai de mult.

— Hei! Ce se aude? Ce pun ăia la cale? îl chestiona repede, cu voce scăzută.

— Uf, bătrâne, n-am înţeles nimic… Degeaba. Sunt nişte chestii!… Şi-apoi m-a pocnit o durere de cap…

— Aoleu, făcu Petea, total dezamăgit. Vezi să nu faci cumva astenie!

Apoi mormăind întruna, nemulţumit, îl conduse totuşi până la infirmerie. Ba mai făcu şi scandal, părându-i-se că nu. se acordă destulă atenţie prietenului său, „care suferă”. Până la urmă, doctorul de gardă fu nevoit să-l poftească afară. Şi zadarnic redeveni Petea blând ca un miel, doctorul rămase neînduplecat. Şi poate că tocmai datorită acestui incident iscat de intervenţia lui Petea, Bill fu internat la infirmerie.

În felul ăsta rămase Petea – din exces de zel – fără prieten şi se trezi că n-are cum să-şi petreacă restul timpului liber. Plictisit, se întoarse pe punte. Grupul era tot acolo. Petea încercă să se apropie pe nesimţite, doar, doar o prinde ceva. Când văzu însă expresia ciudată cu care asculta inginerul-şef explicaţiile celor doi, Petea socoti că e mai bine să se retragă cât mai repede de acolo.

Până la urmă, se hotărî să treacă pe la club. Ca de obicei, în jurul aparatului de radio oamenii se adunaseră ciorchine, Totuşi, atmosfera nu mai era atât de vioaie ca altă dată, iar spiritele care se făceau pe seama câte unei afirmaţii hazardate, sau a vreunei expresii pompoase, scornită de un reporter zelos, i se părură fără niciun haz. Discuţiile nu se legau nici ele cum trebuie.

— Nu se intră chiar atât de uşor în astronavă, cum crede acest domn! aruncă unul dintre ascultători,

referindu-se la comentariul unui celebru reporter, care tocmai se transmisese.

— Las că i se găseşte şi ei leacul într-o zi, spuse altul, vădit indispus.

— I-am auzit pe şefi discutând tare aprins pe punte. Cred că pun ceva la cale ca să-i vină de hac, intră al treilea în vorbă.

Petea, care avea chef de taclale, nu se mai putu stăpâni:

— Nu prea-mi vine să cred. Dacă ai fi văzut mutra inginerului-şef, te-ai fi lămurit.

Intervenţia neaşteptată a lui Petea îi făcu pe toţi să ridice capetele. O clipă de linişte nedumerită, apoi un marinar vânjos se răsti deodată la el:

— Mă ţâcă, pe tine te-a-ntrebat cineva ceva?!

Petea socoti că-i mai bine să nu-i răspundă şi cu primul prilej o şterse repede de acolo. Dar, hotărât lucru, ghinionul se ţinea scai de capul lui. În cabina goală şi rece, din pricina absenţei lui Bill, Petea, care se plimba furios de colo până colo, vrând să potrivească covorul, din mers, se poticni şi căzu lovindu-se cu capul de spătarul unui scaun. Şi din toată această întâmplare, se alese cu un cucui zdravăn pe frunte. Amărât, o porni spre postul de radiotelegrafie, deşi mai avea încă mult de aşteptat până să-şi înceapă cartul.

Dis-de-dimineaţă, Bill fugi de la infirmerie, fără să mai aştepte doctorul. Îi era teamă ca nu cumva să-l mai reţină şi să scape astfel prilejul de a asista la noua încercare de pătrundere în rachetă.

Inginerul Ionescu, care nu ştia nimic de isprava lui, îl luă bucuros cu sine.

Era o vreme umedă şi mohorâtă, iar insula părea mai neprimitoare ca oricând. Savantul american, care nu văzuse încă de aproape „minunea de pe insulă”, o luă înainte fără să-i pese de peisaj. Ajuns lângă uriaşa astronavă, care părea mai mată şi sticloasă decât altă dată, începu să o pipăie cu degete febrile. Apoi, clătinând din cap nedumerit, se întoarse lângă inginerul Petrovici şi se

apucă să-l ajute să pună la punct generatorul de ultrasunete.

Se apropiase şi inginerul-şef şi începu să examineze atent locul unde se încercase, cu o zi în urmă, tăierea peretelui. Nu rămăsese nicio urmă. Până şi cercul desenat de Turanov dispăruse.

Şi a doua încercare se sfârşi mai repede decât îşi închipuise Bill. Din clipa în care generatorul de ultrasunete fusese apropiat de corpul navei, el tot aşteptase să se vadă sau să se audă ceva, semn că aparatul începuse să acţioneze. Când colo, totul se petrecuse fără ca el să bage măcar de seamă. Abia când văzu gestul necăjit al lui Petrovici şi pe american lăsând mâinile în jos, descurajat, înţelese că totul se sfârşise cu un nou eşec. Racheta se dovedi mai încăpăţânată în a-şi păstra tainele decât s-ar fi aşteptat.

Totuşi, strădania celor doi oameni de ştiinţă nu rămase, până la urmă, complet inutilă. La propunerea inginerului-şef – „dacă tot am adus aparatul până aici” – au început să facă o serie întreagă de măsurători complicate.

Folosind ultrasunetele, au reuşit să obţină schema unei secţiuni orizontale în corpul astronavei. În primul rând, diametrul maxim, apoi grosimea pereţilor exteriori care – deşi s-a dovedit a fi destul de respectabilă – era totuşi mai mică decât şi-au închipuit-o specialiştii. Au mai descoperit că pereţii sunt formaţi din trei straturi de materiale deosebite şi au obţinut o imagine aproximativă asupra despărţiturilor din interior.

Era şi asta o realizare – totuşi mult prea neînsemnată faţă de aşteptări. Tocmai de aceea, noutăţile fură primite fără niciun strop de entuziasm, atât pe bordul lui „Neptun”, cât şi de presa mondială.

XI

După-amiază, vremea se mai limpezi puţin. Soarele îşi făcu loc printre nori, dar cu destul de puţină convingere. În atmosferă se simţea apropierea anotimpului friguros.

Ritmul lucrărilor de cercetare trebuia grăbit, altfel

riscau să-i surprindă iarna în mijlocul oceanului. Ultimele eşecuri creaseră o atmosferă de nelinişte pe bordul lui „Neptun”. Până şi inginerul-şef, cunoscut pentru calmul său, imperturbabil în momentele grele, manifesta. uneori semne de nerăbdare, de oboseală. Seara era văzut plimbându-se pe punte ore întregi de unul singur, iar noaptea rămânea până târziu în laboratorul secţiei de electronică.

Dintre toţi, Bill suferea cel mai mult de pe urma acestei situaţii. Se învârtea ore întregi pe urmele inginerului Ionescu, dar acesta parcă nu mai vedea pe nimeni, pierdut în gânduri cum era, şi nici nu mai găsea câte un cuvânt bun sau măcar un zâmbet, atunci când Bill îi apărea pe neaşteptate în cale.

În această atmosferă apăsătoare, către orele cinci, ora bordului, se anunţă apropierea motonavei americane de cercetări oceanologice „Oregon”. Ştirea fu primită cu mare interes şi spiritele se mai înviorară puţin.

Pe punte începu imediat o forfotă plină de însufleţire. Sub supravegherea directă a comandantului, se făcură ultimele pregătiri pentru întâmpinarea vasului. Atraşi de noutatea aflată, apărură, pe rând, şi oamenii de ştiinţă, diverşii specialişti, ba chiar şi oamenii din personalul auxiliar.

Inginerul-şef însă nu se arătă decât foarte târziu, spre marea mâhnire a lui Norden şi a lui Bill, care-l pândeau mai de mult.

Ce se întâmplase? Imediat după masa de prânz, când Bill tocmai se tolănise comod într-un fotoliu

16 241

şi începuse să răsfoiască, leneş, una din cărţile procurate de Petea, se auzi o bătaie uşoară în uşa cabinei. Petea, care trândăvea întins în cuşeta sa, ridicase capul mirat.

Bill se sculă şi deschise uşa. În faţa ei aştepta Norden, timid şi încurcat, cum nu şi l-ar fi putut închipui niciodată.

— Poftim, intră, domnule Norden! îl invita Bill,

dezorientat.

Uriaşul cărunt păşi neîndemânatic şi sfios peste prag, apoi se opri nehotărât în mijlocul cabinei.

— Te rog, ia loc! spuse Bill, neştiind ce să mai creadă.

Norden se aşeză şi fotoliul gemu din greu, sub trupul său masiv. Un timp stătu pe gânduri, apoi încet, cu grijă, îşi scoase punga mare de tutun şi începu să-şi îndese pipa.

— Se poate fuma aici la voi? îşi aduse el aminte să întrebe, rămânând cu chibritul aprins, suspendat în aer.

— Sigur că se poate, se grăbi Petea să încuviinţeze. Fumează cât pofteşti!

Bill îi puse o scrumieră la îndemână, apoi se aşeză şi el, aşteptând, curios să vadă ce-l adusese pe Norden la ei şi, mai ales, ce putea să-l frământe atât.

Dar căruntul pilot al submersibilului de pe „Neptun” nu se grăbea de loc să-şi destăinuiască păsul. Liniştea se prelungea şi degeaba încercară, când Petea, când Bill, să-l antreneze într-o conversaţie, căruntul răspundea monosilabic, dar de cele mai multe ori părea că nici n-aude.

Într-un târziu, după ce-şi fumase şi a treia pipă, lucru cu totul şi cu totul neobişnuit la el, Norden se ridică să plece.

Cei doi intrară în panică. Bill nu se mai putu stăpâni:

— Domnule Norden, ce-i cu dumneata? Ce ţi s-a întâmplat?

Căruntul îl privi mirat cu ochii săi albaştri, mari şi plini de îndoială. Stătu o clipă în cumpănă, apoi răspunse tot cu o întrebare:

— Băieţi, voi cunoaşteţi sistemul de propulsie al submersibilului nostru?

— Cu reacţie, mi se pare, spuse Bill nehotărât.

— Nu, nu asta voiam să întreb, îl opri căruntul repede. Motorul… Ştiţi pe ce principiu funcţionează?

— Nu prea, mărturisi Bill.

— E un motor cu combustibil nuclear, se băgă şi Petea în vorbă.

— Nu, nu aşa, băieţi! N-am luat-o bine. E un sistem

metric bazat pe un generator cu plasmă sau, mai precis, un sistem bazat pe transformarea energiei nucleare direct în curent. electric, spuse Norden plin de importanţă. Pe bordul lui „Neptun” se mai află încă un asemenea generator de rezervă. Acum aţi priceput ce mă roade şi ce mă apasă?

Bill şi Petea se priviră îndelung, apoi lăsară capetele în jos, ruşinaţi. Le părea rău că-l dezamăgesc, dar nu înţelegeau nimic.

— Of, dar e foarte simplu! spuse Norden, văzându-i atât de încurcaţi. Principalul e că există acest generator de rezervă. Un asemenea generator e capabil să dezvolte o energie uriaşă şi o temperatură căreia nu-i rezistă nici cel mai afurisit metal. Cu puţină imaginaţie, i s-ar putea aduce unele modificări pentru a-l folosi ca pe un arzător cu plasmă. Un arzător cu plasmă până astăzi fără egal în lume...

Bill şi Petea se însufleţiră pe loc.

— ...Un arzător căruia să nu-i reziste nici materialul din care e făcută astronava! i-o luă Bill înainte, entuziasmat. E o idee fantastică şi dumneata taci din gură! De ce” nu vorbeşti cu inginerul-şef? Nu vezi cât e de cătrănit din cauză că nu se poate pătrunde în astronavă?

Norden lăsase capul în jos, încurcat.

16* 243

— Ei, băieţi, tocmai aici e buba. Am vrut eu să mă apropii de el, dar e tot timpul atât de întunecat, încât mi se taie tot elanul. Pe ceilalţi îi cunosc mai puţin şi n-aş vrea să mă fac de râs în faţa lor. Vedeţi, măi băieţi, de la idee şi până la punerea ei în practică e o cale destul de lungă. Singur nu sunt în stare s-o străbat. Inginerul-şef şi-ar da seama imediat dacă, cu posibilităţile noastre de pe vas, se poate face ceva sau nu. Dar el e tot timpul atât de întunecat, de-mi piere tot curajul când vreau să-i vorbesc. Norden şovăi o clipă, apoi continuă moale: De aia am venit la voi. M-am gândit că poate tu, Bill, care te învârteşti toată ziua în jurul lui, ai putea să prinzi mai uşor un prilej ca să-i vorbeşti...

Şi prilejul se ivi mai repede decât s-ar fi aşteptat ei. Din clipa în care se anunţase sosirea navei americane de cercetări oceanologice, ştiau că inginerul-şef trebuia să apară şi el pe punte. Fără să mai stea pe gânduri, Bill şi Norden o zbughiră sus. Petea, pe care vestea îl prinsese în pijama, urma să vină mai târziu. Dar Ionescu se lăsă aşteptat mai mult decât îşi închipuiseră ei. Vasul american trebuia să apară dintr-o clipă într-alta la orizont şi atunci ar fi fost prea târziu. În sfârşit, îl zăriră venind şi, fără să mai şovăie o clipă, Bill se năpusti asupra lui.

Luat prin surprindere, inginerul-şef se oprise, dar nu înţelese aproape nimic din vorbele lui, aruncate mai mult la întâmplare, „ca să-i trezească interesul” *, după cum povestea Bill mai târziu.

— Stai, Bill, opreşte-te că m-ai ameţit! îl temperă inginerul-şef, apoi spre Norden: Spune dumneata, dar mai coerent, ca să pricep şi eu.

Roşind uşor de emoţie, Norden începu să-i relateze pe larg ideea sa. Şi pe măsură ce vorbea, inginerul-şef parcă devenea tot mai abătut, mai întunecat la faţă. Bill nu ştia ce să mai creadă. Când Norden sfârşi de vorbit, inginerul-şef rămase în continuare pe gânduri, privind undeva departe în largul oceanului. Şi atunci când totul părea pierdut şi Norden începu să-i facă semne discrete lui Bill că e timpul să se retragă, Ionescu spuse pe neaşteptate:

— Da, se poate. Petrovici, Turanov şi americanul or să se bucure că-i scoţi din încurcătură. Numai de-am avea destul combustibil nuclear pe bord…

În clipa aceea, un freamăt izbucni pe punte. La orizont apăruse vasul american şi toată lumea se înghesui să-l vadă cât mai bine.

— Veniţi pe seară la mine, să vedem ce-i de făcut! mai apucă inginerul să le spună, apoi fu luat şi el de valul celor ce se grăbeau spre babord, partea din care se apropia vasul.

Comandantul lui „Neptun” luase toate măsurile pentru a-i întâmpina pe americani cu tot ceremonialul

marinăresc de rigoare. Vasul lor, „Oregon”, se apropia încet şi în curând se văzu că puntea sa e tot atât de plină cu oameni care-şi agitau cu frenezie – braţele, ca şi puntea lui „Neptun”. O şalupă porni în întâmpinare, ducându-l pe pilotul care avea să conducă vasul printre colţurile de stâncă ce pândeau din valuri, până la locul ales cu grijă, mai de mult, de către specialiştii de pe „Neptun”.

Şalupa se întoarse înţesată de oameni. Noii veniţi erau dornici să afle ultimele noutăţi de pe insulă, să-i cunoască pe „bătrânii lupi de mare” de pe „Neptun”. Dar cea mai mare uimire o iscă faptul că printre pasagerii şalupei fu descoperită o fată înaltă, subţire, îmbrăcată în pantaloni albi şi cu o jachetă de piele aruncată pe umeri.

Stătea la prova, cu părul de culoare închisă fluturând în vânt, şi privea cu interes spre „Neptun”. Şi cu cât se apropia şalupa, cu atât creşteau murmurele de admiraţie la adresa ei. Bill se apropiase şi el, curios să vadă despre ce e vorba. Şi, în clipa în care o văzu, rămase mut de uimire. Era Annabel…

XII

Descoperirea făcută îl puse într-o serioasă încurcătură. Ce căuta Annabel pe vasul american de cercetări oceanologice? Gândul acesta nu-i mai dădu pace. Şi, în loc să se grăbească spre primele rânduri pentru a-şi saluta compatrioţii, Bill rămase undeva în spate, căutând să rămână neobservat. Pe Norden şi pe Petea îi pierduse de mult în înghesuială. Şi când ceremonialul de primire se sfârşi, Bill se retrase printre primii.

Ajuns în cabină, se trânti, aşa îmbrăcat cum era, pe pat. Se simţea deodată singur şi neliniştit. Ştia prea bine că n-avea cui să-i destăinuie ceea ce îl frământă. Cine ar fi fost în stare să dezlege toate aceste poveşti, atât de încâlcite, pe care le trăise înainte de naufragiu? Sau, cine ar fi stat să-l creadă, dacă i-ar fi povestit cele întâmplate?! Şi acum, după ce-şi câştigase liniştea şi echilibrul, oare începe iarăşi totul de la început?

Dar Bill n-avu răgaz să-şi depene gândurile mai departe. Uşa se deschise brusc şi Petea năvăli în cabină.

— Aici erai?... Petea făcu o mutră de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi furios: Te-am căutat peste tot. Ce naiba te-a apucat? Bill, te faci de râs! Au venit compatrioţii tăi şi tu nici nu catadicseşti să le dai bună-ziua. Hai, repede, sus! Şeful s-a supărat, să ştii!”

Bill nu-i răspunse. Se sculă totuşi şi-l urmă plictisit până în marea sală a clubului. Aici, în jurul unei mese, şedeau noii-veniţi, alături de toată elita oamenilor de ştiinţă de pe „Neptun”, în cap cu comandantul vasului. Conversaţia era foarte animată şi Bill folosi prilejul pentru a se aşeza şi el într-un colţ mai ferit. Nu-l descoperi pe inginerul-şef printre ei, ceea ce îl puse într-o serioasă încurcătură. Nu ştia ce să facă, cum să procedeze. Să se ducă, aşa, la oaspeţi şi să le spună: „Ştiţi, eu sunt Bill Webster”, nu-i venea de loc la îndemână. Începu să se întrebe serios dacă n-ar fi mai bine s-o şteargă, când îl descoperi pe Ionescu, rezemat de bar, prins cu totul într-o conversaţie cu frumoasa Annabel. Bill simţi că i se face negru înaintea ochilor. „Nu-şi dă seama ce fel de şarpe e femeiuşcă asta”, îşi spuse el îngrijorat şi „fără să vrea, se sculă şi o porni spre ei.

— Hello, Bill!

Annabel îl întâmpină de parcă abia s-ar fi despărţit, fără să manifeste vreo surprindere sau bucurie. Doar ochii îi sclipiră într-un fel ciudat, cum Bill nu mai văzuse la ea.

— Hello, Annabel! răspunse el pe acelaşi ton. Apoi, întorcându-se spre inginerul-şef: Am aflat că m-aţi căutat...

— Da, voiam să te prezint compatrioţilor tăi. Dar acum e greu. Nu-i vezi ce prinşi sunt? Pun pariu că peste un ceas vor cere să-i conducem pe insulă.

— Atunci, pot să plec? ceru Bill, pe un ton oficial.

— Dar ce treburi ai? Stai cu noi! Annabel mi-a povestit foarte multe despre tine. Habar n-aveam că ai fost un sportiv atât de vestit: „Idolul fetelor frumoase din California”. Parcă aşa ai spus, domnişoară, nu?

Bill roşi. „De ce dracu’ îşi bate joc, în continuare, de mine?” îşi spuse în gând. Apoi tare:

— Annabel exagerează. N-am fost decât componentul

unei biete echipe de amatori.

— Lasă că n-am exagerat de loc, spuse Annabel, amuzată. De când ai devenit atât de modest, Bill? Cum se schimbă oamenii, domnule! Aşa se întâmplă cu toţi când devin celebri?

Bill lăsă capul în jos şi nu mai spuse nimic. Annabel îşi aprinse o ţigară, iar inginerul-şef începu să se foiască nemulţumit. De la masă, comandantul îl chemase printr-un semn discret.

— Uf! făcu el. Mi se pare că o vom porni spre insulă mai repede decât mă aşteptam.

Cerându-şi scuze, Ionescu îi lăsă singuri.

— *Ce* cauţi aici? o luă Bill repede la rost.

— Sunt trimisa revistei „Star”.

— Ce vorbeşti? făcu el pe miratul. Pe altcineva mai isteţ n-au găsit? Probabil că tot persoana influentă…

— Prostii! Pur şi simplu, m-am folosit de numele tău, spuse ea triumfător. Toată lumea ştie că am fost prieteni buni. Şi uite aşa m-au trimis şi pe mine.

— Deci nu eşti singura reprezentantă a celebrei reviste…

Annabel începu să-şi piardă răbdarea:

— Ce înseamnă asta, Bill!? Ai uitat să te porţi de când trăieşti printre străini?

— Lasă că ştii tu prea bine de ce mă port aşa! Ce vrei să scoţi de la inginerul-şef?…

— Ah, voiam să aflu cât mai multe despre mersul cercetărilor şi… despre tine…

— Nu, zău!

— Bill, nu fi obraznic. Annabel bătu furioasă din picior. Apoi devenind deodată atentă: Vezi că te cheamă.

Bill se întoarse. Într-adevăr, în timp ce oaspeţii se sculau de la masă, Ionescu îi făcu semn să se apropie. Şovăi o clipă, apoi, înainte de a pleca, îi spuse repede, cu vocea scăzută:

— Te rog să-l laşi în pace pe inginerul-şef! E cel mai cumsecade om pe care l-am cunoscut vreodată.

— De asta mi-am dat şi eu seama”, din prima clipă,

încercă ea să-l îmbuneze.

Dar Bill se încruntă şi mai tare:

— Să-l laşi în pace, altfel o să ai de-a face cu mine!

— Bill, am impresia că eşti complet nebun, spuse ea descumpănită.

Bill însă nu mai stătu s-o asculte. Se grăbi spre inginerul-şef. Acesta când îl văzu se întoarse spre un ins înalt, de lângă el:

— În sfârşit, iată-l şi pe Bill.

— O, îmi pare bine, spuse americanul. Numele meu e Hobson. Sunt conducătorul expediţiei americane.

— Îmi pare bine, îngăimă Bill, mai mult ca să spună şi el ceva.

— Domnule Webster, continuă acesta netulburat, am dorit de mult să te cunosc. Contribuţia dumitale la descoperirea astronavei este unanim recunoscută. Ai făcut un serviciu imens ştiinţei mondiale.

— Sunteţi foarte amabil, continuă Bill pe acelaşi ton.

Apoi fu prezentat şi celorlalţi oameni de ştiinţă americani. Şi fiecare îi strânse mâna, ca apoi să-şi reia discuţia întreruptă. Secundul vasului „Oregon” însă se simţi dator să-i spună şi el câteva cuvinte frumoase:

— Şi acum sper că o să vă mutaţi la noi, nu-i aşa, domnule Webster?

— Desigur, încuviinţă Bill, nemaiavând încotro.

Se trecu apoi pe insulă şi americanii rămaseră profund impresionaţi de cele văzute. Numai Hobson nu putu să nu-şi manifeste o nedumerire:

— Cum de n-aţi reuşit încă să pătrundeţi în astronavă? se adresă el lui Ionescu. Noi credeam că n-o să mai avem nimic de făcut, decât să studiem rezultatele muncii voastre… Ziarele vorbesc, zilnic, despre pătrunderea iminentă în astronavă şi dezlegarea tuturor tainelor.

— Vedeţi, domnule Hobson, lucrul acesta nu-i chiar atât de simplu, îi răspunse Ionescu, îngândurat. Materialul, cu o structură necunoscută, din care e confecţionat învelişul exterior al astronavei e foarte rezistent. Nici

ultrasunetele n-au reuşit să-l perforeze.

— Şi cum? se miră americanul. Nu există nicio soluţie?

Inginerul-şef rămase o clipă în cumpănă:

— Ba cred că da! De curând mi s-a prezentat o nouă propunere, extrem de interesantă, după părerea mea...

Bill simţea că-i creşte inima şi-i păru tare rău că nu era şi Norden de faţă, să se bucure şi el.

— E vorba de folosirea unui puternic arzător cu plasmă. Dacă vom reuşi să punem sistemul la punct şi, mai ales, dacă vom avea destul combustibil nuclear, învelişul astronavei nu are cum să mai reziste.

În jurul celor doi se adunase un grup numeros de oameni care ascultau tăcuţi.

Bill însă, văzându-se de prisos şi, mai ales, înţelegând foarte puţin din cele ce se spuneau, se întoarse discret, hotărându-se să facă o mică plimbare. Pe drum se întâlni din nou cu Annabel. Stătea de vorbă cu un tip spălăcit şi neinteresant. Totuşi, Bill se hotărî să-i reţină figura.

XIII

Seara, în saloanele luxoase de pe „Oregon”, se organiză o petrecere în cinstea „veteranilor”, cum fură botezaţi cei de pe „Neptun”. Şalupele împodobite cu lampioane colorate făcură de nenumărate ori drumul, dus-întors, între cele două vase.

Bill sosi printre ultimii. Se codise mult până să ia această hotărâre. Până la urmă însă, n-avu încotro. Petea nu-l slăbise o clipă:

— Cum să nu te duci? Ce are să spună lumea? Bill, vino-ţi îK fire!...

Bill rezistă cât rezistă, dar când Petea şi-a pus o dată ceva în gând, nu mai ai cum să scapi. Începu să se îmbrace, încet şi cu lehamite. Petea, care urma să-şi înceapă în curând cartul, îl conduse până pe punte, dându-i tot felul de sfaturi asupra felului cum trebuie să se poarte în societate, sfaturi pe care Bill aproape că nici nu le auzi. În sinea lui se hotărâse să fie cât mai rezervat şi, pe cât posibil, să rămână nebăgat în seamă.

Când ajunse pe – vas, petrecerea era în toi. Din toate difuzoarele izvora o muzică de jaz, cunoscută, familiară, şi Bill simţi pe dată că-l cuprinde o uşoară nostalgie, dorul după cei rămaşi acasă, după locurile natale.

În salonul cel mare se dansa. Bill se opri în uşă, urmărind cele câteva perechi care se legănau în ritmul ultimului blues la modă şi, printre ele, îi descoperi, nu fără uimire, pe inginerul-şef împreună cu frumoasa Annabel.

Apoi cineva îl conduse la o masă mare, unde îi găsi pe inginerul Petrovici şi pe Norden, antrenaţi într-o discuţie plină de însufleţire cu câţiva dintre compatrioţii săi. Dar, dintre ei, Bill nu-l cunoştea decât pe Hobson.

Odată prezentările făcute, uitară repede de el şi Bill începu să se simtă stingher şi de prisos în mijlocul lor. Nu înţelegea nimic din cele ce se discutau, de parcă ar fi vorbit cu totul altă limbă şi nu bătrâna şi familiara sa engleză. Fără să vrea, privirile i se îndreptară din nou spre dansatori. Annabel părea că se simte de minune în compania oacheşului inginer român şi Bill simţi că-l încearcă din nou regretul că venise.

Apoi dansul se sfârşi şi inginerul-şef, luându-şi partenera de braţ, o conduse spre masa lor.

— Ia te uită la ei! spuse Ionescu vesel. Nici să petreacă nu mai ştiu. Pun pariu că iar despre generatorul cu plasmă e vorba. Vor să intre în astronavă şi pace!

— Fiecare cu gusturile lui, îl întâmpină Petrovici, zâmbind. Văd că tu preferi dansul.

— Cu o asemenea parteneră, nici nu-i de mirare, interveni Hobson.

— E adevărat că-mi place dansul, ripostă Ionescu, calm. Dar asta nu înseamnă că celelalte probleme nu mă preocupă de loc. Apoi, serios şi îngândurat: Numai că, vedeţi, părerile noastre diferă destul de mult. Cred că ar trebui găsită o altă cale pentru a pătrunde în astronavă, nu cu ajutorul generatorului cu plasmă…

Cuvintele inginerului-şef stârniră o mirare greu reţinută. Până şi Petrovici, care-i cunoştea această idee, rămase tăcut. Doar Annabel îşi păstrase cumpătul:

— Cum? Credeţi că există şi o altă posibilitate de a intra în astronavă?

— Nu ştiu, spuse inginerul-şef, încet. Dar tare mult aş vrea să existe… Apoi, revenindu-şi Dar asta nu înseamnă că sunt împotriva încercării care se proiectează. Nu o să fie uşor, vă asigur!…

Şi Ionescu începu să le expună pe larg greutăţile pe care le prevedea şi mijloacele prin care credea că pot fi înlăturate. Discuţia deveni curând atât de aprinsă, încât uitară cu totul de frumoasa Annabel. Aceasta se apropiase pe nesimţite de Bill.

— Of! spuse ea, cu un zâmbet amuzat. Aici suntem de prisos, old boy. Mai bine hai să facem o plimbare, sus pe punte.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, Annabel o luă înainte, iar Bill o urmă supus, împotriva voinţei sale.

Hoinăriră aproape toată seara împreună şi Annabel se purtă atât de drăguţ cu el, încât Bill simţi că toată neîncrederea sa se topeşte fără urmă. Fata îi povesti cum fusese primită, la Beachtown, vestea descoperirii astronavei şi cât erau de mândri cei de acolo aflând despre contribuţia lui la această descoperire.

Bill îi mărturisi cât de rău îi pare că nu s-a găsit un loc şi pentru Tom pe motonava „Oregon”, şi cât de mult îi lipsesc cei de acasă.

Se întoarseră târziu. În salon nu mai rămăsese nimeni, în afară de grupul celor antrenaţi în discuţia despre generatorul cu plasmă, grup care mai crescuse între timp. Câţiva dintre marinarii de pe 252”.

„Neptun” aşteptau respectuoşi să-i conducă îndărăt, fără să îndrăznească să-i tulbure. Singura care-şi luă această libertate fu Annabel:

— Ei, domnilor, la ce concluzie aţi ajuns? interveni ea fără veste în discuţia lor.

Şi abia atunci îşi dădură seama cât de târziu s-a făcut. Cerându-şi mii de scuze, inginerul-şef îi promise că o va pune neapărat la curent, dar nu acum, pentru că trebuie să se întoarcă pe „Neptun”. Apoi, spre Bill:

— Tu ce faci? Rămâi aici?

— Din păcate nu i-am găsit niciun loc mai convenabil, spuse Annabel, vădit indispusă. Nu ştiu cum se stă la voi, dar aici e o înghesuială nemaipomenită.

— Stau foarte bine, spuse Bill repede.

Fata nu avea de unde să ştie ce greu i-ar fi venit să se despartă de inginerul-şef şi de ceilalţi prieteni de pe „Neptun”.

Datorită eforturilor unite ale specialiştilor de pe cele două nave, arzătorul cu plasmă fusese pus la punct mai repede decât se prevăzuse.

Şi iată că, într-o dimineaţă, şalupele începură să transporrte tot materialul pe insulă. Bill şi Petea nu pierdură prilejul de a se strecura şi ei printre personalul care părăsea vasul. Pe insulă o întâlniră pe Annabel şi pe ceilalţi ziarişti de pe „Oregon”. Până să se termine pregătirile, se plimbară în lung şi în lat prin toată insula, sporovăind veseli.

Se întoarseră tocmai în clipa în care inginerul-şef începuse să-i concedieze pe toţi cei care erau de prisos pe insulă. Bill se făcuse mic de tot. Ştia că experienţa nu era lipsită de unele riscuri şi îi era teamă să nu fie trimis şi el înapoi pe vas. Dar Ionescu se făcu că nu-i vede.

De sus, de la marginea craterului, urmăriră apoi cu răsuflarea tăiată ultimele pregătiri. Ziariştii îşi pregătiseră aparatele de fotografiat şi pe cele de filmat şi toţi aşteptau cu nerăbdare începerea „noii încercări”»

Nu se auzi niciun zgomot, doar un fulger ţâşni deodată din arzător, rămânând parcă suspendat între acesta şi corpul uriaşei astronave, apoi un fum gros, albicios, acoperi totul.

Târziu, când fumegarea încetă cu desăvârşire şi cei de jos îşi părăsiră adăposturile, Bill şi Petea nu se mai putură stăpâni. O porniră în goană la vale, urmaţi de Annabel şi de ceilalţi ziarişti.

Pe măsură ce se apropiau simţeau însă că ceva părea să nu fie în regulă. Inginerul-şef examina cu atenţie învelişul astronavei, urmărit de privirile nedumerite ale

celorlalţi.

Arzătorul cu plasmă nu lăsase decât o vagă umbră pe trupul astronavei, ca urma unei răni de curând cicatrizată.

— E absurd! izbucni furios roşcatul Hobson. E absurd şi cu totul împotriva ştiinţei ca un metal să reziste unei asemenea încercări!...

Şi totuşi învelişul astronavei rezistase, deşi se consumase aproape toată rezerva de combustibil nuclear.

Treptat oamenii de ştiinţă începură să se retragă, în linişte, unul câte unul, şi până la urmă nu mai rămase decât inginerul-şef lângă astronavă, uitat parcă de lume. Bill îl aşteptase zadarnic să vină. Plecase şi ultima şalupă şi Ionescu tot nu apăruse. Rămas singur pe ţărmul pustiu (avusese grijă să nu i se observe lipsa, ceea ce nici nu era greu, ţinând seama de starea de spirit care-i cuprinsese pe toţi), Bill se hotărî să plece în căutarea lui. îl găsi în crater, lângă astronavă, continuând să examineze urma lăsată de arzător.

Căutând să-l tulbure cât mai puţin, Bill se apropie şi se tolăni pe un prag de stâncă din apropiere, aşteptându-l. Soarele depăşise de mult marginea craterului şi în vale se făcuse umbră când Ionescu, resemnat, veni să se aşeze „lângă el.

Stătură îndelung aşa, unul lângă altul, fără un cuvânt. Inginerul-şef îşi ţinea capul sprijinit în palme, privind în gol, iar BIU nici nu îndrăznea să se mai mişte.

254 i

Şi, deodată, Bill îşi simţi pleoapele nespus de grele şi ochii i se închiseră fără să vrea. O stare neaşteptată de euforie îl cuprinse şi avu senzaţia că pluteşte undeva sus; foarte sus, purtat de o adiere uşoară, ca o pasăre. Apoi plutirea încetă şi Bill se văzu într-o cameră mare, fără geamuri. Uriaşe ecrane îi oglindeau chipul, amănunt cu amănunt. Pe unul dintre ele apăru apoi un schelet şi Bill îşi dădu seama, fără să-şi poată explica cum, că nu e altceva decât imaginea propriului său sistem osos. Dedesubt se înşirau, într-o succesiune rapidă, tot felul de semne cabalistice, dar Bill ştiu că nu sunt altceva decât formule

chimice ale compoziţiei oaselor, măduvei, sângelui şi a tuturor organelor sale vitale. Totul era cântărit, măsurat, cu cea mai mare grijă. Bill descoperi că i se ia pulsul, tensiunea arterială, că până şi respiraţia sa se bucură de o atenţie deosebită. Nu mai ştia în care direcţie să privească, unde era mai important de urmărit acest interesant joc de imagini şi semne necunoscute pe care totuşi le înţelegea fără efort. Şi Bill privea când într-o parte, când în alta, şi era pătruns de un sentiment de mare bucurie că este obiectul unei asemenea atenţii.

Apoi treptat lumina din cameră păli şi Bill se simţi din nou plutind în imensitatea albastră a unui cer necunoscut. Ceva îl atrăgea mereu în jos, dar Bill nu voia să coboare, Bill voia să plutească în continuare, mereu, până la nesfârşit.

Şi totuşi forţa care-l atrăgea în jos era mai puternică decât el. I se încleştase de umărul stâng şi îl scutura fără milă. Bill fu nevoit să se supună şi deschise ochii cu multă părere de rău.

Aplecat peste el, inginerul Ionescu, palid, cu faţa descompusă, îl privea neliniştit:

— Ce-i cu tine, Bill? Ai adormit? şi vocea sa părea că vine de tare departe.

— Cred că da, murmură Bill moale, încă sub impresia celor trăite. Şi-am avut un vis… Se părea că plutesc undeva sus de tot…

— Taci! îl întrerupse Ionescu aspru, pierzându-şi pe neaşteptate cumpătul.

Şi Bill se supuse, fără să înţeleagă cu ce l-a supărat. Împleticindu-se, o porniră amândoi în sus, prin trecătoare, către debarcader. Şi nu după multă vreme veni o şalupă şi-i luă de acolo.

Şi amândoi erau într-un asemenea hal, încât nimeni nu îndrăzni să le adreseze o vorbă.

XIV

Bill se trezi târziu, a doua zi dimineaţă, fără să-şi dea prea bine seama unde se află şi care dintre întâmplările prin care trecuse s-au petrecut în vis şi care în realitate.

După ce încercase de nenumărate ori, fără succes, să-şi facă o oarecare ordine în gândire, se hotărî să se scoale şi să-l caute pe inginerul-şef. Numai el era în stare să-l ajute. Şi abia acum băgă de seamă că, de fapt, nu se afla în cabina lui Petea, ci iarăşi la infirmerie. Strângându-şi în grabă lucrurile, Bill o zbughi repede pe uşă, apoi porni să-l caute pe Ionescu.

Îl găsi sus pe punte, tolănit la soare într-un şezlong, cu totul absent la ceea ce se petrece în jur. Ionescu era palid şi tras la faţă, iar ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne adânci. Tresări speriat când îl văzu pe Bill, apoi revenindu-şi îl pofti să ia loc lângă el.

Un timp tăcură amândoi, apoi Bill nu mai putu răbda:

— Domnule inginer-şef, ajutaţi-mă să înţeleg şi eu ce s-a întâmplat cu mine ieri, lângă astronavă. Am avut un vis tare ciudat. (Spre marea sa mirare începea să-şi aducă aminte de toate amănuntele.)

La început mi se părea că plutesc, undeva tare sus şi mă simţeam atât de bine…

— Gata, Bill, ajunge! Ştiu ce vrei să-mi povesteşti, îl întrerupse Ionescu, repede.

Bill tăcu descumpănit. Nu reuşea să înţeleagă de ce era Ionescu deodată atât de pornit împotriva lui. Nu se ştia vinovat cu nimic.

— Domnule inginer-şef, întrebă el într-un târziu, amărât, cu ce v-am supărat?

— Bill, tu vrei să mă convingi de un lucru absurd, total absurd, spuse Ionescu vădit neliniştit. Vrei să mă convingi că am avut amândoi unul şi acelaşi vis. Or asta-i imposibil, înţelegi? Apoi, văzându-l cât e de amărât, continuă străduindu-se să fie ceva mai cald: Lasă-mă puţin, Bill, până-mi adun şi eu gândurile. Atunci o să mai stăm de vorbă. Deocamdată e mai bine să nu spui nimănui nimic. S-ar putea să te creadă nebun…

Spre seară, Bill păru că uitase incidentul. Starea de nelinişte îi dispăruse aproape fără urmă. Rămas singur în cabină şi neavând ce face, se hotărî să dea o raită pe la club. Aici se adunase mai multă lume ca oricând, în jurul

aparatului de radio. Cineva îl informă, binevoitor, că peste puţin timp urma să se transmită o emisiune specială despre activitatea celor două vase de cercetări din Pacific. Şi, într-adevăr, emisiunea fu deosebit de interesantă. Într-un stil destul de sobru se relata despre ultimele realizări ale echipelor de cercetători, despre colaborarea şi prietenia cu europenii de pe „Neptun”, părerile unora dintre oamenii de ştiinţă asupra perspectivelor de viitor. Dar cea mai puternică impresie o produse un scurt reportaj, transmis de Annabel prin intermediul staţiei de radio de pe „Oregon”. Cu vocea ei caldă, fata evocă evenimentele care precedaseră „marea încercare” de pătrundere în astronavă, când prin colaborarea specialiştilor de pe cele două vase fusese construit marele arzător cu plasmă, „căruia nu putea să-i reziste nimic66, după opinia 17 – Semnale necunoscute 2 5 7

unanimă. Şi apoi cum, totuşi, astronava a rezistat acestei încercări. Annabel vorbi cu atâta convingere şi patos despre strădaniile cercetătorilor şi despre elanul şi dăruirea lor „care constituiau o forţă de o asemenea amploare, încât nu i se poate rezista la infinit”. Bill, ca şi ceilalţi ascultători, rămase adânc impresionat de optimismul şi încrederea în reuşită a fetei.

Abia târziu, băgă de seamă că printre ascultători apăruse şi inginerul-şef. Şi, după terminarea emisiunii, îi făcu semn lui Bill că vrea să-i vorbească.

Bill se grăbi să-l urmeze pe punte. Inginerul-şef se oprise lângă balustradă cu ochii pierduţi departe în întuneric, în direcţia insulei.

— Ascultă, Bill! vorbi el, întorcându-se fără veste. După toate cele întâmplate, ai avea curajul să mergi cu mine pe insulă?

— De ce nu? răspunse Bill, mirat de o asemenea întrebare. Când doriţi să vă însoţesc?

— Chiar. acum! spuse Ionescu, hotărât, şi ochii îi luciră ciudat în întuneric.

La asta nu se aşteptase. Căutând să-şi stăpânească emoţia, Bill îl ajută să lase bărcuţa cu motor pe apă şi, în

curând, cei doi se aflară departe de „Neptun”, undeva între cer şi apă.

În sfârşit, barca cu motor acostă la debarcader. Ionescu o luă în sus pe ţărm şi, la lumina anemică a unei lanterne de buzunar, începură să-şi dibuie drumul spre crater. Noaptea era foarte întunecoasă, stelele sclipeau sus de tot şi oceanul umplea văzduhul cu răsuflarea lui monotonă şi adâncă. Drumul era nespus de greu şi aproape la fiecare pas, când unul, când altul, se poticneau. Pătrunseră în trecătoare şi Bill parcă se simţi sufocat între pereţii înalţi. Tot drumul nu scoaseră o vorbă. Tăcerea îi stârni lui Bill o senzaţie puternică de nelinişte. Dacă nu i-ar fi fost ruşine, tare s-ar mai fi întors îndărăt pe vas. îi era necaz pe sine pentru această – cum o numea el – dovadă de slăbiciune.

Şi, ciudat, pe măsură ce coborau în crater, întunericul devenea mai puţin dens. În curând, nici nu mai avură nevoie de lanternă. Piatra pe care stătuseră tolăniţi cu o zi înainte se vedea albind în faţa lor. Ionescu îi făcu semn să se oprească. Abia trăgându-şi sufletul, Bill se aşeză. După o clipă de ezitare, se aşeză şi inginerul. În faţa lor, astronava, lucind alburiu, se înălţa gigantică, plină de enigme. Ionescu rămăsese cu ochii ţintă la ea, fără să spună o vorbă.

Erau singuri, singuri cu astronava. Noaptea, zgomotul îndepărtat al oceanului, bezna din jur, totul crea o senzaţie stranie.

Şi, la un moment dat, Bill avu certitudinea că se întâmplă ceva neobişnuit. Simţi mâna lui Ionescu pe umăr şi atunci privi spre astronavă. În trupul ei, aproape de sol, apăruse o pată neagră, perfect rotundă, cu un diametru pe care Bill îl aprecie la peste doi metrjL Inginerul îndreptă lanterna într-acolo şi Bill simţi că îl cuprinde frigul. Fără să se fi auzit nici cel mai mic zgomot, astronava le deschisese singură drum spre tainele ei. Inginerul-şef nu stătu o clipă pe gânduri. Se ridică hotărât şi o porni într-acolo, iar Bill îl urmă fără să vrea. Trecură prin uşa rotundă şi în urma lor aceasta se închise fără să bage de seamă. În

semiîntunericul dinăuntru, Ionescu porni înainte ca şi când ar fi cunoscut astronava de când lumea. Se pomeniră într-un fel de lift care-i duse parcă plutind, fără zgomot, cu o viteză ameţitoare. Intrară apoi într-o încăpere neobişnuit de spaţioasă. Deasupra, printr-un acoperiş ca o cupolă, văzură cerul plin de stele, încât Bill avu senzaţia că se află în aer liber. Treptat lumina din încăpere scăzu şi, în penumbra din jur, Bill văzu că în pereţii astronavei apăruseră nişte pete mari, albicioase”, perfect rotunde. La început crezu că sunt hublouri. Se apropie de unul dintre ele cu gândul să încerce să vadă dacă se desluşeşte ceva prin sticla lăptoasă a acestuia. Dar oricât se strădui nu reuşi să vadă nimic. În timp ce inginerul-şef se aplecase peste nişte aparate complicate, studiindu-le cu atenţie, Bill încercă să-şi închipuie cam unde ar da hubloul în faţa căruia

se oprise şi ce ar putea să vadă de acolo de unde se găsea în momentul acela. Dar nu avu timp să-şi ducă gândul până la capăt. Sticla alburie începu să se lumineze şi Bill descoperi cu uimire că ceea ce luase drept hublou nu era în realitate decât un mare ecran. Şi pe acest ecran, Bill văzu, parcă de undeva de sus, întinsul oceanului până departe la orizont, ca şi când afară n-ar mai fi fost noapte. Şi dacă cerul n-ar fi apărut cu fondul acela întunecat, spuzit cu miriade de stele sclipind ca o ploaie de nestemate, poate că Bill n-ar fi resimţit atât de puternic senzaţia că vede totul ca printr-un geam deschis, fără ca întunericul să-l stânjenească. Nu departe de insulă se legăna albă şi graţioasă silueta lui „Neptun66, puţin mai în stânga descoperi vasul „Oregon66. Punţile erau pustii, iar luminile de semnal apăreau ca o risipă inutilă de curent electric. Senzaţia de real era atât de puternică, încât lui Bill i se păru că aude până şi clipocitul valurilor care se izbeau de bordaj. Privirile îi hoinăriră îndelung pe suprafaţa încreţită a oceanului, furate de saltul vreunui peşte care încerca să scape de urmăritori nevăzuţi, sau de fierberea apelor apărută brusc în câte un loc unde mai

marii acestor întinsuri s-au încăierat pentru vreo pradă.

Şi Bill nu se mai sătura de această hoinăreală pe suprafaţa pustie a oceanului, uimit de claritatea şi precizia cu care reuşea să distingă până şi cele mai neînsemnate amănunte. Încetul cu încetul căpătă certitudinea că, dacă ar vrea, ar putea să vadă şi ceea ce se ascunde sub oglinda apei. O ciudată curiozitate începu să pună stăpânire pe el. Simţea tot mai arzătoare nevoia de a verifica această ipoteză şi parcă îi era teamă să încerce. îi era teamă mai ales de reacţia organismului său din clipa în care va pătrunde sub apă. Dar până la urmă Bill îşi reţinu respiraţia şi începu să coboare sub oglinda apei, până pe fundul pietros, lipsit de vegetaţie şi de aluviuni. Printre stâncile înălţate fantomatic zburdau cârduri de peşti căutându-şi hrana. Bill urmări un grup de peştişori multicolori care se îndrepta spre larg şi abia târziu îşi dădu seama că respiră fără efort, /că nu se resimte de loc în această călătorie pe sub apă.

Aducându-şi aminte unde se află, întoarse capul. Prin semiîntunericul din încăpere desluşi silueta inginerului-şef care cerceta cu minuţiozitate aparatele. Era atât de absorbit, încât uitase de Bill. Din când în când, probabil că atunci când Ionescu nu înţelegea ceva, ecranul cel mai apropiat sclipea scurt, prezentând o serie de imagini explicative. Interesat, Bill începu să urmărească acest straniu dialog. Dar ori de câte ori îşi arunca privirea spre ecranul lui Ionescu, acesta parcă începea să şovăie, neştiind ce să răspundă, prezentând goluri sau imagini suprapuse. Inginerul-şef începu să manifeste semne de nervozitate. Şi, deodată, pe ecran apăru chipul lui Bill cu ochii arzând de curiozitate. Ionescu înţelese şi îi făcu semn să îşi vadă de treburile sale şi să nu-l mai încurce. Intimidat, Bill se întoarse din nou spre ecranul din faţa sa.

Un timp rămas pe gânduri, apoi, plin de îndrăzneală, Bill se hotărî să facă o vizită în ţara necunoscută de unde venise astronava. Şi multă vreme pluti printre aştri, poate luni, poate ani, Bill pierduse complet noţiunea timpului. Planeta albastră cu un singur satelit rămase atât de

departe, încât până la urmă o pierdu în noianul de stele din jur. Apoi urmă un coborâş vertiginos şi Bill descoperi un peisaj cu totul şi cu totul neobişnuit. Valuri domoale de lichid se spărgeau de un ţărm de mărgean. O pantă lină urca spre faleza pustie. Ajuns sus, Bill descoperi o câmpie acoperită de iarbă grasă de culoare închisă. Din loc în loc se înălţa câte un arbore singuratic cu ramurile date mult în lături, cu frunze mari, întunecate, acoperite de ţepi mărunţi. O lumină liliachie tremura la orizont, scoţând la iveală ca într-un miraj imaginea unui oraş gigantic. Cupole argintii sclipeau în lumină, lucrate parcă în argint filigranat, şi Bill avu deodată senzaţia că trăieşte din plin într-o lume de basm pe care încă niciun pământean nu reuşise s-o descrie. Dar oraşul părea pustiu şi pe Bill îl cuprinse părerea de rău. Un sentiment ciudat de singurătate începu să-L apese în timp ce străbătea străzile goale. Dar, pe neaşteptate, imaginea se schimbă şi pe ecran apăru capul unui om cu trăsături neobişnuit de regulate, cu ten închis şi cu nişte ochi mari, foarte mobili. Prij virea ochilor cu irisul imens şi corneea strălucitoare păru că-l cercetează cu mult interes. Apoi pe faţa măslinie se aşternu un zâmbet larg, prietenos şi îmbietor. Parcă-l chema omul acela străin şi ciudat. Senzaţia era atât de reală, încât Bill de teamă închise repede ochii. Şi abia acum simţi cumplita oboseală care îl cuprinse. Capul îi era greu şi niciun gând nu se lega întreg. Şi, totuşi, nu voia să se ridice, să plece. Voia să mai vadă multe, multe lucruri, cu aviditate ar fi dorit să cunoască în totul viaţa aceea de miraj. Deschise ochii, căutând spre ecran, la întâmplare, şi se concentră. Dar parcă o voinţă străină de a lui îi desprinse gândurile şi nu-l lăsă să se adune. Apoi aceeaşi voinţă străină îl făcu să se ridice de pe scaun şi să iasă din astronavă. Surprins, văzu silueta lui Ionescu, şovăitoare, urcând panta craterului.

Ca nişte somnambuli, umblară apoi pe ţărm, în timp ce toată fiinţa lor se dorea înapoi. Intrară totuşi în barcă, porniră motorul şi plecară, cu capetele întoarse însă tot timpul spre insulă, spre locul în care se înălţa imensa

astronavă.

XV

Cât a dormit, a doua zi dimineaţă, Bill nu-şi mai aminti. Ca prin vis îl auzi pe Petea cum îl strigă, apoi se simţi scuturat cu putere, dar tot nu fu în stare să deschidă ochii, să iasă din lumea de basm în care plutise, prin păduri cu arbori ciudaţi, scăl

daţi în lumina liliachie a unui soare imens şi necunoscut, printre insule cu ţărmuri de mărgean, acoperite cu o vegetaţie exotică şi abundentă, peste oraşe cu oameni oacheşi, cu umeri neobişnuit de largi şi feţe zâmbitoare, care-l chemau.

Petea apucase să-l târască până la duş şi Bill simţea că încă doarme pe jumătate. Se tot căznea să înţeleagă ce vrea Petea de la el, dar vocea acestuia venea atât de departe, încât Bill n-o auzea.

Fără să protesteze, se lăsă ajutat la îmbrăcat, apoi, tot atât de docil, se lăsă condus pe scări în sus până pe punte şi apoi în cabina comandantului. Ameţit de atât efort, nu mai aşteptă să fie invitat şi se lăsă cu toată greutatea trupului în fotoliul care se găsea cel mai la îndemână.

Ridicând ochii, îi văzu pe comandant, pe Turanov şi pe Petrovici urmărindu-i mişcările. Alături se „afla inginerul-şef… La un semn al comandantului, Petea, care stătea în uşă neobişnuit de stingher şi încurcat, se retrase repede.

— Întrebaţi-l pe Bill! El poate să vă confirme că, azi-noapte, am descoperit amândoi calea de pătrundere în astronavă, spuse Ionescu calm, continuând o discuţie începută mai de mult.

Comandantul lăsase ochii în jos, încurcat, Turanov nu-şi mai găsea astâmpărul, iar Petrovici privea când la Bill, când la inginerul-şef, fără să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Cei doi erau atât de vlăguiţi, încât se vedea că abia reuşesc să se menţină treji.

— Eu zic că ar trebui să vă odihniţi, spuse Turanov

într-un târziu. Sunteţi atât de dărâmaţi, încât dacă nu v-aş cunoaşte, mai degrabă aş crede că azi-noapte aţi tras o beţie îngrozitoare şi cine ştie ce vi s-a năzărit.

— Bill, spune tu cum a fost! vorbi Ionescu, amărât. Pe mine nu vor să mă creadă, dar n-au curajul să mi-o spună în faţă.

— Daaa, se bâlbâi Bill. Aşa e! Am fost… Era ca într-un vis… Noi, adică inginerul-şef şi cu mine… Bill se chinuia amarnic să vorbească limpede, pe înţeles, dar nu reuşea. Şi, până la urmă, obosit de atâta efort, renunţă mâhnit.

— George, ar trebui să vă odihniţi anundoi, spuse Petrovici împăciuitor. Nu ştiu ce vi s-a întâmplat, dar nu arătaţi bine de loc.

— Aş dori o cafea, spuse Ionescu încet. Apoi din nou cu hotărâre: Dar după aceea mergem pe insulă. Trebuie să vă dovedesc că se poate intra fără efort în astronavă. Apoi stabilim planul de lucru pentru viitor. Avem atât de puţin timp la dispoziţie. Dacă aţi şti ce aparataj se află acolo!…

— Bine, să mergem pe insulă i consimţi comandantul care nu mai putu suporta această situaţie.

Şi, iată-i, după-amiază, târziu, din nou în craterul astronavei. Activitatea cercetătorilor se încheiase demult şi erau singuri. Ionescu le arătă piatra mare albă din marginea drumului şi îi pofti să se aşeze.

În jur era o linişte adâncă, apăsătoare. În penumbra din crater, corpul astronavei căpătase o ciudată culoare albăstruie. Inginerul-şef rămase cu ochii ţintă la ea, îngândurat.

Aşteptarea se prelungi dureros de mult. Bill simţea că nu mai rezistă. îl vedea pe inginerul-şef, palid, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, privind într-una cu încăpăţânare spre baza astronavei, către locul unde apăruse, noaptea, deschizătura rotundă. Dar în zadar, intrarea rămase ferecată.

Şi din nou comandantul puse capăt unei situaţii care nu mai putea dăinui.

— Cred că-i timpul să ne întoarcem, spuse el, apucând mâna inginerului-şef. Eşti prea obosit ca să-ţi mai

poţi aduce aminte ce s-a întâmplat azi-noapte.

Ionescu tresări ca din somn, apoi văzând privirile compătimitoare ale celor din jur, lăsă capul în jos amărât:

— Da, să ne întoarcem, spuse şi glasul său suna atât de înăbuşit cum Bill nu-l auzise încă niciodată. Prea sunteţi neîncrezători, continuă el trist, şi neîncrederea voastră îmi strică totul, oricât de mult m-aş concentra. Nu, n-are rost să mai continui. Bine că nu v-am povestit nimic. M-aţi fi crezut nebun.

Inginerul-şef căzu pe gânduri şi tăcu. Şi liniştea se prelungi stânjenitoare, dureroasă.

— Dar de ce atâta neîncredere? reluă Ionescu într-un târziu. Apoi întorcându-se spre Petrovici: Nici tu nu mai ai încredere în mine.

— George, nu te supăra, dar ştii şi tu prea bine că ştiinţa se bazează pe dovezi şi demonstraţii, nu pe încredere oarbă.

— Da, ai dreptate! vorbi inginerul-şef mai mult pentru sine. Nu pe încredere… înţeleg! Pe dovezi. Şi eu nu pot aduce nicio dovadă palpabilă. Înţeleg!…

Comandantul îl măsură cu ochii îngrijoraţi.

— Spune drept, te-au lovit chiar atât de mult insuccesele noastre? întrebă el cu voce scăzută. Păreai întotdeauna atât de senin şi de încrezător în reuşită… Cred că e absolută nevoie să te odihneşti un timp. Apoi repede, ca pentru a preîntâmpina un protest din partea inginerului-şef: Nu mult, măcar câteva zile.

Dar Ionescu tăcu.

— Da, şi eu cred că puţină odihnă ţi-ar prinde de minune, interveni şi Turanov. Nu ştiu ce ai vrut să ne arăţi astăzi, dar de câteva zile observ că nu mai eşti ca altă dată. Arăţi tare obosit.

Bill abia îndrăzni să respire. Ionescu se făcuse palid şi strânsese pumnii.

4 –, Să mă odihnesc, spuneţi? Da, înţeleg. Poate că aveţi dreptate. Da, aşa am să fac, spuse el calm. Răspunsul fusese atât de neaşteptat, încât îi descumpăni cu totul pe ceilalţi.

Pe nesimţite craterul se umpluse de lumină, fără ca ei să bage de seamă. Treptat astronava începu să devină lumine Scentă şi deodată scântei albastre începură să joace pe corpul ei.

— Repede, înapoi! strigă deodată inginerul-şef, înspăimântat de-a binelea.

18 – Semnale necunoscute

O luară la fugă în sus. Aerul începuse să fie greu, de nerespirat. Bill simţi că-i striveşte umerii, pieptul, că puterile îl părăsesc. Şi, deodată, pământul începu să se cutremure sub picioarele sale şi Bill se prăbuşi greoi, pierzându-şi cunoştinţa.

XVI

A doua zi, Bill îşi aminti că prin vis cum i se făcuse deodată negru înaintea ochilor şi se prăbuşise, apoi cum nişte braţe puternice îl apucaseră şi îl târâseră în sus, spre trecătoare. Fugea ca într-un coşmar, picioarele i se împleticeau greoaie şi parcă fiecare pietricică era pusă anume pentru a se împiedica de ea.

Ţinea minte apoi că fulgerele albastre pâlpâiau întruna, luminând apele până la mare depărtare şi că, atunci când ajunseseră la mal, se prăbuşise încă o dată, târându-i după el şi pe cei care-l ajutaseră să fugă.

Şi, totuşi, spre marea sa uimire, nu se resimţi de loc, după toate prin câte trecuse. Se trezise odihhit şi proaspăt cum nu mai fusese de multă vreme.

Petea trebăluia prin cameră, în timp Ce Bill continua să lenevească, gândindu-se la ultimele sale peripeţii. Şi tare ar mai fi vrut Petea să afle ce s-a întâmplat, dar nu îndrăzni să întrebe nimic, de teamă ca nu cumva amintirea celor petrecute să-l tulbure din nou pe Bill. Spre deosebire de alte dăţi, Petea îl lăsă să lenevească în voie şi, abia când Bill se plictisise de stat în pat, porniră amândoi să se plimbe pe punte.

Bill întrebase de câteva ori de inginerul-şef, dar nimeni nu ştia unde dispăruse. Nu era nici în laboratorul de electronică şi nici pe insulă nu plecase. Toată dimineaţa i se păru lui Bill, din cauza aceasta, deosebit de lungă şi de

plicticoasă. Până la urmă ajunse să-l enerveze până şi felul atent şi prevenitor în care se purta Petea cu el. Îl rugase de câteva ori să plece împreună pe insulă, dar de fiecare dată Petea îl refuză atât de abil, încât fu nevoit să renunţe să-l mai convingă.

După-masă, întorşi în cabină, Petea îi propuse să tragă un pui de somn. Se culcară amândoi, dar, abia întins sub cuvertura moale, Bill îşi dădu seama că numai de somn nu-i arde. Cele trăite în ultimul timp erau atât de încurcate şi de tulburi, încât Bill simţea nevoia să stea neapărat cu cineva de vorbă, să înţeleagă măcar în parte ce se petrecuse cu el. Într-un târziu, îşi aminti că inginerul-şef nu obişnuia să doarmă după-amiaza. Îşi petrecea vremea de obicei în cabină, studiind, citind un roman sau ascultând muzică.

Băgând de seamă că Petea adormise, Bill se strecură uşurel afară din pat, apoi luându-şi hainele sub braţ trecu să se îmbrace la toaletă.

Şi iată-l bătând cu sfială la uşa lui Ionescu. Nu aşteptă prea mult. Uşa se deschise şi în prag apăru inginerul-şef, îmbrăcat într-o haină uşoară de casă şi cu sprâncenele uşor încruntate. Văzându-l pe Bill, îi făcu semn să tacă şi deschise larg uşa. Bill se strecură în cabină.

Ionescu tocmai asculta unul din discurile sale preferate, poate Bach, Bill nu reuşi să-şi dea prea bine seama. Un motiv solemn, grav, executat la orgă, îi evoca parcă o câmpie largă, plină de lumină şi flori sau, poate, liniştea şi răcoarea unei păduri de brad. Apoi acordurile irupseră zguduitoare şi se dezlănţuiră ca o furtună depărtată de primăvară, cu ape curgând năvalnic, pentru a sfârşi brusc într-un suprem efort de invocare a divinei frumuseţi a naturii.

Abia târziu, după ce discul se oprise automat, Ionescu ridică capul şi zâmbi, uşor, depărtat, apoi privirea parcă i se întoarse de undeva dinlăuntrul său şi se aţinti asupra lui Bill.

18*

— Ce faci, Bill, prietenul meu de suferinţă? Cum te simţi?

— Bine, domnule inginer. Foarte bine. Numai că nu înţeleg ce s-a întâmplat şi asta nu-mi dă pace, spuse el cu toată sinceritatea.

— Hm! Toate nu le înţeleg nici eu, dar unele lucruri parcă încep să mi se limpezească. Desigur că ai tras o spaimă zdravănă, când ai văzut că s-a deschis uşa de intrare a astronavei. Să ştii că nu e nicio filosofie! Totul se explică prin acţiunea biocurenţilor. Am simţit o nevoie atât de arzătoare să intru, încât automatele care dirijează activitatea de pe astronavă mi-au deschis uşa. Sau, poate că tocmai ele m-au făcut să simt atât de puternic această dorinţă de a intra, \pentru ca ea să acţioneze asupra sistemului de deschidere.

Bill începu să zâmbească. Explicaţia inginerului-şef i se părea atât de simplă, atât de clară…

— Să nu uiţi că atunci când ni s-a părut că am adormit lângă astronavă s-au luat toate datele despre noi. Aşa că noaptea, când am apărut lângă astronavă, eram, cum să-ţi explic (Ionescu zâmbi cu toată faţa), ca nişte bune cunoştinţe pe care le primeşti într-o vizită de prietenie.

Bill izbucni în râs:

— Şi gazda s-a simţit datoare să ne arate tot ce-i interesant de văzut, iar pe urmă, fiindcă am uitat să mai plecăm, ne-a poftit discret afară.

— Ei, chiar aşa n-a fost! Nu uita că totul s-a făcut cu preţul cheltuirii unei imense energii ner – voase. Nu mai eram în stare să rezistăm şi atunci am fost conduşi frumuşel afară.

Bill rămase pe gânduri.

— Şi credeţi că de acum încolo vom putea intra oricând în astronavă?

— Te îndoieşti, Bill? Eşecul de a doua zi, când au fost şi ceilalţi de faţă, are o anumită explicaţie. Ei nu credeau o iotă din cele povestite de noi. Creierul lor cred că a

acţionat, pur şi simplu, ca o staţie de bruiaj în raport cu dorinţa mea.

— Domnule inginer, nu vă supăraţi! Bill stătu o clipă în cumpănă: Sunteţi chiar atât de sigur că o să mai puteţi pătrunde şi a doua oară în astronavă?

— Poate vrei să spui a treia oară!...

— Cum? Aţi fost din nou acolo? sări Bill.

— Da, de ce te miri?!

Nu, Bill nu se mira, dar lăsase capul în jos întristat.

— Fără mine? spuse el încet şi parcă cu dojana.

— Nu te supăra, căută Ionescu să-l îmbune. Dar tu erai atât de dărâmat, încât nu îndrăzneam să te mai deranjez şi azi-noapte.

Bill rămase o vreme tăcut. Dar, până la urmă, nevoia de a şti totul îi învinse amărăciunea:

— Dacă nu vă supără prea mult, v-aş ruga să-mi spuneţi la ce concluzii aţi ajuns.

— Of, Bill! Lucrurile nu sunt nici pentru mine destul de limpezi. Cert e că cei care au trimis astronava sunt cu mult mai avansaţi decât noi, mai avansaţi decât credeam la început. Acum sunt absolut sigur că posedă o tehnică uluitoare de selectare şi transmitere a informaţiilor la distanţe cosmice. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Va să zică, ei stau acasă, la căldură, în faţa ecranelor, şi văd ce se petrece la noi, aşa cum ai vedea tu printr-un geam deschis. Nu sunt nevoiţi să înfrunte un zbor îndelungat de zeci şi zeci de ani, poate, în condiţiile unei cabine strâmte de astronavă, pândiţi de tot felul de primejdii. Şi încă ceva, după părerea mea extrem de important. Am făcut aseară o experienţă interesantă, împreună cu Petrovici, şi până la urmă a fost şi el nevoit să admită că informaţiile astronavei circulă cu o viteză mai mare decât cea a undelor hertziene, deşi se aseamănă foarte mult cu ele – deci cu o viteză mai mare decât viteza luminii. Nu ştiu când se va reuşi să se construiască o rachetă care să se deplaseze cu o viteză apropiată de viteza luminii, dar unde care întrec această viteză iată. că există. Şi studierea acestor probleme ne-ar deschide şi nouă, pământenilor, o cale mult mai comodă şi

mai practică de explorare a Cosmosului în viitorul apropiat. Ionescu rămase o clipă tăcut şi îngândurat, apoi reluă: Vezi, Bill, scriitorii de romane fantastice au intuit foarte bine câteva din trăsăturile omului din viitor, ale omului eliberat de orice asuprire, ale omului care nu mai este robul nevoilor sale biologice. Şi acest om începe să se simtă tot mai mult ca un fel de Robinson, un prizonier al propriei sale planete. Şi pe măsură ce pe Pământ vor fi mai puţine probleme de cercetat, de rezolvat, nevoia sa arzătoare de a şti, setea de a cunoaşte se va îndrepta spre Cosmos. Dar aici va trebui să înfrunte pe unul din cei mai aprigi duşmani ai săi dintotdeauna: timpul. Scriitorii au rezolvat relativ destul de simplu această problemă. Au imaginat nave spaţiale care se deplasează cu viteza luminii sau, mă rog, cu o viteză apropiată de ea. Dar, dacă facem un calcul, cât de sumar, ne dăm seama că distanţa pe care o parcurge o asemenea navă într-o viaţă de om este infimă în raport cu imensitatea spaţiului extraterestru. Şi, apoi, nu uita ce se întâmplă cu astronauţii. Să presupunem că înfruntă cu bine toate încercările pe care le comportă un asemenea zbor şi se întorc cu bine. Ce le mai rămâne de făcut pe Pământ, unde în timp ce ei au zburat zeci de ani, au trecut sute de ani? Ce fel de viaţă îi aşteaptă? Până şi datele cu care se întorc pot să nu mai aibă nicio valoare practică, fiind depăşite de realizările urmaşilor care, cum e şi firesc, au uzat, între timp, de mijloace tehnice mult mai avansate. A avut atunci vreun rost acest sacrificiu al lor? Nu. A fost inutil. Aş spune chiar că asemenea sacrificiu, din multe puncte de vedere echivalând cu o adevărată sinucidere, omenirea nici nu-l va admite. Nu ştiu dacă reuşeşti să-mi urmăreşti gândurile, se întrerupse Ionescu pentru o clipă. Apoi cu oarecare şovăială: Vezi, cam astea sunt problemele care mă frământă de când am fost în astronavă. Poate că şi ei, cei care au trimis astronava, au făcut cândva acelaşi raţionament şi atunci au început să caute şi alte mijloace de a explora Cosmoşul, mjjloaee mai practice şi care să nu ceară sacrificii atât de mari. Unul dintre ele, dragul meu, şi după părerea mea cel mai

apropiat de posibilităţile noastre, ale pământenilor, este tocmai această cale, adică studierea Cosmosului de la mare distanţă, fără ca omul să fie nevoit să rişte zboruri de lungă durată, într-o lume necunoscută, fără să-şi cheltuie anii sau chiar viaţa în zadar. În ceea ce mă priveşte, dragul meu, sunt hotărât, de acum încolo, să-mi închin toată viaţa studierii acestei probleme. Sunt sigur că oamenii mă vor înţelege şi mă vor ajuta. Şi sunt convins că mulţi alţii vor face la fel ca mine… poate şi tu, Bill!

Bill ascultase tot timpul mut de uimire şi, când Ionescu i se adresase direct, fu atât de emoţionat, încât nici nu mai fu în stare să-i răspundă.

Şi abia mai târziu, în cu totul alte împrejurări, Bill îndrăzni să rişte o întrebare:

— Eu mi-am închipuit întotdeauna pe omul de azi, în faţa Cosmosului, ca pe temerarii exploratori ai mărilor din trecut, care porneau cu corăbiile lor pentru prima dată pe căi nestrăbătute încă, riscând totul pentru a descoperi pământuri noi. Eu cred că asta stă în firea omului. Până nu merge el la faţa locului, să vadă şi să pipăie totul, nu e mulţumit. Dar aşa cum vedeţi dumneavoastră lucrurile, parcă nu mi-e la îndemână…

— Ai dreptate şi nu prea, îi răspunse Ionescu. Ia gândeşte-te. Pot fi comparate primejdiile care-l pândeau pe temerarul marinar de altă dată cu primejdiile pe care le înfruntă omul de azi în Cosmos? Pe ocean chiar şi dacă naufragiezi tot îţi mai rămân şanse să scapi. Adu-ţi aminte de cei care au demonstrat că se poate trece Pacificul cu o simplă plută. În Cosmos însă până şi cea mai mică defecţiune poate fi fatală. Şi, apoi, să nu uiţi că omul modern tocmai prin asta se deosebeşte de cel din trecut. Nu-şi mai riscă viaţa cu una, cu două, mai ales când nici nu e nevoie de asta. Explorarea Cosmoşului nu a început oare cu rachete fără pasageri, care ne-au transmis primele informaţii despre spaţiul extraterestru? Abia după aceea s-a avântat şi omul. Numai vezi că şi potenţele omului sunt limitate. El nu-şi pune problema, de pildă, să pătrundă în microcosmos pentru că nu se poate împăca cu gândul că

nu vede şi pipăie totul la faţa locului. Eu cred că şi în macrocosmos va trebui să se mulţumească un timp să studieze corpurile cereşti, îndepărtate, de la distanţă. Problema e să creăm aparate cu care să se vadă aproape tot atât de bine ca şi când ai fi la faţa locului. Şi pentru un asemenea scop merită să-ţi dăruieşti viaţa!...

XVII

A doua zi, Bill observă o agitaţie neobişnuită pe vas. Tot felul de aparate fură cărate dincolo, pe insulă. Între ele, şi generatorul de ultrasunete al lui Ionescu. Inginerul-şef însă nu era de găsit nicăieri.

Colaboratorii săi însă nu-şi făcură niciun fel.de griji. Ei ştiau că în asemenea momente, de obicei, „şeful coace ceva”. Şi erau curioşi să ştie ce. De la ei aflase Bill că Ionescu trimisese la developat nişte filme care stârniseră o mare nedumerire în laboratorul foto. Nimeni nu fu în stare să-şi explice ce conţineau clişeele şi unde fuseseră luate; Se ştia doar că inginerul-şef avea nevoie de ele pentru o comunicare pe care urma s-o prezinte în cel mai scurt timp.

Forfota de pe punte nu-i da pace lui Bill. îi propuse de nenumărate ori lui Petea să plece împreună cu ceilalţi pe insulă, să vadă şi ei ce se întâmplă. Şi fiindcă Petea îl refuzase de fiecare dată cu încăpăţânare, Bill se supărase şi plecase fără el.

În craterul din jurul astronavei domnea o agitaţie cu totul neobişnuită. Compatrioţii săi aduseseră şi ei o serie de aparate. Dar Bill nu-şi putu da seama la ce foloseau. îi părea tare rău că nu era şi inginerul-şef acolo. Atunci ar fi putut să coboare liniştit şi, cu primul prilej, era sigur că Ionescu i-ar fi dat cu multă bunăvoinţă toate explicaţiile. Da, inginerul-şef îi lipsea în ultima vreme din ce în ce măi mult!

Ceilalţi se adunaseră aproape toţi. Bill îl descoperi pe Petrovici, undeva în faţă, lângă generatorul de ultrasunete, pe Turanov aplecat deasupra unui aparat american, asistat de Robertson. Foştii adversari în problema influenţei magnetismului terestru asupra zborurilor cosmice păreau

să fi uitat de mult de cearta lor.

Şezând sus, pe o muchie de stâncă, Bill urmărise multă vreme activitatea celor din vale şi, judecând după reacţiile lor, se părea că totul merge ca pQ roate, că succesul le zâmbeşte cu toată faţa.

Mai târziu îi descoperi şi pe ziariştii americani în crater. Fusese atât de absorbit de ceea ce se petrecea jos, încât nici nu-i observase când ieşiseră din defileul de stânci, trecând prin imediata sa apropiere. Annabel făcu nişte fotografii, stătu de vorbă îndelung cu Turanov, cu Robertson, cu Petrovici şi cu încă mulţi alţii al căror nume Bill nu-l reţinuse.

Mai târziu, pentru a surprinde o imagine de ansamblu asupra craterului, Annabel porni să urce dealul în direcţia lui Bill. Acesta, ros de curiozitate, nu se mai putu stăpâni şi o strigă.

La început, fata nu reuşi să-l descopere. Apoi Bill începu să-şi agite braţele şi ea îl văzu în sfârşit.

— Ce făceai aici, old boy?

— Mă uitam şi eu să văd ce se petrece în vale, spuse Bill moale. V-am văzut cum vă tot învârteaţi printre cercetători, dar n-am prea înţeles de ce.

— Cum, nu ştii nimic? Tu care de obicei eşti întotdeauna atât de bine informat?

— Nu, mărturisi Bill surprins. Dar ce s-a întâmplat?

I 273

— Hai, nu Vii să ne plimbăm puţin? Am să-ţi povestesc totul.

O luară prin trecătoare şi coborâră apoi până aproape de ţărm. Plină de entuziasm, Annabel îi povesti că lucrările de cercetare au intrat într-o fază cu totul nouă. În urma rezultatelor nesatisfăcătoare de până atunci, s-a renunţat la ideea de a se pătrunde în astronavă prin perforarea peretelui exterior. Robertson a venit cu o propunere nouă. Să se pătrundă prin duzele sistemului de propulsie al astronavei. Pentru aceasta trebuia să se determine exact până la ce adâncime se găseşte scufundată astronava în pământ, şi dacă se poate săpa un

tunel până la una din duzele ei.

Datorită mai ales contribuţiei lui Turanov, s-a reuşit să se măsoare totul cu cea mai mare precizie, iar probele de sol au arătat că se poate săpa tunelul fără niciun pericol. Săpăturile aveau să înceapă încă în aceeaşi zi.

— Ei, ce zici, Bill? Nu-i aşa că-i o veste grozavă? în cel mult o săptămână o să pătrundem în astronavă!

Dar Annabel observă deodată că pe Bill nu-l impresionase de loc „vestea grozavă” pe care i-o împărtăşise. Ba i se păru chiar că îşi reţine cu greu un zâmbet ironic…

— Ce-i? Văd că ideea lui Robertson te lasă rece…

— Mmmda! Nu mi se pare prea grozavă, îi scăpă lui Bill fără să vrea.

Degeaba încercă el să dreagă apoi, lucrurile. Annabel simţise că îi ascunde ceva;

— Unde-i inginerul Ionescu? îl întrebă ea pe neaşteptate. El de ce nu-i jos?

— Nu ştiu, zău, crede-mă! încercă să se apere Bill.

Dar fata nu se lăsă:

— Bill, tu-mi ascunzi ceva 1

— Dar de unde! Ce-ţi veni, Annabel?! se feri el ca de foc.

Ea însă nu se lăsă convinsă.

— Ascultă, Bill, spuse foarte serios. Am de gând să fac un reportaj de răsunet mondial despre cele petrecute în dimineaţa asta în crater şi, mai ales, despre perspectivele apropiate de pătrundere în astronavă. Îmi pun în joc tot prestigiul şi toată cariera mea, înţelegi? Ce mă sfătuieşti să fac?

Bill pălise.

— Să nu mai scrii reportajul, spuse el încet.

— De ce, Bill? întrebase ea, neobişnuit de calm de astă dată.

— Aşa, fiindcă te rog eu.

— Asta nu-i destul. Trebuie să fiu sigură că ascultându-te nu fac vreo prostie. Îmi dau seama că e vorba de un secret. Dar, Bill, la mine nu te gândeşti? Crezi

că nu ştiu să păstrez un secret, atunci când e nevoie?…

Bill tăcu cu încăpăţânare.

— Bine, atunci te las, spuse ea ridicându-se să plece. Trebuie să-mi transmit materialul.

— Nu, nu încă, începu s-o roage el.

— De ce, Bill?

— Pentru că… pentru că… există o cale mult mai simplă de pătrundere în astronavă…

— Nu se poate, nu cred!

— Ba da, Annabel. Metoda încă nu-i pusă la punct, dar mâine, cel mult poimâine, inginerul-şef o să ne comunice rezultatul. Până atunci, trebuie să taci. Dacă Ionescu n-a spus încă nimic, înseamnă că trebuie să tăcem şi noi. E o problemă complicată, Cu biocurenţi…

Annabel însă nu voia să-l creadă. Sau poate că doar regretul după reportajul ei, conceput atât de magistral, încât să uimească întreaga lume, o făcea să fie aşa.

— Tu de unde ştii? întrebă ea.

— Am fost cu el, când a intrat prima dată.

— Tu?

— Eu.

Stătură apoi multă vreme pe mal fără să-şi spună o vorbă. Într-un târziu, se auziră glasuri. Cineva o striga pe Annabel. Ea tresări, se ridică şi o porni repede într-acolo.

— Pe unde umbli, Annabel? se auzi o voce.

Dar Bill nu mai auzi ce răspunse fata…

O briză uşoară venea de undeva, de departe, dinspre est. Poate de acasă. Dar Bill nici n-o simţi. Un sentiment ciudat de nelinişte începu să-l roadă tot mai mult. Nu era, totuşi, mai bine dacă nu spunea nimic?…

I

XVIII

Frământat de sentimente contradictorii, Bill hoinări încă multă vreme de unul singur pe malul apei. Spre est se înşirau o puzderie de insule micuţe, unele dintre ele fiind doar nişte colţuri de stâncă abia ridicate deasupra apei. Şi printre aceste insuliţe, Bill văzu cu mirare apărând deodată o ciudată ambarcaţiune cu pânzele în vânt. Înainta

cu prudenţă, parcă ferindu-se să nu o observe nimeni. Mai târziu îşi dădu seama că era un cuter. Şi, cum vântul căzuse, echipajul strânse pânzele. Apoi se auzi păcănitul unui motor. Bill mai desluşi o antenă mare, goniometrică, şi un ins masiv care scruta insula printr-un binoclu. În curând descifră şi numele cuterului: „Shark".

Bill se ascunse după stânci şi aşteptă curios să vadă ce se va întâmpla. Cuterul acostă nu departe de mal. O barcă uşoară fu lansată pe apă şi unul din cei doi membri ai echipajului, insul cel voinic, coborî în ea.

Încet, cu precauţie, necunoscutul ocoli locurile primejdioase, unde valurile se izbeau cu putere de

— Rechin – în l. engl. (n.a.).

stânci şi, în curând, ajunse la mal. Priponi barca, apoi se întoarse şi începu să urce în sus. Şi, în aceeaşi clipă, Bill avu senzaţia că pe omul acesta îl mai întâlnise cândva. Mişcările elastice, pumnii mari, pieptul vânjos şi faţa desfigurată de o cicatrice le mai văzuse undeva. Şi deodată Bill îşi aminti: era unul din cei care-l urmăriseră la Beachtown.

Străinul urca cu prudenţă printre bolovani, oprindu-se, din când în când, să asculte dacă nu se aude ceva. Şovăind, o porni apoi în sus, spre centrul insulei. Bill se luă tiptil după el.

Şi, deodată, de undeva din vale răzbătură nişte voci. Străinul se opri nehotărât. Se părea că nu ştie ce să facă, să-şi continue drumul său. să se întoarcă.

În clipa aceea, de teamă să nu-l scape, Bill se aruncă asupra lui. Luat prin surprindere, necunoscutul se prăbuşi, icnind cu Bill deasupra lui. Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră şi Bill citi atâta ură în ochii duşmanului său, încât îşi pierdu cumpătul. În clipa următoare se simţi zvârlit în sus, apoi recepţionă un pumn în plină faţă. Bill strânse din dinţi şi se repezi din nou asupra lui, tremurând de furie.

Se prăbuşiră amândoi, rostogolindu-se la vale şi stârnind o avalanşă de pietre pe urmele lor. Dar Bill fu repede din nou pe picioare. Pândea apropierea

adversarului, aşteptându-l să atace. Acesta – îl privea rânjind. Bill n-avu de unde să ştie că lecţia pe care o primise odată de la el îl învăţase minte. Străinul simula că loveşte cu dreapta. Bill pară, azvârlindu-se într-o parte şi căutând să-i apuce braţul într-o clasică figură de judo. Dar recepţionă o* stingă atât de zdravănă, încât simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Însă străinul îi subapreciase rezistenţa. Se apropiase prea mult cu garda deschisă. Bill nu scăpă prilejul şi-l pocni cu sete.

Apoi din nou se încleştară unul de altul şi iar se prăbuşiră la pământ, rostogolindu-se până lângă. apă.

— Hei, ce dracu' v-a apucat? se auzi o voce, de sus, de pe mal.

! 277

Şi peste câteva clipe Bill se simţi apucat de nişte braţe vânjoase şi descleştat de adversarul său.

— Ei, Bill! îl recunoscu un marinar de pe „Neptun". Ce v-a apucat? De ce vă bateţi?

— A venit ca un hoţ pe insulă! E un bandit, îl cunosc! Ţineţi-l bine, să nu vă scape! spuse Bill, abia trăgându-şi sufletul.

— Tu eşti bandit! ripostă străinul cu ură.

— Legaţi-l repede, să nu ne scape! comandă Bill. Apoi străinului: O să dai tu socoteală acum pentru toate!

Necunoscutul începu să se zbată cu violenţă şi marinarii fură nevoiţi să se arunce asupra lui şi să-l lege, operaţie care se soldă cu câteva cucuie şi vânătăi pentru fiecare.

Stăpân pe situaţie, Bill nu mai stătu o clipă pe gânduri. Lăsă un marinar să-l păzească pe străin, apoi, luând comanda micului detaşament, porni să cucerească şi cuterul. Strecurându-se la adăpostul nenumăratelor stânci şi insuliţe, ajunseră aproape pe neobservate la mica şi ciudata ambarcaţiune, cu un rechin sculptat la prova.

Atacul a fost fulgerător. Dar, în clipa în care se zvârliră asupra „duşmanului", Bill strigă deodată cât îl ţinură puterile:

— Nu daţi în el!

Inamicul se dovedi a nu fi altul decât bunul său prieten Tom.

Stingheriţi din cale-afară, o porniră îndărăt la mal unde îl dezlegară pe bietul Jim Paterson, fostul campion mondial de box. Apoi, odată încurcătura lămurită, cei doi protagonişti principali, Bill şi Jim, coborâră până lângă apă şi ajutându-se unul pe altul cu multă compasiune începură să-şi oblojească rănile.

Vestea despre cei doi americani care au străbătut Pacificul într-un cuter pentru a veni pe insulă se răspândi mai repede ca vântul. Şi în curând se văzură înconjuraţi de ziariştii de pe „Oregon”, care se aleseseră astfel cu un subiect gras pentru publicaţiile lor.

XIX

După accidentul de pe pod, Tom rămăsese ascuns în căsuţa lui Jim. Agenţii poliţiei mai dădură un timp târcoale pe acolo, apoi incidentul fu uitat.

Cei doi noi prieteni petrecuseră împreună seri minunate. Jim Paterson avusese o viaţă agitată, plină de peripeţii, cunoscuse lumea şi oamenii şi ştia să povestească atât de frumos şi înţelept, încât Tom simţea că nu se va plictisi niciodată lângă el.

Zilele treceau pe neobservate. Din când în când, Jim pleca la oraş să aducă provizii şi să afle ce mai e nou. Dar veştile erau din ce în ce mai rare şi lipsite de importanţă. Aflară că Bill s-a îmbarcat şi Tom se bucură că prietenul său scăpase astfel de orice pericol. Pe acasă nu-l mai căutase nimeni. Şi, totuşi, ascultând de sfatul lui Jim, Tom nu se întoarse la Beachtown.

Apoi, într-o bună zi, vestea descoperirii insulei misterioase şi a astronavei necunoscute ajunse până la ferma lui Jim. Acesta plecă imediat la oraş, unde cumpără toate ziarele pe care le mai putu găsi. Astfel Tom află şi despre isprava lui Bill, ba îşi mai văzu şi propriu-i nume trecut alături de cel al prietenului său.

La început, Jim fu foarte fericit că toate se sfârşiseră cu bine: „ca-n poveşti, pentru că în viaţă...” Dar când îl văzu pe Tom că-şi strânge lucrurile, se întrista foarte tare.

Se legase atât de mult de noul său prieten, încât nu-i venea de loc la îndemână că va trebui să rămână din nou singur.

Tom se întoarse acasă, unde avu o discuţie destul de aprindă cu bătrânul Perkins. Acesta nu-i iertă cu una, cu două necazurile şi grijile pe care le pricinuise celor apropiaţi. Şi aceste discuţii deveniră şi mai neplăcute atunci când Tom nu mai fu reprimit la uzinele „Landham and Co”. Activitatea trustului era în declin şi, abia cu câteva zile în urmă, se făcuseră concedieri masive. Apoi, Tom nici nu putu să aducă vreo justificare plauzibilă, care să motiveze absenţa sa de la serviciu. Iar când încercă să le spună povestea cu astronava şi de faptul că numele său fusese pomenit în ziare, cineva îi replicase scurt:

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că eşti cineva! Ce rost mai are atunci să te întorci la lucru? Dacă te-am ţine aici, la laborator, ar însemna să nu-ţi recunoaştem meritele. Dar deocamdată altceva nu avem. Mai încearcă peste câteva luni…

Amărât, Tom lua în fiecare zi drumul pe jos spre ferma lui Jim. Acesta era cum nu se poate mai bucuros că prietenul său nu-l părăsea. Jim făcu rost de un aparat de radio şi cei doi nu scăpară nicio emisiune despre activitatea de pe insulă. Şi, cu toate că Jim îşi da toată silinţa să-l facă să-şi uite necazurile, Tom era din zi în zi mai abătut. Într-un târziu, Jim înţelese că prietenul lui suferă pentru că nu se află şi el pe insulă, alături de Bill, mai ales de când acesta îşi exprimase în presă regretul că nu se găsise un loc şi pentru Tom pe vasul „Oregon”.

Şi, într-o seară, după ce Tom tăcuse multă vreme, pradă gândurilor sale triste, Jim nu se mai putu stăpâni:

— Ce-ar fi să plecăm şi noi acolo?

Tom îl privi mirat. Apoi se supără:

— De ce mă mai necăjeşti şi dumneata?

Dar într-o bună dimineaţă, devreme, Jim îi bătu cu putere în geam.

— Hei, Tom! Scoală, că am nevoie de tine!

Fără o vorbă* o luă înainte spre port cu Tom, încă pe jumătate adormit, după el. Se opri lângă o dană părăsită.

Apoi, întorcându-se pe neaşteptate, întrebă:

— Ei, ce zici! Îţi place?

— Ce să-mi placă? nu pricepu Tom.

— Vasul nostru.

Tom tresări. Într-adevăr, la chei se legăna un cuter, cam vechi, dar încă destul de solid, căruia i se adaptase şi un motor cu explozie.

Şi din clipa aceea Tom deveni cu totul alt om. Exuberant, plin de energie, era gata să facă orice numai să poată pleca cât mai degrabă. Abia mai târziu află că Jim îşi vânduse toate medaliile şi trofeele cucerite de-a lungul carierei sale de boxer, ca să facă rost de bani şi să poată închiria cuterul. Tom nu găsi niciun cuvânt care să-i poată exprima sentimentele. 11 îmbrăţişă însă cu ochii strălucitori şi… de ce să nu recunoască, puţin umezi.

Călătoria decursese în cele mai bune condiţii. Jim se dovedi un marinar de înaltă clasă, iar Tom un ucenic plin de râvnă şi un radiotelegrafist de prima mână. Şi astfel reuşiră să ajungă fără incidente pe insulă, dacă nu punem la socoteală ciocnirea cu Bill.

Seara, cei doi temerari „lupi de mare” fură invitaţi împreună cu Bill pe bordul lui „Oregon”. Aici, înconjuraţi de atenţia tuturor, fură nevoiţi să povestească iar şi iar despre călătoria lor pe mare. Şi ochiul umflat al lui Bill, ca şi gestul cu care Jim îşi freca din când în când bărbia tumefiată stârniră mereu zâmbete greu reţinute.

XX

Dimineaţa, Bill tocmai se pregătea, împreună cu Petea, să le facă o vizită prietenilor săi pe cuter. Deodată observară o agitaţie neobişnuită pe bord. Cercetătorii se foiau de la un serviciu la altul şi Bill nu reuşi să oprească pe niciunul şi să afle ce s-a întâmplat.

Pe uşa laboratorului de electronică, indicatorul roşu de neon atrăgea atenţia: „Intrarea strict interzisă”. N-avură curajul să intre. Se făceau, desigur, nişte experienţe importante şi pătrunderea luminii prin uşa care s-ar fi deschis ar fi stingherit mersul lucrărilor.

Bill şi Petea se plimbară mai mult de o oră prin faţa

uşii, fără să reuşească să afle despre ce era vorba. Deodată se pomeniră faţă în faţă cu Norden. Căruntul era deosebit de emoţionat. Fusese chemat de inginerul-şef personal. Odată cu Norden se strecurară şi ei în laborator. Toată atenţia cercetătorilor era concentrată asupra marelui ecran al hidrolocatorului. În centrul lui apăruse din nou ciudatul corp rotund, care le mai dăduse o dată de furcă. De data aceasta însă, nu se depărta, ci părea să crească în mărime.

— Ce spui, Norden? se auzi vocea lui Ionescu din semiîntunericul laboratorului. Ai avea curajul să porneşti pe urmele acestui „monstru marin66, care era cât pe aci să-ţi facă figura rândul trecut?

Inginerul-şef părea foarte bine dispus şi Norden se însufleţi:

— Îmi datorează o explicaţie. Trebuie să mă întâlnesc neapărat încă odată cu el!...

— Nu, Norden. Nu-i suficient atât. Trebuie să-l capturăm. Operaţia poate fi foarte primejdioasă. Ce zici, te încumeţi?

— Ba bine că nu! Aştept ordinul de plecare. Dacă vă ştiu pe dumneavoastră aici, la aparate, nu mă tem să-l înfrunt nici pe dracul în persoană!

— Norden, gândeşte-te bine ce faci! Eu nu voi fi la aparate. Voi merge cu dumneata.

Hotărârea inginerului-şef provocă o linişte de mormânt în marca sală a laboratorului. Bill simţi că i se taie răsuflarea şi fără să vrea făcu un pas spre Ionescu ca spre a-l opri.

— Ei, ce facem? întrebă acesta din nou, cu voce egală.

— Plecăm! spuse Norden cu hotărâre.

— În cât timp poţi să fii gata?

— În maximum o oră.

— S-a făcut!

Pregătirile de lansare a submersibilului fură urmărite cu cea mai mare încordare. Apoi Ionescu îşi lua zâmbind rămas bun de la toţi. Pe Bill însă îl îmbrăţişă, în timp ce

băiatul îşi ascundea ochii în umărul lui. Se mai întoarse o dată şi din turelă şi le făcu senin, apoi chepengul se închise şi „Broasca ţestoasă” dispăru sub apă.

Pe ecranul hidrolocatorului urmăriră apoi afundarea submarinului care, îndrumat de pe bordul lui „Neptun”, pornise să captureze ciudatul „monstru marin”. Dar operaţia de dirijare se dovedi mai grea decât s-a presupus. Petrovici, din ce în ce mai nervos, îşi dădu seama că ceva nu mergea cum trebuie. Captarea imaginii submarinului era tot mai anevoioasă. Interveniseră din nou acele câmpuri de forţă care făceau aparatele să funcţioneze prost.

Atunci Petrovici ceru să li se comunice celor doi să se întoarcă imediat. Dar cu toate străduinţele, legătura nu mai putu fi stabilită. Submarinul nu răspundea.

Printre oamenii strânşi în laboratorul de electronică trecu un murmur de nelinişte. Petrovici trecu la marele aparat de televiziune submarină şi începu să-l manevreze cu înverşunare. Dar totul fu de prisos. Nici pe această cale legătura nu mai putu fi stabilită.

Pe vas începu să sune alarma. Veni apoi un mesaj de pe „Oregon”. Hidrolocatorul lor pierduse urma submarinului. Americanii cereau coordonatele exacte pentru a-l regăsi mai uşor. Şi chiar în clipa aceea, imaginea lui dispăru şi de pe ecranul hidrolocatorului secţiei de electronică. O adâncă nelinişte îi cuprinse pe toţi.

Comandantul ceru imediat legătura radio cu uscatul. Dar nici uscatul nu răspundea, cu toate apelurile disperate ale radiotelegrafiştilor de pe ambele vas e.

De pe „Oregon” decolă imediat un elicopter care începu să facă zboruri de recunoaştere deasupra zonei în care se bănuia că navighează submarinul. Mai târziu sosi o ştire care-i descumpăni cu totul. Elicopterul descoperise şi fotografiase o pată mare pe suprafaţa oceanului, în imediata apropiere a regiunii în care se presupunea că se aflã submarinul.

— Nu, nu se poate, murmurase Petrovici îngrozit.

Bill simţi că-l cuprinde disperarea. Şalupele porniră

cu viteză în direcţia indicată şi după ore întregi de căutare se întoarseră fără niciun rezultat.

Bill umbla ca năuc peste tot, fără să înţeleagă ce se întâmplă, fără să vrea să înţeleagă. Gândul că Ionescu şi Norden au rămas pentru totdeauna la mii de metri adâncime, fără nicio posibilitate de scăpare, i se păru absurd, nebunesc.

Zăbovi pe punte timp îndelungat, cu ochii ţintă în direcţia în care dispăruse submarinul. Şi vremea trecea, iar submarinul rămase în adâncuri. Dar Bill scruta într-una zările, cu încăpăţânare, şi nici nu vru să audă când cineva veni să-l ia de acolo.

În acelaşi loc îl găsi şi Annabel. Se aşeză lângă el, căutând să-l tulbure cât mai puţin. Specialiştii de pe „Oregon” nu mai aveau nicio îndoială că cei doi se prăpădiseră de mult. Cu cuvinte abia şoptite, Annabel încercă să-l îmbărbăteze, dar Bill nici nu o auzi.

Se făcuse noapte târziu şi Bill era încă în acelaşi loc. O simţi pe Annabel alături, zgribulindu-se de frig şi atunci îşi dezbrăcă haina şi i-o puse pe umeri.

Nu departe, în faţa lor, ca o pată întunecată în mijlocul nopţii, se vedea insula. Bill privi cu încordare într-acolo şi deodată îi trecu prin minte o idee nebunească. Fără să mai stea pe gânduri, se ridică. Annabel nu-l întrebă nimic, dar îl urmă supusă ca o umbră.

În cabina radiotelegrafiştilor era Petea de cart. Se vedea că e frânt de oboseală. Nu încetase o clipă să-şi lanseze apelurile în speranţa că submarinul va răspunde totuşi până la urmă.

— Petea, fă-mi şi mie un serviciu, îl rugă Bill. Cheamă-i pe prietenii noştri de pe „Shark”.

— Labra asta? Poate că oamenii dorm. *

— Nu-i nimic! Scoală-i din somn şi roagă-i să vină cu barca sa mă ia.

Petea îl privi cu luare-aminte, dar văzându-l cât e de hotărât se supuse.

Într-adevăr, cei de pe cuter dormeau. Trebuiră să aştepte destul de mult până se auzi vocea răguşită de

somn a lui Tom.

Aflând că Bill are nevoie de ei, Tom comunică că vor veni imediat cu barca spre „Neptun66.

Bill şi Annabel aşteptară sus pe punte. În curând prin întuneric apăru o luminiţă minusculă. Apoi zăriră şi barca. Jim trăgea vârtos la rame, în timp ce Tom ţinea cârma.

Apoi, Bill lăsă scăriţa în jos, dar când fu să coboare, Annabel se încăpăţână să meargă şi ea. Toate insistenţele lui Bil, care căuta s-o convingă să rămână pe vas, fură zadarnice. Fata nu cedă în ruptul capului. Şi, până la urmă, neavând încotro, trebui s-o ia şi pe ea.

— Luaţi-o spre insulă! spuse Bill, când se văzu în barcă.

Fără o vorbă, Jim începu să tragă la rame, în timp ce Tom ţinea în continuare cârma. Un Vânt rece începuse să bată şi apele se agitau neliniştite.

Nici nu apucaseră să acosteze că Bill şi sări pe ţărm, pierzându-se în beznă. Urcă poteca în sus, spre trecătoare, mergând din ce în ce mai repede. O înfrigurare neobişnuită pusese stăpânire pe el şi Bill se grăbi din ce în ce mai tare până se trezi fugind de-a binelea. Trecu în goană prin defileu, trezind ecouri sumbre în urma sa, apoi o luă la vale, spre crater.

Şi Bill nici nu se miră când văzu intrarea în astronavă deschisă. Pătrunse în interior şi, în clipa următoare, liftul pluti cu el în sus. Ajunse astfel în încăperea spaţioasă a ecranelor. O clipă Bill rămase pe gânduri, apoi, hotărât, se apropie de unul dintre ele. Imediat, citindu-i parcă gândurile, ecranul se lumină şi Bill văzu ţărmul cu barca trasă la mal şi pe prietenii săi aşteptându-l. Annabel se aşezase pe o piatră, cu haina lui strânsă în jurul umerilor, Jim se plimba de colo până colo neliniştit, în timp ce Tom, câţiva paşi mai sus pe cărare, scruta întunericul în direcţia în care dispăruse el.

„Nu, nu asta vreau”, murmură Bill nemulţumit şi, în aceeaşi clipă, imaginea se schimbă.

Bill căpătase acum o perspectivă largă asupra oceanului pe care, ca două puncte infime, se legănau

vasele de cercetări. Apoi Bill îşi concentră privirea asupra locului unde se afundase „Broasca66 şi se cufundă şi el sub oglinda apei. Începu o căutare lungă care i se păru fără sfârşit. Toate cotloanele din apropierea insulei fură cercetate, dar fără niciun rezultat. Apoi Bill descoperi o falie pe fundul de mare şi porni în explorare de-a lungul ei. Adâncimea creştea ameţitor de repede, încât Bill, de grăbit ce era, aproape că-şi pierdu răsuflarea.

Şi, în această prăpastie de pe fundul oceanului, Bill descoperi, până la urmă, departe de tot, la o adâncime înspăimântătoare, două umbre încremenite, care parcă se pândeau prin întuneric. Apoi una dintre ele se mişcă şi Bill văzu că era o sferă lăptoasă din acelaşi material cu astronava, având tot felul de antene ce o făceau să semene cu un arici. Mai încolo zăcea „Broasca ţestoasă66. Bill avu o tresărire dureroasă când o văzu stând aşa, nemişcată, fără. pic de viaţă. Dar bila care începuse să se mişte îi atrase din nou atenţia. Părea să caute un loc anume pe fundul oceanului. La un moment dat se opri şi îşi retrase ţepii în interior. Un fulger puternic sclipi sub ea şi Bill tresări. Ce naiba face? Dar nici nu-şi exprimase bine nedumerirea, când ecranul se şi simţi dator să-i dea răspunsul. Bill se pomeni străbătând odată cu fulgerul lansat straturile de depuneri de pe fund, determinându-le vârsta, compoziţia chimică, provenienţa, într-o succesiune rapida, fără să se oprească la amănunte, ştiind că aparatele astronavei înregistrează totul, până şi cele mai neînsemnate detalii. Şi astfel, Bill descoperi cu mirare că straturile depunerilor de fund reprezintă de fapt pagini din istoria geologică nu numai a oceanului, ei. şi a întregii planete. Dar Bill nu avu răbdarea necesară să se oprească prea mult asupra acestor probleme. El venise cu un anumit scop pe astronavă.

Imaginea se schimbă şi din nou apăru bila. Încet, cu prudenţă, ea îşi îndrepta un fel de oculare pe urmele unor peşti ciudaţi. Dar nici asta nu-l interesa pe Bill acum. El căuta altceva. În sfârşit, descoperi şi „Broasca ţestoasă”. Era în aceeaşi poziţie, lipită de fund, nemişcată şi lipsită

parcă de viaţă. Bill îşi simţi inima bătând cu putere. Şi, deodată, fără niciun efort, privirile îi străbătură prin pereţii masivi şi Bill îl văzu pe Ionescu concentrat, cu ochii aţintiţi spre corpul sferei din faţă, în timp ce Norden meşterea de zor la aparatul de emisie. De emoţie, Bill simţi că i se taie picioarele. Trăiau, amândoi trăiau şi-şi continuau cercetările. Trebuia să le ducă inrediat vestea celor de pe „Neptun”. Şi Bill parcă se şi vedea strivit de strânsoarea zecilor de braţe vânjoase care-l îmbrăţişau cu bucurie. Dar când fu să plece, Bill îşi aminti că ar trebui să le ducă ceva, un semn ca să-l creadă. Privi îndelung în jur. Fasciculul de lumină de pe ecran părea să vină de la un tub minuscul diii metal uşor, de culoare alburie. Bill îl desprinse de pe suportul său şi îl băgă în buzunar. Alături, pe un fel de pupitru, descoperi nişte urme de scrum, dar nu le dădu nicio atenţie. Şi, deodată, privirile lui Bill descoperiră pe podea un muc de ţigară strivit. Se aplecă, îl luă şi se apucă să-l cerce –, teze curios. Ionescu nu fuma decât foarte rar şi niciodată în timp ce lucra. Să aibă, totuşi, astronava pasageri cate nu se arătaseră încă şi care fumau?… Ce aberaţie! Mucul de ţigară, judecând după inscripţia pe jumătate arsă, părea să provină de la o ţigară „Chesterfield”. Bill îl vârî în buzunar, hotărât să dezlege misterul mai târziu şi o luă grăbit spre ieşire.

Afară, vântul se înteţise. Când ieşi din trecătoare îl întâmpină o rafală furioasă, gata să-l răstoarne. Prietenii îl aşteptau plini de îngrijorare. Dar „niciunul din ei nu spuse nimic. Şi Bill, simţindu-se deodată nespus de obosit, se prăbuşi în barcă aproape fără vlagă.

— Trăiesc! bolborosi el. Amândoi!… Amândoi trăiesc! Trăiesc amândoi! repeta el în neştire.

Înapoierea pe „Neptun” fu deosebit de grea. Marea devenise foarte agitată şi zeci de stânci pândeau vrăjmaşe de sub apă. Jim şi Tom se schimbară de câteva ori la rame. Pe Bill nu se putea conta. El şedea pe fundul bărcii, fără să simtă apa care creştea în ea şi murmura într-una:

— Trăiesc amândoi! Trăiesc!…

Şi toţi cei pe care Bill se apucase să-i trezească, pe

bordul lui „Neptun”, îl priviră plini de compătimire, văzându-l în ce hal era şi-i rugară pe prietenii lui să-l ducă la culcare…

XXI

Văzând că nimeni nu-l ia în serios, la insistenţele prietenilor săi, Bill se lăsă condus în cabină.

În curând apăru şi Petea. Toţi erau foarte îngrijoraţi de starea lui Bill. Lui însă nu-i păsa de nimeni şi de nimic. Era într-o permanentă euforie, de parcă ar fi fost băut. îi venea să cânte, să joace şi repeta într-una că cei doi trăiesc.

— Trăiesc! înţelegi, Petea? I-am văzut cu ochii mei!

Petea clătină din cap cu milă. Tocmai pe el se găsise Bill să-l amăgească, el care ore în şir nu făcuse altceva decât să lanseze apeluri disperate în căutarea lor.

— Bine, bine! spuse el supărat. Şi acum, la culcare!…

Marea se agita furioasă. Nici nu mai putea fi vorba de o întoarcere a lui Tom şi Jim pe cuter. Apoi ar mai fi trebuit s-o ducă şi pe Annabel până la vasul., american.

Petea hotărî să rămână cu toţii să doarmă la el. Pe Bill, mai de voie, mai de nevoie, îl urcă în patul său, unde adormi pe dată. Innabelei îi aranjă patul său, iar el, împreună cu Jim şi Tom se culcară pe jos.

Gât timp dormiseră, nu-şi putură da seama. Fură treziţi de o bubuitură înfricoşătoare, care zgâlţâi vasul din toate încheieturile. O lumină puternică, alb-albăstruie, inundă cabina. Se repeziră claie peste grămadă la hublou. O coloană imensă de foc se înălţa de pe insulă şi lumina ei era atât de puternică, încât fură nevoiţi să-şi apere ochii. În clipa următoare se dădu alarma pe bord. Sirenele porniră să urle, acoperind totul cu sunetele lor scurte şi stridente. Se auzea gravă şi sirena de alarmă de pe „Oregon”.

Apoi vocea calmă a comandantului, mult prea calmă, pătrunse peste tot:

— …Nimeni nu părăseşte cabina! închideţi toate uşile de comunicaţie şi toate hublourile!…

Strânşi unul lângă altul, prietenii aşteptară să vadă

ce avea să se întâmple.

Dar în curând alarma încetă şi o zbughiră cu toţii pe punte.

Insula era învăluită în nori deşi de fum, care se ridicau ca din craterul unui vulcan. De pe vasul american se înălţau semnale luminoase. Pe „Neptun” se făcu apelul şi se constată că nu lipseşte nimeni, în afară de cei doi dispăruţi odată cu submarinul.

Apoi apăru o şalupă americană.

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat? se auzi o voce din întuneric.

— Habar n-avem! răspunse cineva de sus.

— Pierderi aveţi?

— Nu. Dar voi?

— Lipsesc doi ziarişti: fata şi un bărbat. Se pare că au rămas peste noapte acolo. Am încercat să ne apropiem de insulă, dar fumul e atât de des, încât n-a fost chip.

Annabel se apropie repede de balustradă:

— Pe mine mă căutaţi?

— Slavă domnului, spuse cel de jos. E şi colegul dumitale acolo?

— Nu, nu ştiu nimic despre el. N-am fost împreună…

Pe neaşteptate, pe punte izbucni o hărmălaie de nedescris, acoperind totul. Bill şi prietenii săi se grăbiră într-acolo să vadă ce s-a întâmplat. Spectacolul era unic. Oamenii se îmbrăţişau, se sărutau. Radiotelegrafistul de cart tocmai înregistrase un mesaj din partea inginerului-şef şi a lui Norden. Se întorceau victorioşi: reuşiseră să captureze „monstrulntiarin”.

Reflectoarele puternice începură să măture apele şi, deodată, dintre valuri se ivi submarinul. Naviga la suprafaţă, având la remorcă o imensă bilă opacă.

Sosirea lui Ionescu şi Norden pe bord fu întâmpinată cu urale puternice. Toţi se înghesuiau să-i îmbrăţişeze, să le strângă mâinile.

— Cum aţi reuşit să prindeţi „monstrul”, voia să ştie fiecare.

— Monstrul cred că a dat ortul popii, povesti Norden

vesel. Tot timpul fusese atât de zglobiu şi de preocupat, încât ni se părea că-şi bate, pur şi simplu, joc de noi. Nici nu catadicsea măcar să ne bage în seamă. Şi deodată, ce să vezi, când ne pierduserăm orice speranţă de a-l mai captura, pe neaşteptate, monstrul se cutremură şi încetă să mai scurme fundul oceanului. Apoi, întorcându-se cu burta în sus, începu să se ridice la suprafaţă ca un peşte mort…

Dar inginerul-şef păru să nu: împărtăşească de loc buna dispoziţie a lui Norden.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit în lipsa noastră! întrebă el nerăbdător.

Când află despre explozia îngrozitoare care a avut loc pe insulă, inginerul-şef se schimbă cu totul la faţă. Parcă îmbătrânise deodată şi-şi pierduse toată vioiciunea.

— Nu, nu se poate, murmură el întruna. Nu se poate. Tocmai acum când eram pe cale să aflu totul…

Şi în noaptea aceea nimeni nu mai dormi pe „Neptun”. Ionescu vru să plece imediat pe insulă, dar comandantul se opuse categoric. Trebuia să aştepte zorile.

Brusca schimbare a inginerului-şef îi îngrijora pe toţi, peste măsură, şi noaptea fu nespus de lungă. Apoi veni şi dimineaţa şi primele şalupe plecară spre insulă. Odată cu ele plecară şi cei patru prieteni împreună cu Annabel.

Insula nu mai era de recunoscut. Parcă trecuse un uragan de foc peste ea. Totul fusese dărâmat, răscolit, distrus. Cât despre astronavă, nicio urmă…

Şi din nou începură să se înfrunte păreri contrare. Unii susţineau că s-a întors la baza ei de plecare, alţii – dimpotrivă – încercau să demonstreze că a explodat sau chiar că s-a autodistrus dintr-o cauză necunoscută încă.

Singurul care nu luă parte la aceste dispute fu inginerul-şef. Era atât de îngândurat şi de abătut, încât toată lumea îl lăsă în pace. Majoritatea timpului şi-o petrecea în laborator, stând ore-întregi în faţa bilei mari şi opace, singura mărturie a vizitei pe Pământ a astronavei necunoscute. Nici măcar Bill nu îndrăzni să-l tulbure în primele zile, deşi avea să-i spună atâtea.

Bill era singurul care încercase să facă o legătură între dispariţia ziaristului cu mutră nesuferită şi explozia de pe insulă. Într-o zi, plimbându-se cu Annabel, o întrebase direct:

— Ascultă, tu îl cunoşti mai de mult pe colegul ăsta al tău care a dispărut?

— Nu, mărturisi fata. A fost angajat special de revistă pentru că avea experienţă în probleme de astronautică.

— Nu ştiam că patronul tău pe lângă pasiunea pentru sport o mai are şi pe cea pentru astronautică, spuse el acru. Apoi, după ce îşi rumegase îndelung gândurile, puse o întrebare care ei i se păru de-a dreptul stupidă: Nu cumva colegul tău obişnuia să fumeze „Chesterfield”?

Nu, Annabel nu ştia ce ţigări preferase dispărutul. Totuşi recunoscu că atunci când o întrebase de ce nu-şi mai face reportajul, ca să scape de insistenţele lui, i-a spus, până la urmă, că inginerul Ionescu cunoaşte o cale mult mai simplă de a intra în astronavă.

Bill se blestemă în gând că nu ştiuse să tacă din gură, şi se jură că, odată întors acasă, nu se va lăsa până nu va lămuri acest nou mister. Dar bănuielile sale nu îndrăzni să le împărtăşească nimănui, nici măcar inginerului-şef.

Explozia de pe insulă lăsase un gol imens în sufletele oamenilor. Şi printre cei care resimţeau cel mai puternic dispariţia astronavei era şi Bill. Parcă îşi pierduse orice chef de viaţă. Umbla năuc, de colo până colo, fără niciun rost şi rar dacă schimba cu cineva câte un cuvânt. Imaginea aceea zguduitoare a craterului ras de pe faţa pământului, a insulei acoperită de zgură şi piatră topită care s-a prelins până în ocean îl urmărea până şi în somn.

Rămânerea pe mai departe prin acele locuri devenise de prisos şi se aştepta din zi în zi să sosească ordinul de plecare.

Gândul că trebuia să se întoarcă acasă fără niciun rezultat, că toate cele pătimite fuseseră fără rost, îl îmbolnăvea pur şi simplu. Şi într-o zi, nemaiputându-se stăpâni, îşi luă inima în dinţi şi îl căută pe inginerul-şef.

Îl descoperi într-unul din laboratoarele secţiei de

electronică făcând, împreună cu Petrovici, nişte cercetări asupra bilei. Se aşteptase să-l găsească trist şi amărât. Dar nu, Ionescu îşi recăpătase vioiciunea şi neastâmpărul de altă dată, ceea ce îl cam descumpăni pe Bill.

— Am venit să vă spun că m-am hotărât să mă întorc acasă, îi spuse el lui Ionescu. Nu mai are rost să zăbovesc pe aici.

— Da, ai dreptate, Bill! Te-ai gândit bine, confirmă inginerul-şef. Şi noi aşteptăm ordinul de întoarcere. Deocamdată nu mai avem ce face aici.

— Deocamdată?! Bill nu izbuti să-şi ascundă ironia amară pe care i-o provocase acest cuvânt.

— Da, Bill, deocamdată… spuse Ionescu, încruntând sprâncenele.

— De ce deocamdată?

— Corect ar fi să spuneţi niciodată…

Ionescu îşi întrerupse munca şi se întoarse spre Bill, privindu-l cercetător. Acesta îşi lăsase ochii în jos, stânjenit.

— Ascultă, my dear, spuse inginerul-şef destul de aspru, eu obişnuiesc să mă exprim corect şi în engleză, deşi nu-i limba mea maternă. Apoi îmbunându-se: Ce-i descurajarea asta pe tine? Şi tu eşti dintre aceia care cred că totul e pierdut? Uiţi că ne-a rămas bila şi toate clişeele pe care le-am făcut pe bordul astronavei?… Cu timpul ele pot deveni cheia dezlegării unor taine care astăzi ni se par de nepătruns. E drept că o să fie nevoie de ani de muncă asiduă, poate de zeci sau chiar de sute de ani până se va descoperi secretul transmiterii şi recepţionăm imaginilor la distanţe cosmice. Principalul e să ştim că această problemă poate fi realizată şi, apoi, avem unele elemente care ne pot călăuzi spre rezolvarea ei.

Bill făcu o mutră atât de uluită, încât Ionescu se opri şi zâmbi fără să vrea.

— Credeţi?… spuse el încet.

— Vrei să ştii ce cred eu? ripostă Ionescu înveselit de-a binelea. Ei bine, dragul meu, eu sunt convins că nu o să treacă prea mulţi ani până când ne vom întâlni din nou

prin aceste locuri pentru a în – cerca să stabilim o primă legătură cu cei care au trimis astronava încoace. Şi atunci, printre altele, se va lămuri şi cauza dispariţiei ei. Dar să ştii, Bill, adăugă el hotărât, pe tine n-am să te mai primesc decât în calitate de om de ştiinţă. Altfel n-o să ai ce căuta aici. Bagă bine la cap ce ţi-am spus şi mai ales grăbeşte-te, Bill. E clar?

— E clar! spuse Bill zâmbind. Apoi începu să se frământe din nou.

— Ei, ce mai e? Se vedea că Ionescu arde de nerăbdare să-şi reia cercetările. Totuşi Bill nu dezarmă.

— Domnule inginer, ştiţi, atunci când am fost în astronavă ca să încerc să aflu ceva despre soarta dumneavoastră, gândindu-mă că n-o să fiu crezut când mă întorc cu vestea cea mare, am luat cu mine ca dovadă o piesă de acolo, un fel de tub minuscul din care mi se părea că provine lumina care inunda ecranul.

— Bill?! Ionescu devenise deodată extrem de neîncrezător şi nervos. Unde-i piesa?

— În cabină.

— Fugi imediat după ea! porunci el aspru.

Bill o rupse la fugă şi se întoarse cu tubul de care, în viitoarea evenimentelor petrecute, aproape că şi uitase. Imediat Ionescu şi cu Petrovici se năpustiră asupra ciudatului aparat, uitând cu totul de Bill. Acesta, simţindu-se de prisos, se retrase tiptil din laborator.

Atitudinea inginerului-şef, după dispariţia astronavei, nu rămase fără ecou nici în rândurile oamenilor de ştiinţă. Într-o consfătuire care reunise pe specialiştii de pe ambele vase s-a hotărât să se înainteze forurilor ştiinţifice internaţionale propunerea să încredinţeze inginerului Ionescu sarcina de a continua cercetările, punându-i totodată la dispoziţie întregul material cules şi fondurile necesare. Şi forurile internaţionale au aprobat această propunere mai repede chiar decât s-ar fi aşteptat autorii ei. Apoi, prin intermediul radioului, lui Ionescu îi sosiră nenumărate invitaţii din partea unor institute şi ţări care-i puneau la dispoziţie laboratoare ultramoderne pentru a-şi

desfăşura munca. Inginerul-şef le-a mulţumit tuturor extrem de politicos, arătându-le însă că preferă să se întoarcă în patrie, fiind convins că doar acolo poate lucra cu maximă eficacitate. Apoi toată atenţia se concentră asupra pregătirilor de plecare.

De pe urma exploziei, cuterul lui Jim se alesese cu avarii serioase. Comandantul vasului „Oregon” se oferi să-i ducă el în patrie pe temerarii navigatori. Dar atât Tom, cât şi Jim refuzară invitaţia. Mai târziu li se alătură şi Bill. Cu ajutorul binevoitor al specialiştilor de pe cele două vase se apucară de reparaţii şi, în câteva zile, cuterul fu gata de drum.

Urmară apoi momentele grele de bun rămas. Pe „Neptun” se adună toată lumea pe punte, iar Petea îşi muşca buzele să nu izbucnească în plâns ca un copil. Bill îi întinse mâna lui Ionescu, dar acesta îl cuprinse în braţe şi se vedea că-şi găsea tare greu cuvintele:

— Bill, old boy, să nu uiţi ce mi-ai promis atunci în laborator, îi spuse el încet. Trebuie să te apuci serios de carte!

— Vă jur că aşa am să fac! spuse Bill copilăreşte şi solemn.

Apoi strângerile de mână părură că nu se mai sfârşesc, iar pe Petea trebuiră să-l smulgă cu forţa de lângă Bill. În braţele şi în buzunarele lui Bill, marinarii şi cercetătorii îi vârau emoţionaţi fel de fel de cadouri, amintiri, şi nimeni nu-şi mai dădu seama dacă Bill râde sau plânge.

Ajuns, în sfârşit, pe bordul lui „Shark”, Bill descoperi cu uimire încă un pasager. Annabel se hotărâse să plece cu ei.

Şi, încă multă vreme, pe cele două vase rămase în urmă, mâini de prieteni se agitară frenetic, urându-le „vânt bun”, până ce, ca un punct minuscul la orizont, cuterul dispăru spre soare-răsare…

CUPRINS

Redactor responsabil: VICTOR ZEDNIC Tehnoredactor: MARIANA PUŞCAŞU

Dat la cules 12.03.1965. Bun de tipar 24.04.1965. Apărut 1965. Comanda nr. 6 012. Tiraj 25 120. Hârtie tipar sul de 50 gim? 540 X840116. Coli editoriale 14, 39. Coli de tipar 18, 5. A.T. 274. C.Z. *pentru bibliotecile mici 8R* – *96.*

Tiparul executat sub comanda nr. 50.222 Ia. Combinaşi Poligrafic „C.lsa Scânteii”, Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti – R.P.R.

Lei 5,75

EDITURA TINERETULUI

